

KUR'ÂN'DAN DAMLALAR

İsmail Dinçer

KUR'ÂN'DAN DAMLALAR
İsmail Dinçer

1. Baskı: Haziran 2021

ÖNSÖZ

Bu kitabımızda, Kur'ân'da geçen çeşitli konuların ve kelimelerin, farklı bir bakış açısıyla incelenmesi ve tefsir edilmesi amaçlanmıştır.

Bu kitabımız, Kur'ân konularının, makaleler halinde yazılan tefsirlerinden oluşmaktadır.

Kur'ân konuları, her tefsir edenin, kendi inancı, kendi bakışı ölçüsüyle farklı farklı yorumlanabilir.

Kur'ân'ı okuyan her kişi, kendi gönlünce bir şeyler anlar.

Tefsir edenin üzerine düşen sorumluluk çok büyüktür.

Kur'ân'da her bir kelimenin, kendi içinde derin anlamları vardır.

Bu anlamları tefsir edebilmek, yani yorumlayabilmek elbette kolay değildir.

Hazreti Muhammed'den gelen Kur'ân'ı, gerçek anlamına göre yorumlayabilmek elbette, Hazreti Muhammed'e aittir.

Bizler de, Kur'ân'daki her bir kelimedenden ne anladıysak, onu tefsir etmeye çalıştık.

Kur'ân, bir kavga kitabı, bir ayrımcılık kitabı değildir.

Kur'ân, bir inanç topluluğunun kitabı değildir.

Kur'ân, tüm insanlığa sunulmuş ilâhî bir sunumdur.

Kur'ân; varlığın varoluşunu ve varlığı var edeni idrak etmenin inceliklerini sunar.

Kur'ân; sorgulamayı, araştırmayı, akletmeyi, düşünmeyi, tefekkür etmeyi, tezekkür etmeyi, varlığı incelemeyi, şahit olmayı ve sâlih kimse olmayı hissettirir.

Kur'ân, varlığın ilimsel okunmasını hissettirir.

Kur'ân'da yaklaşık iki bine yakın âyet, akıl etmek ve düşünmek üzerinedir.

Kur'ân; akletmeyi ve ilimsel düşünmeyi, kıssalardan ve hadiselerden mesaj almayı, İslâm şuuruna ulaşp, sâlih kimse olarak yaşamayı tavsiye eder.

Kur'ân, her satırıyla kişiye Tevhîd hakikatini hissettirir.

Kur'ân'ın özü, Allah hakikatinin idrak edilmesidir.

Kur'ân, görünen varlığın ne olduğunun, nereden geldiğinin, nereye gittiğinin düşünülmesi, anlaşılması gerektiğini sunan ilâhî metinlerdir.

Kur'ân, birliği, beraberliği, yardımlaşmayı, paylaşmayı sunar.

Ayrımcılığı, kavgayı, öfkeyi, hiddeti, bitirmeyi sunar

Kur'ân, kişiyi İslâm'a ulaştırır.

İslâm; barışa, huzura, selâmete ulaşmaktır.

İslâm şuuruna ulaşan kişinin içinde; öfke, hiddet, kavga, benlik, gurur, kibir yoktur.

İslâm şuruyla yaşayan kişiye "Müslüman" denir.

Eğer okuduğumuz Kur'ân, bizi İslâm'a ulaştırmıyorsa, meâl ve tefsirler layıkıyla yapılamıyor demektir.

Kişinin İslâm'a ulaşması, Tevhîd şuuruna ulaşmakla mümkündür.

Cümle varlığa bir gözle bakabilmek, Tevhîd şuurudur.

Varlık, ayrı ayrı görünse de, tüm varlığı tutan ilâhî kudret tektir.

Tevhîd, ehâd, vâhid, ehâdiyet aynı kökten gelen kelimelerdir.

Tevhîd; birlik, teklik, ikisi olmayan bir, biri bir bilmek, birlik şuuruna ermek gibi anlamlara gelir.

Kur'ân, her kelimesiyle Tevhîd şuuruna iletir.

Allah birdir, her varlık onun âyetleridir.

Allah, her varlıkta âyetleriyle birliğini, tekliğini gösterir.

Cümle varlık, O'nun özünden gelir, O'nun özüyle şekillenir.

Kur'ân okumak, Kur'ân'ı incelemek, kişinin kendi aslını anlamayı getirir.

Kur'ân'da olan her bir kelimenin, insan vücûdunda ve varlıkta karşılığı vardır.

Okunan Mushâf'da, insan vücûdu da, varlık da bir kitaptır, bir Kur'ân'dır, diye belirtilir.

Kişinin kendini okuması, varlığı okuması Kur'ân okumasıdır.

Mushâf'ı okuyup, kendini ve varlığı okumayan, Kur'ân okumuş sayılamaz.

İnsan, kendini ve çevresini fark edecek bir varlıktır.

İnsan, Allah hakikatini idrak edecek tek varlıktır.

İnsan, kendine bahşedilen; aklın, düşünmenin, idrak etmenin, fark etmenin, şuurlu olmanın, kıymetini bilmelidir.

İnsan her zaman, varlığın varoluşunu ve varlığın işleyişini anlamaya gayret göstermelidir.

İnsan kendini bilmek için gayret göstermelidir.

İnsan, duygularını ve düşüncelerini iyi süzmelidir.

Kötülük verecek, ya da iyilik getirecek duygu ve düşünceleri, iyi analiz etmelidir.

İnsan; duygularının, isteklerinin, amaçlarının, eylemlerinin kökenine kadar inmeli ve bunların nereden geldiğini anlamalıdır.

İnsan, "İnsan makâmına erişmek" ne demek bunu çok iyi anlamalıdır.

Bu kitabımızda, her bir kelimenin tefsirini yapmaya çalışacağız.

Tefsir; bir konuyu, bir kelimeyi yorumlamak, bildiğini aktarmak, anladığı kadar açıklamak, demektir.

Tefsir, sözlük anlamıyla "açıklamak, açmak, beyan etmek, yorumlamak, perdenin kalkması, aydınlığın gelmesi anlamındaki "Fesr" kökünden gelir.

Tefsir, Kur'ân konularının özüne inilerek açıklanması, yorumlanmasıdır.

Her inanç grubu, kendi inançlarına ve ibadetlerine bağlı olarak tefsir yapar.

Kur'ân tefsiri, herkesi kucaklayacak şekilde olmalıdır.

Bizler de, Kur'ân'da geçen her bir kelimenin, cümlelerin, ne anlam sunduğunu, ne mesajlar verdiğini anladığımız kadarıyla açıklamaya çalışacağız.

Kur'ân ölçüsüyle; Âyet nedir? Sûre nedir? Kur'ân nedir? Vahiy nedir? Sünnetullâh nedir? Din nedir? İnanç nedir? İman nedir? İslâm nedir? Müslüman kimdir? Konularını ve diğer bazı konuları anladığımız kadarıyla bir bir açıklamaya çalışacağız.

Yorumlarımızda bilmeden hata yapmışsak, özüne uygun açıklama yapamamışsak, dilerim bu kitabı okuyan onları yakalar ve ilme uygun, gönle uygun, daha derin açıklamalar yapabilir...

Aleyküm Selâm...

İsmail Dinçer

12-12-2020

KİTABIMIZA NEDEN KUR'ÂN'DAN DAMLALAR İSMİNİ VERDİK

Açıklamaya çalıştığımız her konu, Kur'ân içeriklidir.

Kur'ân'ın sunduğu hakikatleri, anladığımız kadarıyla damla damla açıklamaya çalışacağız.

Kur'ân bir deryadır, oradan sunulan hakikatler damlalardır.

Kâinat bir deryadır, her varlık o deryanın damlalarıdır.

İnsan'da, Allah deryasının bir damlasıdır.

Kur'ân'ı tastamam açıklayabilmek, elbette kolay değildir.

Kişi, kendi gönül deryasına düşen damlaları anlamaya ve anladığı kadar açıklamaya gayret eder.

Kişi, gönlünde ilâhî aşkı ne kadar çok taşıyorsa, damlalar da ona göre gelir.

Nasıl ki, yağmur buluttan damlalar halinde geliyorsa, kişi gönül nispetince hakikatleri damlalar halinde yakalar.

İşte bizler de, Kur'ân deryasından sunulan hakikatleri, damlacıklar halinde yakalamaya çalıştık.

Tefsir etmeye çalıştığımız her bir kelime, her bir konu, Kur'ân'dan gelen damlalardır.

Onun için kitabımıza “Kur'ân'dan Damlalar” ismini verdik.

KONULAR

SUS

Sus, konuşma.

Gönül diline ulaşınca kadar konuşma.

Kâlb makâmına gelinceye kadar konuşma.

Sana dil verilinceye kadar konuşma.

Gönül dilin ile, baş dilin bir oluncaya kadar konuşma.

Sus ve dilini tut.

Her şeyi konuşma.

Ya konuştukların doğru değilse?

Aklına gelen her şeyi hemen söyleme.

Duyduğun şeyleri aktarma.

Aslı olmayan şeyleri söyleyip, gönülleri kirletme.

Şâhit olmadığın şeyi dile getirme.

Hakikati anlamak istersen, sus ve dinle

Sus, konuşma.

Biri sana bir şey sorduğunda:

“Ben cahilim, o konu hakkında bir bilgim, bir şâhitliğim yok” de.

Bir ilmi eğitim görmediğin müddetçe, o ilim hakkında konuşma.

Bir tarikatın, bir cemaatin, bir mezhebin bilgilerini aktarıırken birini övüp, diğerini küçük görme, kötöleme.

İnsanların inançları hakkında konuşma.
İnsanlar hakkında ayrımcılık yapan sözler söyleme.
Kimseyi hor görececek sözler etme.
Sus, dilini tut.
Biri sana hakaret etse de sus.
Hemen kendini savunma derdine, hemen bir şey söyleme derdine düşme.
Seninle alay etseler de sus, sen kimseyle alay etme.
Seni kötüleseler de sus, sen kimseyi kötüleme.
İnsanların dedikodusunu yapma, kimsenin ardından konuşma, onları çekiştirme.
Kimseyi kıracak bir söz etme.
Bil ki birini kıracak söz, ömür boyu onda kalır.
Sen de dilini tutmamanın acısını bir ömür boyu çekersin.
Asılsız şeyler dinleyerek, kötü şeyler düşünerek, aklını kirletme.
Asılsız şeyler konuşarak, kötü sözler ederek, nefesini kirletme.
Bil ki hakikat yolu; kirli akılla, kirli gönülle, kirli nefesle gidilmez.
Sus.
Hakk yolunda olmak istersen, içsel sesini de dışsal sesini de sustur.
Dışsal sesini susturmayı, dilini tutarak, susarak başarabilirsin.
İçsel sesini susturmayı, bildiklerini unutarak başarabilirsin.
İçsel sesini susturmayı; içindeki kötü, zararlı, olumsuz duygu ve düşünceleri silerek başarabilirsin.
İçsel sesini susturmayı; din hakkında olan bâtil bilgileri silerek başarabilirsin.
İçsel sesini susturmayı; seni zalimliğe sürükleyen düşünceleri, dürtüleri silerek başarabilirsin.
Sus, sükût et ve dinle.

Bil ki sükût; susmaktır, konuşmamaktır, dinlemektir.

Bâtıl şeyleri, yalanları, hurâfeleri dinleme ve konuşma.

Hakk'kı dinle, hakikati konuş.

Sükût et ve dinle.

Bil ki sükût, içsel sesini susturmak ve varlığı dinlemeye koyulmaktır.

Bil ki her varlıktan kelâm eden Hakk'tır.

Bil ki her varlıktan gelen kelâm, Hayy'dan gelir, Vahiy'dir.

O kelâmı duymak, ancak susup dinlemeye geçmekle başa-rılabilir.

O kelâmı duyan, kemâlât yolunda yol alabilir.

Gönül dili, o kemâlât yolunda açılır.

Sus,

Çok konuşan, her şeyi konuşan susuz kalır.

Susup dinleyen, suya kavuşur.

Çok konuşan, çok şey kaybedebilir.

Ama susan, çok şey kazanabilir.

Sus, susmadan duyulmaz.

Duymak susmakta gizlidir.

Bil ki susmak, dilini tutmakta gizlidir.

Bil ki dinlemek, susmakta gizlidir.

Bil ki anlamak, dinlemekte gizlidir.

Bil ki uygulamak, anlamakta gizlidir.

Bil ki insan olmak, hepsinde gizlidir.

Bin söz söyleyip, bir titreteceğin yerde, bir söz söyle, bin titret.

Bil ki huzur; dilini tutmakta ve sözü, kime, ne zaman, hangi ortamda, nasıl bir açılımda söylemekte gizlidir.

Tevbe Sûresi 61: "De ki: Dinlemek sizin için hayırdır."

Tâ-Hâ Sûresi 13: "Öyleyse tüm kâinattan vahyolunan şeyi dinle."

Kıyâme Sûresi 16: “Dilini tutsun, o hakikatleri sabırla dinlesin, konuşmak için acele etmesin.”

İsrâ Sûresi 23: “Rabbin farz kıldı, “hep güzel sözler söylemenizi.”

İsrâ Sûresi 53: “De ki: Kulluğunuzu bilin, birbirinize güzel sözler söyleyin.”

Hucurât Sûresi 12: “Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz.”

Sus

Hakikati anlamak istersen,

Sus ve dinle.

Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.

Sus, susmadan duyulmaz.

Duymak, susmakta gizlidir

İç sesini de, dış sesini de sustur.

Hakk'ı duymak susmakta gizlidir.

Dış sesini susturmak,

Dilini tutmakta gizlidir.

İç sesini susturmak,

Bildiğini unutmakta gizlidir.

Dilini tutmak kolay değil elbet.

Ya bildiğini unutmak, o da kolay değil elbet.

Gönlüne ilâhî bir ışık yansır ise, hepsi kolaydır.

Dilini tutmak, bilmişlikten vazgeçmekle mümkün olur.

Bildiğini unutmak, ilmi hakikatler geldiğinde mümkün olur.

Onun için, varlıktan gelen ilmi akışı dinle.

Baş kulağıyla değil,

Gönül kulağıyla dinle.

Dinlediğini anlamak,

İşitmekte gizlidir.
Sus ve Dinle.
Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.
Duyduğun seste,
Hakk'ın zikri gizlidir.
Hakikati duymak,
Hakk'ın zikrini, dinlemekte gizlidir.
Gönlünü aç da dinle.
Cân kulağıyla dinle.
Ses olarak dinleme.
Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.
Sesin içindeki kelâmı dinle.
Seslerin içinde nice anlam gizlidir.
Anlam nice mânâyâ kapı açar.
Hakikat, sesin içindeki mânâda gizlidir
Sus
İlim irfân susmakta gizlidir.
İnsan olmak, susmakta gizlidir.
Edep bulmak, susmakta gizlidir.
Ahlak, susmakta gizlidir.
Sus
Susarsan duyarsın.
Susarsan dinlersin.
Susarsan anlarsın.

DİNLE

Dinle, dinle, dinle.
Sus ve dinle.
Duyduğun sesin içindeki sesi dinle.
Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.
Varlıktan seslenen Hakk'ın sesini dinle.
Varlık bir titreşimle açığa çıktı, o titreşim sese dönüştü, o ses varlığı şekillendirdi.
Ve o ses, her an varlıktan akıp durmakta.
Ve o ses, sahibini göstermekte.
Ve o ses, sahibinin sesini duyurmakta.
Dinle.
Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.
Her varlığın kendine göre ayrı bir sesi, ayrı bir frekansı var.
Her frekansın ayrı bir sayısı, ayrı dalgalanması var.
İşte o dalgalanmadan gelen sesi dinle.
Bil ki tüm sırlar o seste gizli.
Bil ki senin aslın o seste gizli.
Eğer dinlediğini ışıtırsen ne muhteşem mesajlara ulaşacaksın.
Senin vücûdundan sana bir sesleniş var, onu dinle.
Senin vücûdunda her an bir faaliyet var, onu dinle.
Senin vücûdunu tutan o ilâhî kudret, her an kendini göstermekte, onu dinle.
Nefes alıp verişini dinle.
Nefeste nûfus sahibinin sesi var, onu dinle.
Dinle ve işit.

Ses bir yerden gelmektedir, dinlemek seni o yere götürecektir.
Dinle.
Sesin içinde sesin sahibine ait nice sırlar vardır.
O sırlar seni hakikatlere götürecektir.
Sus ve dinle.
Dinlemek edep gerektirir.
Edebe ulaş ve dinle.
Sus ve dinle.
İşsel sesini sustur, dışsal sesini sustur ve dinle.
Dış sesini susturmak, dilini tutmakta gizlidir.
İç sesini susturmak, bildiğini unutmakta gizlidir.
İçten gelen şeytani dürtüleri dinleme.
Bâtıl şeyleri dinleme.
Ayrımcılık getiren sözleri dinleme.
Varlığı dinle.
Kulağına gelen sesi dinle.
Aç gönlünü, varlıktan gelen sesi dinle.
Varlığı dinlersen, bil ki Din ile tanışacaksın.
Çünkü Din, varlığın oluşumunun, ortaya çıkışının ilâhî yasalarıdır.
Dinle ki, din ile tanış.
Dinle ki, sünnet ile yani sünnetullâh ile tanış.
Dinle ki, kendin ile tanış.
Kendi sesini dinleme.
Başkasının sesini dinleme.
Cümle varlıktan gelen Hakk'ın sesini dinle.
Birilerinin konuşmasıyla aktarılan bilgileri dinleme.
Varlıkta olan ilimden gelen sesi dinle.
İnançların bilgilerinin sesi; sınırları olan, her inanç grubunun kendine ait bilgilerdir.

Hakikate ulaşmak istersen, o bilgileri dinleme, ayrımcılık getiren, üstünlük çıkaran, ispatı olmayan, yalan bilgiler olan, o alandan gelen sesi dinleme.

Şuarâ Sûresi 223: “Dinledikleri hep uydurmadır ve onların çoğu yalanlardadır.”

Yalanları, uydurmaları dinleme.

Asılsız şeylerle oyalanma.

Asılsız şeylere itibar etme.

Dinle.

Varlıktan her an akan o sesi dinle.

Varlığın ilâhi sesini dinle.

Bil ki o ses seni ilimle tanıştıracaktır.

Bil ki o ses seni varlığın sahibi ile tanıştıracaktır.

Dinlediğin bilgi seni ilimle tanıştıırıyorsa dinle.

Dinlediğin bilgiler asılsız şeylerse, seni şeytanlaştırıyorsa dinleme.

Sus ve dinle

Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.

Tâ-Hâ Sûresi 13: “Öyleyse tüm kâinattan vahy olunan şeyi dinle.”

Bil ki varlıktan gelen sesi dinlemek, her an vahyolunan vahyi dinlemek, seni hakikatlerle buluşturacaktır.

Vahiy “Hayy” olana aittir.

Hayy olan Hakk olandır.

Hakk, her varlıktan her an seslenir, kendine ait olan hakikatleri sunar.

O sunumu dinle, o Hayy’dan gelen sesi dinle.

İşte o ses “Vahiy” dir.

Temiz eyle gönlünü ve o vahiyi dinle.

Aç gönlünü o vahiyi dinle.

Bil ki tüm hakikatler, o vahiyde gizlidir.

Sus, sükût et ve dinle.

Bil ki sükût; susmaktır, konuşmamaktır, dinlemektir.

Bil ki sükût; vahiyi dinlemek için odaklanmaktır.

Bâtıl şeyleri, yalanları, hurâfeleri dinleme ve konuşma.

Hakk'kı dinle, hakikati konuş.

Sükût et ve dinle.

Bil ki sükût, içsel sesini susturmak ve varlığı dinlemeye koyulmaktır.

Bil ki her varlıktan kelâm eden Hakk'tır.

Bil ki her varlıktan gelen kelâm, Hayy'dan gelir, Vahiy'dir.

O kelâmı duymak, ancak susup dinlemeye geçmekle başarılabilir.

O kelâmı duyan, kemâlât yolunda yol alabilir.

Gönül dili, o kemâlât yolunda açılır.

Baş kulağıyla değil,

Gönül kulağıyla dinle.

Dinle ve anla.

Dinlediğini anlamak, işitmekte gizlidir.

İşitmek dinlediğini okumakta gizlidir.

Dinle ve oku

Sus ve Dinle

Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.

Duyduğun seste,

Hakk'ın zikri gizlidir.

Hakikati duymak,

Hakk'ın zikrini dinlemekte gizlidir.

Gönlünü aç.

Cân kulağıyla dinle.

Ses olarak dinleme.

Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.

Seslerin içinde nice mânâ gizlidir.

Hakikat, sesin içindeki mânâda gizlidir
Gönlünü temizle ve dinle.
Gönlünü asılsız şeylerden temizle.
Gönlünü öfkeden, hiddetten, kavgadan temizle.
Gönlünü hırstan, tamahtan, dünya esaretinden temizle.
Gönlünü karamsarlıktan, umutsuzluktan temizle.
Gönlünü dedikodudan, ayrımcılıktan, hor görmeden, üstün-
lük duygusundan temizle.
Gönlünü seni şeytanlaştıran tüm bilgilerden temizle.
Bil ki kirli bir gönül duymaz, sağırdır.
Bil ki sağırılık, baş kulağının değil, gönül kulağının duymamasıdır.
Dinle.
Gönlünü temizle ve dinle.
Bil ki dinlemek, temiz bir gönülle mümkündür.
Bil ki duymak, gönlü temiz olana mahsustur.
Dinle.
Varlığın ilâhi sesini dinle.
Bil ki Hakk, her an her varlıktan seslenmektedir.
O sese yakın gelinceye kadar,
O sesle bir oluncaya kadar dinle.
Bil ki o ses, varlığı açığa çıkaran sestir.
Bil ki o ses, seni yaratan sestir.
Bil ki o ses, varlığın oluşumuna ve her an işleyişine sebep
olan sestir.
İşte o sesi dinle.
Bil ki o ses, Hakk'ın kendi sesidir.
Kâf Sûresi:
41: "Seslenenin seslenmesine yakın gelinceye kadar her an
kulak verin."
42: "Her an her varlıktan Hakk'ın seslenişini işitin. İşte o za-
man, enfüsten âfaka olan çıkışı anlarsınız."

Varlıktan gelen sese kulak ver.

Bir kuşun sesine, yağmurun sesine, rüzgârın sesine kulak ver ve dinle.

Varlıktan akan, duyduğun ve duymadığın tüm sesler Hakk'ın kendi sesidir.

O sesi dinle, o ses sana nice hikmetler sunacaktır

O ses seni hayırlı olanla buluşturacaktır.

Tevbe Sûresi 61: “De ki: Dinlemek sizin için hayırdır.”

Dinle.

Doğayı dinle.

Doğa, senin toprak bedeninin kardeşidir.

Doğadan bedene, bedenden doğaya ne mesajlar akmaktadır.

Doğadaki sesin frekansı, senin bedenindeki nice kapıların anahtarıdır.

Doğa sana bir amaç, bir gayret, keşif, üretim kapıları açacaktır.

Doğa sana bedeninin sırlarını keşfettirecektir.

Su sesini dinle.

Su sesi sana ilim kapısını açacaktır.

Nehirde akan suyu, yağmur sesini, çeşmede akan suyu, bardaktaki suyu dinle.

Su sesi senin vücûdunda olan suya ne mesajlar aktarmakta.

Su sesi senin tüm vücûdunda ne kapılar açmakta.

Su sesi seni sana döndürecek, seni seninle tanıştıracaktır.

Gönlüne nice lütûflar sunacaktır.

Kuş sesini dinle.

Kuş sesi, makâmlar arası geçişin sırrıdır.

Kuş sesi, bekâ makâmından akan kelâm sırrıdır.

Kuş sesi, sana rûhunun kapılarını açacaktır.

Sana uçmayı, makâm geçmeyi, tenden câna miraç etmeyi sunacaktır.

Çocuk sesini dinle.

Çocuk sesi, seni gönül saflığına götürecektir.
Çocuk sesi, seni kendi çocuk saflığına iletecektir.
Rüzgârı dinle.
O ses sana neleri getirecektir.
O ses seni nerelere götürecektir.
O ses sana ne duygular sunacaktır.
Doğa sesi, rüzgârın sesi, su sesi, kuş sesi, çocuk sesi, senin
manevi alanında nice kapılar açacaktır.
Varlığın ilâhî mûsikisini dinle.
Her ses beyninde, nice yerleri hareketlendirecektir.
Dinle.
Bil ki tüm sesler bir olandan gelir.
Bir olana gider.
Bir olanı gösterir.
Bir olanın sırlarını sunar.
Dinle.
Cân kulağıyla dinle.
Dinle.
Toprak bedeninden gelen sesi dinle
Dinle.
Rûhtan gelen sesi dinle.
Bir çiftçi, toprağı dinlemekle, tohumu dinlemekle, ağacı din-
lemekle, dalı, yaprağı, çiçeği, meyveyi dinlemekle çiftçi olur.
Çünkü toprak, tohum, ona her türlü bilgiyi sunuyordu.
Bir doktor vücûdu dinlemekle doktor olur.
Bir madenci madeni dinlemekle, ondan eşyalar yapar.
İşte sen de varlığı dinle.
Varlıktan gelen ilâhî sesi dinle.
Bil ki ses, sesin titreşimi, titreşimin sesi “Zikrullah” sırrıdır.
Bil ki Allah’ın sesi, seste gizlidir.

Dinle.

Ses seni Allah'ın sesi ile tanıştıracaktır.

Ses seni, sesin içindeki nice sırra götürecektir.

Bil ki Allah'a şâhit olmak, varlığı dinlemekte gizlidir.

Bil ki, varlığı dinlemek, Allah'ı dinlemektir.

Bil ki nice sırlar seste gizlidir.

Bil ki her varlık, kendinden nice mesajlar aktarmaktadır.

Dinle dinle dinle.

Varlıktan her an akan ilâhî sesi dinle.

Kendi vücûdundan her an seslenenin sesini dinle.

Kendinden kendine olan seslenişi dinle.

Dinle dinle dinle.

Varlıktan seslenen Allah'ı dinle.

O'nunla O'nu dinle.

O'nunla O'na ait olanı dinle.

İKRÂ-OKU

Oku kendini, oku varlığı, oku âlemi, seni ve varlığı tutan ilâhi gücü anla.

Bil ki hakikate ulaşmak okumakla mümkündür.

Gördüğün her varlık okunası bir kitaptır.

Okumaktan murad, varlığın varoluşunu ve işleyişini anlamaya çalışmaktır.

Kur'ân oku ile başlar.

Varlık nereden gelmiştir, nasıl var olmuştur, her an nasıl bir işleyiş içindedir ve nereye gitmektedir.

Bunlar hep okunacak konulardır.

Varlığı okuyabilecek, ilmi olarak anlayabilecek tek varlık insandır.

Varlığı okumak, varlığın varoluşunu ve varlıktaki nitelikleri okumaktır.

Alâk Sûresi 1: "İkra bismi rabbikellezî halaka."

Meâli: "Seni vücûdlandırmanın delilleriyle, yaratılışı araştıran anla."

Kendi vücûdunu okunacak Kur'ân bil.

Her varlığı okunacak Kur'ân bil.

Kur'ân diye okuduğun Mushâf-ı Şerîf'i de Kur'ân bil.

Ve üçünü birbirinden ayırmadan oku.

Birinde olan hakikatin diğerinde de olduğunu idrak et.

Varlığı ve kendi vücûdunu canlı Kur'ân olarak bil ve ona göre oku.

Eğer kendi vücûdunu ve varlığı canlı Kur'ân olarak okuyamazsan, bil ki Mushâf-ı Şerîf ölüdür.

Mushâf-ı Şerîf'in de canlanmasını istiyorsan, kendini ve varlığı oku.

Cümle kâinat bir Kur'ân'dır.

Her varlık bir âyettir.

Her varlık kendindeki sonsuz âyetlerle, yani sonsuz işaretlerle hakikatleri sunar.

Onun için Yûsuf Sûresi 105. âyette:

" Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâtî vel ardı yemurrûne aleyhâ ve hum anhâ muridûn."

Meâli: "Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar."

İnsan, âyet denilince hemen, Mushâf-ı Şerîf'deki yazıları düşünmemelidir.

Âyet denilince, Yûsuf Sûresi 105. âyette belirtildiği gibi, her varlıktaki işaretleri, delilleri, hakikati gösteren izleri düşünmelidir.

İnsan, kâinatı okuyabilecek bir yetenekte yaratılmıştır.

Varoluşu ve var edeni idrak edebilecek bir kâbiliyette yaratılmıştır.

İnsan kendine verilen, akı, tefekkürü, tercihi, şuuru, muhâkemeyi, görmemezlikten gelmemelidir.

Mushâf-ı Şerîf'de yaklaşık iki bine yakın âyet, akıl etmek ve düşünmek üzerinedir.

Bizler varoluşu ve var edeni anlamak için düşünmeli, araştırmalıyız.

Ve varlık; nereden var oldu, nasıl var oldu, niçin var oldu, gibi benzer soruların cevabını her an aramalıyız.

Nereden var oldu? Sorusu bizi, varoluşun kaynağına...

Nasıl var oldu? Sorusu bizi varlığın yaratılış inceliklerine...

Niçin var oldu? Sorusu bizi, varlığın görev ve amaçlarına götürecektir.

İnsan kendini bilme yolunda her an tefekkür içinde olmalıdır.

Dünyanın derdine koşup durduk, kendimize dönüp kendimizi bilmeyi unuttuk.

Hep çıkar, menfaat ilişkileri içinde olduk, aslımızı anlamayı unuttuk.

Kendimizi büyük gördük, kibre düştük, acizliğimizi unuttuk.

Başkasına hor baktık, küçük gördük, onunda kul olduğunu unuttuk

Kendimizi tüm varlıktan yüce görüp, asıl yüce olanı unuttuk.

Bir ağaç insan olmadan da yaşayabilir, ama insan ağaçlar; olmadan, ağaçlardan sunulan oksijen olmadan, meyve olmadan yaşayamaz.

Hayvanlar; insan olmadan da yaşayabilir, ama insan hayvanlar olmadan yaşayamaz.

Toprak, su, hava, insan olmadan yaşamını devam ettirir, ama insan toprak, su, hava olmadan yaşayamaz.

Yaratılmış en aciz varlık, en muhtaç varlık insandır.

Aynı zamanda insan, varlığın varoluşunu anlayabilecek tek varlıktır.

İnsan, ona verilen akıl, şuurla, varoluşu ve var edeni anlayabilecek kâbiliyettedir.

Yeter ki insan acizliğini unutmasın, yeter ki insan ona verilen aklı işletsin.

Yeter ki insan edep, ahlak içinde yaşasın, birbirine yardım etsin.

Nasıl ki tüm varlık insana yardım ediyorsa, ağaçlar; oksijenle, meyvesiyle, hayvanlar; sütü, eti, gübresiyle, toprak; her türlü sebze, meyvesiyle, su, hava, güneş her an insana hizmet ediyorsa, insan da asla bunları unutmadan yaşamalı ve çevresine

yardım için koşmalı, derdi olana nasıl derman olabilirim diye aşk içinde gayret etmelidir.

Bir tohumun içine, en gelişmiş mikroskopla bile baksak, orada filizi, dalı, yaprağı, çiçeği göremeyiz.

Bunlara şahit olmamız için, tohumdan açığa çıkan ağaca bakmalıyız, ağacı tanımalıyız.

Tohumdan ağaç açığa çıkar ve ağaç tüm aslıyetini, yine yeni bir tohumda gizler.

Yani bu âlem Bakara Sûresi 156. âyetinde belirtildiği gibi "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" aslından gelip, aslına dönen bir sistemin içinde sürer gider.

İşte Allah denilen, görmediğimiz bilmediğimiz o güç, aslında görülen varlığın kendinde gizlidir.

Hadîd Sûresi 3. âyeti bu hakikati belirtir:

"Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın ve huve bi kulli şeyin alîm."

Meâli: "Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O'dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir."

İşte Allah'ı bilmek için, görünen varlığı, varlıktaki ilme dayalı olarak, aşk, samimiyet, sadâkat, teslimiyet içinde okumalıyız.

İnsan kendi hakikatini bilmek için kendine dönmeli, kendini okumalıdır.

İnsan kendini okuduğunda, kendi varoluşunu anladığında, her bir varlığında varoluşunu anlayacaktır.

Kendimizi ve görünen bu varlığı inkâr edemeyiz.

İşte inkâr edemediğimiz kendi vücûdumuzu ve varlığı anlamak için gayret göstermeliyiz.

Kendimizi ve görünen bu varlığı anlamak için, bir aşk, samimiyet, sadâkat, teslimiyet içinde ilmi olarak okuyup incelediğimizde, birçok sorunun cevabına ulaşabiliriz.

Bilmeliyiz ki aradığımız tüm soruların cevabı kendimizde ve cümle varlıktadır.

Resûl, Nebî dediğimiz o kâmil insanlar, bizlere hep okumayı, kendini bilmeyi tavsiye etmişlerdir.

Gökte bir tanrıyı değil, bizlere şah damarımızdan yakın olan, her an bize nefes alıp verdiren, kanımızı dolaştıran, kâlbimizi, tüm vücûd hücrelerimizi çalıştıran ve tüm nitelikleriyle her an bizde olan bir gücü anlamamızı öğütlemiştir.

Yani Kur'ân'ın "İkra" diye başlayan âyetinin, anlamı üzere olmamızı öğütlemiştir.

Hazreti Muhammed'e bir bedevi gelir sorar: " Ya Muham-med! Allah nedir, nerededir, ben onu nasıl bilirim?"

O güzel insan da şunu söylemiştir: " "Men arefe nefsehu" yani "Kendini bil."

Evet, asıl olan kendini bilmektir.

İşte Mushâf-ı Şerîf, kendini bilme yolunda tecelli etmiştir.

Kendini bilmek, kendi vücûdunun ve varlığın vücûdunun yaratılışını okumakla tecelli eder.

İnsan her anını tefekkür içinde geçirmelidir.

Aldığı nefesin kıymetini bilmelidir.

Bilmelidir ki, bedenini kendi var etmemiştir, hiçbir varlık da kendini var etmemiştir.

İnsan, kendini ve her bir varlığı var edeni tanımalı ve edep içinde yaşamalıdır.

Komşusu sıkıntı içinde olan kişi, evinde huzur içinde uyuyamaz, ilâhî adalet buna izin vermez.

Nasıl ki insan vücûdunda bir hücre bile rahatsız olduğunda tüm vücûd bunu hissediyorsa, insan da dünyada bir kişi sıkıntı içinde olduğunda, bunu hissedebilmelidir.

Eğer kişi vücûdundaki, varlık ile bağlı olan kanallarını açabilirse bunu anlayacaktır.

Kişi, kendi bedenindeki ilâhî kanalları; benlik, öfke, hiddet, kavga, menfaat, yalan, kibir, gibi fena duygularla kapatıyor, fakat bunun farkına varmıyor.

İnsan kendini tanımalı ve hayr üzere olmalıdır.

İnsana verilen akıl, tefekkür, tezekkür, feraset, şuur, gibi duygularla insan kendini ve kâinatı okuyabilir tüm sırlara ulaşabilir.

Yeter ki kibir haline düşmesin, hiçbir kimseye kötülük yapmasın.

İnsan, eğer kendindeki özü anlarsa insan olacaktır.

İnsan olan, edep sahibi olandır.

İnsan olan son nefesine kadar çevresine yardımcı olandır, sıkıntısı olana yardım için koşandır.

KUR'ÂN OKUMAK NEDİR

İnsan canlı bir kitaptır.

Kâinatta ne varsa insan vücûdunda vardır.

İnsan varlık sahnesinde şimdilik son aktördür.

Kur'ân; "k r" "قرأ" karae kökünden gelir.

Kur'ân kelimesi, İbranice kökenlidir.

Kr; varlığın işleyişi, eylemi, hareketliliği, gibi anlamlara gelir.

İkrâ, kur'ân, ikrâm, kıraat, karma, aynı kökten gelir.

Kur'ân; varlığın bütünlük içinde, birlik içinde işleyişi, oluşu hareketliliği demektir.

İkrâ; varlığın oluşunu, işleyişini, hareketliliğini anlamak için incelemek, okumak, analiz etmek demektir.

Kırâat; bir zerrenin ya da varlığın taşıdığı mânâyâ ulaşmak için okumaktır.

Bir makâma göre okumak, taşıdığı mânâyâ ulaşmaktır.

İkrâm; varlıktan gelen lütuflar, mânâlardır, her varlık, varlık sahnesine ikram edilmiştir.

Her varlık, kerim olan, ekber olan Allah'ın işaretlerini gösterir.

Karma; İnsan vücûdu, yaratılışa ait tüm sistemi, bitki, hayvan, insan kategorisindeki tüm sistemi karma olarak taşır. Birlik olarak taşır.

Kâinatta ne varsa insan vücûdunda vardır.

İnsan varlık sahnesinde şimdilik son aktördür.

İlk aktörden son aktöre geçen evrede ne varsa, hepsi karma olarak insan vücûdunda vardır.

İnsan vücûdu, tüm varlığın karmasıdır.

Atomsal, bitkisel, hayvansal, insan ve insanın atalarının tüm sistemleri karma olarak insan vücûdunda vardır.

İnsan vücûdunda, varlığın tüm karakterleri, huyları, yapıları vardır.

Kur'ân okumak; Mushâf okumak değildir.

Kur'ân okumak; varlığın oluşumu ve işleyişini birlik üzere, varlıkta okumak, varlığı incelemek, düşünmek demektir.

Kur'ân okumak; varlığı gözlemlemek, incelemek, varlığın oluşumunu, gelişimini, sürecini, geldiği yeri, gittiği yeri derin derin düşünmek demektir.

Kur'ân okumak; varlığın içsel işleyişini, varlıktaki nitelikleri, vücûdların sistemini anlamak için olan idrâki düşündürmek.

Kur'ân okumak: Birlik içinde, birleştirerek, birliği görerek okumaktır.

Bir şeyi, diğer bir şeye birleştirerek okumaktır.

Yani Kur'ân okumak; tüm kâinatı birlik içinde tutan Allah'ın birliğini anlamak için olan okuyuştur.

Kur'ân; canlı kitaptır, o da varlığın kendisidir.

İnsan vücûdu Kur'ân'dır.

İnsan vücûdu canlı kitaptır.

Kur'ân, Allah'ın kitabıdır, yani her vücûd Allah'ın canlı kitabıdır.

İşte okunacak kitap odur.

İşte, her varlık, tüm kâinat okunabilir bir kitaptır, yani Kur'ân'dır.

Varlıktaki her işaret, delil, iz, bir âyettir.

Varlığın sahibini gösteren her işaret, âyettir.

Âyet: İşaret, delil, alâmet, iz, aslını gösteren, aslına erdiren, anlamındadır.

Bir toz zerresi de, bir çiçek de, bir böcek de, bir kuş da, bir insan da hep âyettir.

Her âyet yani her varlık, Allah'ı gösteren sonsuz işaretler taşır.

Her varlığın sisteminde olan işaretler okunacak olandır.

Yûsuf Sûresi 105 âyet:

“Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâtî vel ardı yemurrûne aleyhâ ve hum anhô muridûn.”

Meâli: “Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar.”

Fussilet Sûresi 37: “Gece ve gündüz ve güneş ve ay O’nun âyetleridir.”

Her varlık, tüm kâinat bir Kur’ân’dır.

Her varlıktaki ve tüm kâinattaki her delil, işaret ise âyettir.

Mushâf-ı, matbaada kitap haline getiren ise insandır.

Canlı kitap olan insan vücûdunu oluşturan, yani canlı Kur’ân’ı oluşturan ise Allah’tır.

İşte Kur’ân okumak, kişinin kendini okumasıdır.

Kâinat; yayılmış bir Kur’ân’dır.

İnsan; toplanmış bir Kur’ân’dır. Canlı Kur’ân’dır.

Mushâf; Hazreti Muhammed’in gönlünde tecelli eden ilâhî bilgilerin, kendi dilimize veya başka dillere tercüme edilmesidir.

Hazreti Muhammed’in siyerine göre ilâhî bilgileri doğru çevirmek kolay değildir.

Bugünkü, Mushâf-ı şerifin ne kadar doğru çevrildiği ise ayrı bir konudur.

Bugün toplumda, Kur’ân diye bilinen kitap, Mushâf-ı şeriftir.

Mushâf; sayfalanmış demektir, yani bilgileri sayfalara yazmak.

Canlı kitap olan kişinin kendi vücûd kitabını yani Kur’ân okumayan, Mushâf-ı Şerifi anlayamaz.

Kişi, kendi vücûdunu okunacak Kur’ân bilmelidir.

Her varlığı okunacak canlı bir kitap bilmeli, Kur’ân bilmelidir.

Kur’ân diye okuduğu Mushaf-ı Şerif’i’de iyi incelemeli, oradan sunulan mesajları da iyi anlamalıdır.

İşte insan, hem kendi vücûdunu, hem de her varlığı Kur'ân bilmeli ve varlığın birbiriyle olan münasebetini iyi kavramalıdır.

Kendi vücûd kitabını ve varlık kitabını okuyan Kur'ân okuyordur.

Okumak; "Vahiy"le buluşmaktır, bilgiyi Hayy olandan almaktır.

Okumak, Allah'ın her varlıktan her an olan okuyuşuyla buluşmaktır.

A'lâ Sûresi 6: "Nukriu ke." "Sana okumaktayız."

İkrâ, oku.

Bil ki okumadan vahiyle buluşamazsın.

Okumadan hakikatlere şâhit olamazsın.

Okumadan bilemezsin.

İkrâ, oku.

Oku, canlı kitap olan vücûdunu oku.

Canlı kitap olan varlığı oku.

Kendi vücûdunda ve varlıkta birliğe götüren yolu idrak et.

Bil ki, kendini okumadan, Allah nedir bilemezsin.

Bil ki, kendini okumadan, insan olamazsın.

ÂYET NEDİR

“Âyet nedir?” Diye toplumda sorsak, hemen hemen herkes, Kur’ân diye bildiğimiz kitapta yazılı olan kelimelerden bahseder.

Allah’ın âyetleri dediğimizde genelde insanlar, Kur’ân diye adlandırdığımız kitaptaki yazılı olan sözcüklerden bahseder.

İnanç ile ilgili bir meseleyi konuşurken bile, hemen “Şu âyetle söyle diyor” diye bahsedilir.

Peki, âyet: “آيَاتُ” “آيَةٍ” dediğimiz nedir?

Bizlere âyet diye, Kur’ân’da yazılı olan kelimeleri gösterdiler.

Hep böyle öğretiler, hep böyle söylediler.

Oysa o Kur’ân dediğimiz kitabı, dikkatlice okursak, yeryüzünde ve gökyüzünde olan her şeyin âyet olduğunu bildirir.

Câsiye Sûresi 3: “İnne fîs semâvâtî vel ardı le âyâtîn lil mü-minîn.”

Meâli: “Muhakkak ki göklerde ve yerde ne varsa elbette mü’minler için âyettir.”

Lokmân Sûresi 31: “Elem tere ennel fulke tecrî fil bahri bi ni’metillâhi li yuriyekum min âyâtih inne fî zâlike le âyâtîn li kulli sabbârin şekûr.”

Meâli: “Göklerde olanların bir sonsuzluk içinde akıp gittiğini görmez misin? O âyetlerini size her an gösterir. Allah’ın niyetlerini anlayanlar bilgelik içindedirler. İşte bu âlemdeki her şey, sabredenler, varlığın sahibini bilip teslim edenler için elbette bir âyettir.”

Yâ-Sîn Sûresi 33: “Ve âyetun lehumul ardul meyteh ahyey-nâhâ ve ahrecnâ minhâ habben fe minhu yekulûn.”

Meâli: “Yeryüzü onlar için bir âyettir. Biz orada nutfelerden hayat vereniz ve ondan bitkiler, daneler çıkartırız. Böylece onlardan beslenirler.”

Yâ-Sîn Sûresi 41: “Ve âyetun lehum ennâ hamelnâ zurriyye-tehum fil fulkil meşhûn.”

Meâli: “Onların zürriyetlerini dopdolu bilgilerle bir gen sistemi içinde taşıyıp aktarmamız da onlar için âyettir.”

Bakara Sûresi: 164: “Vel ardı le âyâtin li kavmin yakılûn.”

Meâli: “Ve yeryüzünde olan her şeyde, elbette akledip düşünen insanlar için âyetler vardır.”

Rum Sûresi 22: “Ve min âyâtihi Halkus semâvâti vel ardı vah-tilâfu elsinetikum ve elvânikum inne fî zâlike le âyâtin lil âlimîn.”

Meâli: “Göklerde ve yerde olanların Halk oluşu ve seslerinin farklılığı da ve görüşlerinizin farklılığı da O’nun âyetlerindendir. Elbette bunlarda bilenler için deliller vardır.”

Ra’d Sûresi 3: “Ve huvellezî meddel arda ve ceale fihâ revâsiye ve enhârâ ve min kullis semerâti ceale fihâ zevceynisneyni yugsil leylen nehâr inne fî zâlike le âyâtin li kavmin yetefekkerûn.”

Meâli: “Ki O’dur yeryüzünü yayıp döşeyen, orada dağlar ve nehirler var eden, orada erkek ve dişi olmak üzere çeşit çeşit türler var eden, ürünler ortaya çıkaran, geceyi ve gündüzü oluşturan. Muhakkak işte bunlarda düşünüp araştıran kimseler için âyetler vardır.”

Nahl Sûresi 11: “Yunbitu lekum bihiz zera vez zeytûne ven nahîle vel anâbe ve min kullis semerât inne fî zâlike le âyeten li kavmin yetefekkerûn.”

Meâli: “Sizler onlardan faydalanır gelişirsiniz. Ekinlerden, zeytinlerden, hurmalardan, üzümlerden ve meyvelerin, sebzelerin her türlüşünden yararlanırsınız. Muhakkak işte bunlarda, hakikatleri arayan, derin düşünen kimseler için âyetler vardır.”

Nahl Sûresi 12: “Ve sehbara lekumul leyle ven nehâre veş şemse vel kamer ven nucûmu Musahharâtun bi emrih inne fî zâlike le âyâtin li kavmin yakılûn.”

Meâli: “Sizin bedenlerinizi düzenledi. Gece ve gündüz, güneş ve ay ve yıldızlar, tüm bunlar O’nun işleyişle düzenlenmiştir. İşte bunların içinde, düşünüp akıl eden kimseler için âyetler vardır.”

Nahl Sûresi 13: “Ve mâ zerae lekum fîl ardı muhtelifen elvânuh inne fî zâlike le âyeten li kavmin yezzekkerûn.”

Meâli: “Sizlerin çoğalmasında, yeryüzünün çeşit çeşit renkleri içinde oluşunda, işte bunların içinde, varlığın yaratılışını düşünüp, ulaştığı hakikatlerle bakmak isteyen kimseler için, elbette âyetler vardır.”

İşte Kur’ân’ı incelediğimizde; göklerde ve yerde olan her şeyin, her varlığın kendinde olan tüm niteliklerin, hep bir âyet olduğunu anlıyoruz

Âyet: İz, işaret, alâmet, delil, sinyal, demektir.

Evet, tüm kâinatta her şey bir âyettir.

Varlığın kendisi de, varlıktaki nitelikler de hep bir âyettir.

Her bir âyet; bir işarettir, bir delildir, bir sinyaldir, bir izdir.

Bu iz bizi varlığın sahibine götürür.

Her âyet, varlığın sahibini gösterir.

Varlığın kendisi, varlıkta bulunan, varlıktan akan her şey âyettir.

Allah dediğimiz, inanıp ta şâhit olmadığımız o gizemi, ancak ve ancak âyetlerle, yani varlıktaki işaretlerle anlayabiliriz.

Yeter ki görünen varlığı inceleyelim, anlamaya çalışalım.

Ve buna kendi vücûdumuzdan başlayalım.

Nefesimizden başlayıp, hücrelerimizi, dokularımızı, bedenimizi inceleyelim, çalışmasını, niteliklerini inceleyelim, “İkrâ-O-ku”yalım, idrak etmeye çalışalım.

Nereden geldik, nasıl oluştuk, bedenimiz nasıl işliyor ve nereye gidiyoruz, sorularının cevaplarını, kendi vücûdumuzu ve varlığı inceleyerek anlamaya çalışalım.

Allah, tüm varlıkta işaretleriyle kendini her an gösterir.

Görünen de görünmeyen de, evvel olan da âhir olan da O'ndan başkası değildir.

“Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtın O'dur.”

“Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın.” (Hadîd Sûresi 3)

Allah, tüm varlıktan işaretleriyle kendini gösterir.

Bunu anlamak için, varlığı okumak gerekir, tefekkür etmek gerekir.

Hazreti Muhammed onun için “Ya Rabbi! Bana eşyanın hakikatini göster” diye, dua etmiştir denir.

Allah, ancak ve ancak varlığın varoluşunu anladığımızda idrak edilir.

İşte insan, varlığı okumalı, incelemeli, düşünmeli, idrak etmelidir.

Eğer insan, canlı âyetlerden okumaya, yani varlıktaki işaretlerden okumaya başlayamazsa, kendi yaratılışının hakikatine ulaşamaz ve sonuçta, Allah nedir, hakikatine ulaşamaz.

Eğer insan, Kur’ân kelimelerine âyet der ve bu kâinattaki her şeyin bir âyet olduğunu anlayamazsa, Allah’ı idrak etmekten uzaklaşır.

Ezan bizlere, günde yirmi defa “Eşhedu-Şâhit olun” diye bildirirken, bu hakikati bildirir.

Varlıktaki âyetleri yani sonsuz işaretleri inceleyerek, varoluşun hakikatini hissedebiliriz.

Her nesneyi iyi okursak, şüphesiz oradaki işaretler bize varlığın sahibini gösterir.

Veryüzünde ve kâinattaki her şeyin bir âyet olduğu bize bildirilmiştir.

Yeter ki insan, Kur'ân diye bildiği, insanların matbaada oluşturduğu kitaptan başını kaldırsın, yönünü varlığa döndürsün, canlı âyetler olan varlık kitabıyla tanışsın, her varlığın bir âyet olduğunu anlasın.

Ve onu okumaya, onu incelemeye, onu anlamaya çalışsın.

İşte o zaman aradığı tüm soruların cevaplarıyla, bir bir buluşacaktır.

Zaten Kur'ân dediğimiz kitap bizlere bu gerçeği sunar.

Göklerde ve yerde bulunan her şeyin bir âyet olduğu Kur'ân'da defalarca bildirilir.

İşte insanın kendisi, yani tüm beden varlığı ile canlı bir âyettir.

Tüm organları, hücreleri bir âyettir.

Varlığındaki molekülleri, atomları bir âyettir

Allah kendini, cümle kâinattaki âyetleriyle gösterir.

Bize verilen akıl bunları anlamak içindir.

Hazreti Muhammed onun için "Düşünmeyen kimsenin imanı olamaz" demiştir.

İman, emin olmaktan gelir.

Emin olmak ancak ve ancak şâhitlikle oluşur.

Varlığı inceleyen oradaki işaretlerle, varlığın hakikatine şâhit olan, emin olmuştur yani iman sahibi olmuştur.

Düşünmeyen insan, iman yani eminlik, yani mü'minlik makâmına eremez.

Düşünmeyen kimse, atalarından öğrendiği inanç boyutunda kalır.

O kişi, atalarından öğrendiği şâhit olmadığı bilgilere inanır ve hiç düşünmeden ibadet diye bildiği şeyleri uygular. İşte buna inanç boyutu denir.

Düşünmeyen kimse, iman boyutuna ulaşamaz, mü'min olamaz.

Mü'minlik emin olmakla oluşur.

Varlık bir kitaptır ve varlığın içinde tüm hakikatler satır-satır yazılıdır.

İsrâ Sûresi 58. âyetle bu hakikat bildirilir.

“Kane zalike fi el kitabe mesturen.”

Meâli: “İşte bu varlık kitabının içinde, tüm hakikatler satır-satır yazılıdır.”

Kişi, tüm kâinatı bir kitap bilir, her şeyi bir âyet kabul ederse, Kur’ân’ın gerçeği olan, canlı kitap ile de tanışır.

Ve kâinat kitabından, Allah hakikatine ulaşır.

Varlıktaki tüm işaretleriyle, yani tüm âyetleriyle, O’nun kendini gösterdiğini idrak eder.

Hakikatler ancak ve ancak, varlıktaki işaretlerle, yani delillerle, yani âyetlerle anlaşılabilir.

Onun için, Yûsuf Sûresi 105. âyetle: “Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâtî vel ardı” yerlerde göklerde olan her şeyin âyet olduğu bildirilmiştir.”

Kâinat kitabının içindeki hakikatlerde hata yoktur, şüphe yoktur, yanlış yoktur.

Biz insanların yazdığı kitaplarda hata boldur.

Ama Allah’ın kitabı olan varlık kitabında, hata yoktur, yanlış yoktur.

Bakara Sûresi 2: “Zâlikel kitâbu lâ reybe fîhi huden lil muttekîn.”

Meâli: “ İşte bu kâinat bir kitaptır. Onun içindeki hakikatlerde şüphe yoktur. Fenalardan sakınan, varlığın sahibini bilmek isteyenler için yol göstericidir.”

Kur’ân dediğimiz kitabı incelediğimizde, yerde ve gökte olan her şeyin âyetlerden oluştuğu bildirilir.

İşte;

Kur’ân’ı Kerim:

Canlı olan her varlıktır. Okunası kitap da odur.

Her varlığın kendinde sonsuz âyetler, yani sahibini gösteren işaretler vardır.

İşte;

Kur'ân'ı Kerim:

Tüm kâinattır, yani tüm kâinat kitaptır, incelenmesi gereken alandır.

Âyet: her varlığın içindeki, işaretlerdir, delillerdir, izlerdir.

Sûre: Varlığın sûret yönüdür, beden yönüdür, toprak yönüdür.

Sûretlerin ardı âyettir.

Âyet; varlığın sahibini gösteren, sahibine ileten delillerdir, işaretlerdir, yoldur.

İşte bizler, ancak ve ancak hakikate varlıktaki işaretleri, yani âyetleri incelersek ulaşabiliriz.

İnsan vücûdu "Âyetullah"tır.

Yani tüm vücûd, Allah'ın âyetlerinden oluşmuştur, Allah'ın bir şehridir.

İnsana, varoluşu ve var edeni anlamak için akıl verilmiştir.

Yeter ki insan, aklını, gönlünü bâtil bilgilerden, zulüm hallerinden temizlesin, canlı kitap olan kendi vücûd kitabına edeple dönsün, enfüs yolculuğuna başlasın.

Yeter ki insan, canlı âyet olan varlıktaki niteliklerle buluşsun ve o âyetlerden okumaya çalışsın.

İşte o zaman:

Hakikatler anlaşılacaktır.

Kapılar bir bir açılacaktır.

Soruların cevapları bir bir gelecektir.

Sırlar bir bir gelecektir.

Mucizeler bir bir gösterilecektir.

SÛRE NEDİR

Sûre, sûret, sur, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Sûr; çevreleyen, kuşatan, yüksek duvar demektir.

Bir şehrin etrafını çevreleyen duvarlara sûr denilmiştir.

İnsanın vücûdu da, sûrdur, sûrettir.

Cümle varlığın ten yönü sûrdur, sûrettir,

İşte, sûre kelimesi, sûr kelimesinden gelir.

Lâkin toplumda sûre denildiği zaman, hemen akla Kur’ân sûreleri gelir.

Toplumda:

“Sûre” denildiğinde, Mushâf-ı Şerîfte olan 114 sûre akla gelir.

“Âyet” denildiğinde, Mushâf-ı Şerîfte ki sûrelerin içindeki olan kelimeler, cümleler akla gelir.

“Kur’ân” denildiğinde, Mushâf-ı Şerîf denilen kitap akla gelir.

Oysa sûre; varlığın dış cihetidir, yani sûret cihetidir.

Bundan dolayı varlığın ten cihetine, “Sûr-Sûret-Sûre” denir.

Sûre, inşa edilmiş olan binaya da denir.

İnsan vücûdu Allah’ın inşa ettiği bir binadır.

İnsan vücûdu içten dışa kadar, her şeyiyle sûrelerden oluşur.

İnsanın gözü de, kulağı da, eli de, dili de, tüm organ ve hücreleri sûrelerdir.

Sûre, sûret aynı anlama gelir.

İnsanın bedeni, içiyle dışıyla derilerle kaplıdır.

Her hücre, içiyle dışıyla hücre çeperi ile kaplıdır.

İşte bu deri, hücre çeperi, bedenin sûret boyutudur.

Sûret boyutu bir işleyiş içindedir.

İnsan vücûdunda her an bir faaliyet vardır, yani her an bir işleyiş vardır.

Her dokuda, her hücrede her an olan bir işleyiş vardır.

İnsan vücûdunda, yani sûretlerin ardında her an, sinir sistemi, dolaşım sistemi, boşaltım sistemi, solunum sistemi bir işleyiş içindedir.

İşte, sûretlerin ardında olan bu işleyiş, okunması gereken, anlaşılması gereken bir canlı kitap durumudur.

Sûretlerin ardı ise âyetdir.

Yani, varlığın, sûretlerinin yani tenlerinin iç boyutunda olan, yani vücûd boyutunda olan, varoluşa ve var edene ait tüm işaretlere, tüm delillere, tüm izlere, tüm alâmetlere” Âyet” denir.

Tüm kâinat ise Kur’ân’dır.

Kur’ân: Okunan, okunabilecek olan, gerçeği gösteren, birlik içinde olan, bütünlük, varlığın birliği, varlığın işleyişi, işleyişin okunması gibi anlamlara gelir.

Yani asıl okunacak olan, yazılı olan kitaplar değil, varlığın ta kendisidir.

Yazılı kitaplar, bilgiler yönünden yol gösterir.

İşte;

“Sûre” her varlığın dış boyutu, yani sûret boyutudur.

“Âyet” varlığın iç boyutundaki işaretler, delillerdir

“Kur’ân” tüm varlığın birlik içinde olan sistemidir.

İşte Allah hakikatine, Mushâf-ı Şerîf’de şâhit olunamaz.

Mushâf-ı Şerîf, bizlere sadece yol gösterir.

Nereye bakmamızı, nasıl bakmamızı ve ilimden ayrılmadan bakmamızı öğütleyen bilgiler sunar.

Hakikatlere şâhit olmak, canlı Kur’ân olan tüm kâinatta ki; varlıktaki delilleri, işaretleri inceleyerek mümkündür.

Hakikat sûretlerin ardında gizlidir.

Sûretlerde âyetlere ulaşmak gerekir.

Varlığın sûret boyutunda, yani eşya boyutunda kalmamak gerekir.

Varlığın işleyişi, hakikatlerin okunması gereken boyuttur.

İşte her varlığı okuyabilmek, sûretlerin ardına bakmakla mümkündür.

Amaç, varlık kitabını, kâinat kitabını okuyabilmektir.

Kâinat Kur'ân'ının okuyan, Mushâf-ı Şerîf-i anlayabilir.

Kâinat Kur'ân'ını okumak için; lisan gerekmez, zahiri okumak yazmak gerekmez, zahiri kitapları okumak gerekmez, birilerini dinlemek gerekmez.

Varlığı okumak için; merak, istek, niyet, aşk, samimiyet, tenezzül, edep, teslimiyet, bildiklerini unutmak, konuşmamak, gözlemlemek, düşünmek, yeterlidir.

Bakara Sûresi 164: "Vel ardı le âyâtın li kavmin yakılûn."

Meâli: "Ve yeryüzünde olan her şeyde, elbette akledip düşünen insanlar için âyetler vardır."

Meryem Sûresi 17: "Sonra da tüm sûretleri tutan o sîrete sarıldı. Böylece rûhumuzdan kendine üflediğimizi anladı. Böylece tüm beşeriyeti bir birlik içinde tutan, şekil ve surete bürünenin O olduğunu anladı."

Râhman Sûresi 26-27: "Bütün sûretler gelir geçer. Sıfatlarının sahibi olan ve tüm varlığı Zâtıyla tutan Rabbinin yüzü bâki kalır."

Yâ-Sîn Sûresi 69: "Ve kurânun mubîn."

Meâli: "Ve tüm kâinat apaçık Kuran'dır."

Kâinat kitabını okuyan, din adına ortaya çıkan kitapları süzebilir, yorumlayabilir ve kâinat kitabını okuyan kâmil kişilerin sözlerinden yararlanabilir.

İşte kişi, kendini ve her varlığı canlı kitap bilmelidir, okunacak kitap bilmelidir.

Kendi vücûdunun dış beden cihetini, yani sûret cihetini "Sûre" bilmelidir.

Kendi sûret cihetinin sûret cihetini yani vücûdunun içindeki sonsuz işaretleri, delilleri “Âyet bilmelidir.

Vücûdunun her zerresinin içindeki satır satır yazılı olan ilmi bilmelidir, o ilimden okumalıdır.

O ilmin oluşmasındaki sistemin kelâmını bilmelidir.

Kelâm ağzımızdan çıkan sözcükler değil, varlığın özünde olan ilmin yazılı olduğu sistemdir.

İşte her varlık canlı kitaptır, canlı Kur’ân’dır.

Annesinden dünyaya gelen her bebek, vücûdunda; Kur’ân’ı, sûreleri, âyetleri ve ilmi taşıyan bir fihristle doğar.

Kur’ân’ı; tüm vücûdudur.

Sûreleri; tüm ten boyutu, hücre boyutu, doku boyutu, organ boyutudur.

Âyetleri; tüm vücûdundaki sonsuz işaretlerdir, delillerdir, işleyiş boyutu, nitelikler boyutudur.

İlmi; vücûdundaki varoluşa ve var edene ait olan satır satır yazılı olan sistemdir.

İşte okunacak olan kitap, insanın kendi vücûdudur.

Kendi vücûdunu okumaya başlayan cümle varlığı da okumaya başlar.

İşte insan vücûdu; tüm sırları yani tüm hakikatleri taşıyan bir kitaptır.

İnsan, teni cândan, cânı tenden ayırmadan okumalıdır.

Sûreyi âyetten, âyeti sûreden ayırmadan okumalıdır.

İnsan vücûdu sûrelerden ve âyetlerden oluşan bir canlı Kur’ândır.

İnsan vücûdu her an, sûreleriyle, âyetleriyle konuşan canlı bir kitaptır.

Kur’ân’da geçen “Kitâbun yantıku” buna işaret eder.

Kitâbun yantıku, konuşan kitap demektir.

İnsan vücûdu konuşan bir kitaptır.

Ayrıca Mü'minlik makâmına gelen de konuşan canlı kitap olmuştur.

Mü'minûn Sûresi 62: "Ve ledeynâ kitâbun yantıku bil hakkı ve hum lâ yuzlemûn."

Meâli: "Bize ait olan hakikatleri konuşan bir kitaptırlar. Onlar hiç kimseye kötülük etmezler."

Câsiye Sûresi 28: "Hâzâ kitâbunâ yentıku aleykum bil hakk innâ kunnâ nestensihu mâ kuntum tamelûn."

Meâli: "İşte, Bizim konuşan kitabımız sizin üzerinizdeki hakikatlerdir. Muhakkak ki Biz, yaptığınız şeyleri sizde kaydederiz."

İnsan, sûreleri ve âyetleri kendi vücûdunda ve her varlıkta bulabilmeli ve hakikatleri oradan okuyabilmelidir.

VAHİY NEDİR

Vahiy nedir?

Vahiy bizlere anlatıldığı gibi, gökte olan bir Tanrı'nın, seçtiği kuluna cebrâil vasıtasıyla bildirdiği, bilgiler midir?

Yoksa daha derin bir anlamı mı vardır?

Vahiy nereden gelir, hangi boyutlardan açığa çıkar?

Bal arısına edilen vahiy nedir?

Mûsâ'nın annesine vahiy mi edildi, ilham mı edildi?

Vahiy sadece, Resûl ve Nebî'lere mi edildi?

Peki diğer hayvanlara, diğer bitkilere vahy edilmedi mi?

Her varlıkta vahiy var mıdır?

Her varlıktan akan vahiy nedir?

Allah, Hazreti Muhammed'e, cebrâil vasıtasıyla mı vahyetti?

Cebrail denilen nedir?

Hazreti Mûsâ Allah ile, cebrâilsiz doğrudan mı konuştu?

Artık vahiy kesildi mi?

Vahiy “وَحْيٍ” gökten, Allah'tan cebrâil vasıtasıyla Resûl ve Nebî'lere gelen bildirimler olarak biliriz.

Hazreti Muhammed'e cebrâil vasıtasıyla vahyedildi diye öğretilir.

Allah, Hazreti Mûsâ ile doğrudan konuştu ne demektir?

“Allah, Mûsa ile de doğrudan konuştu.” Nisâ Sûresi 164. (Diyânet Meâli)

Cümle varlıktan her an vahiy geliyor olabilir mi?

En'âm Sûresi 106: “İttebi mâ uhiye ileyke min rabbik.”

“Rabbinden sana vahyolunan şeye tâbi ol”

Vahiy kelime olarak; Hayy” حَيّ ” dan gelen, Hayy’a ait olan demektir.

Yani Vahiy; Hayy’dan gelen esintiler, bildirimler, seslenimler demektir.

Hayy: Hû’ya ait olan, diri olan demektir.

Vahiy kelimesi; Vav, Hû, Ye harfleri ile yazılır.

Vav: Sisteme, aslına, öze, kaynağına bağlayan,

Hû: Sistemin, özün, kaynağın sahibi

Ye: Sistemden gelen, özden gelen seslenimler, demektir.

Cümle âlemde her varlık diridir.

Bu dirilik Hû’nun diriliğidir.

Hû dediğimiz bugünkü ismiyle Allah’tır.

Hû İbrânîce kökenli bir kelimedir.

Cümle kâinatın sahibini bildirmek için söylenir.

İşte Vahiy de, Hû dan gelen Hû ya ait olan sırlardır.

Vahiy: Allah’ın kendini, kendine ait olan niteliklerle ispat etmesidir.

Cümle varlık diridir ve her varlıktan bir ilim akar.

O ilimle, varlığa ait ve varlığın geldiği aslına ait olan, nice hakikatler her an sunulur.

Allah, her an her varlıktan vahyeder, yani kendine ait olan sırları bildirir.

Burûc Sûresi 21-22: “Bel huve kurânun mecîd, fî levhın mahfûz.”

Meâli: “Evet, o yüce Kur’ân tüm kâinattır. Tüm hakikatler, varlık sayfalarının içinde muhafaza edilmiştir.”

Vahiy; levhi mahfûz olan, varlığın geldiği özden, her an varlığa akar.

Ve vahiy, var ediciye ait olan hakikatlerdir, seslenimlerdir.

Her varlık, bir vahiy akışı ile var olur.

Yani, tohumun içinden ağaç, bir vahiy akışı ile açığa çıkar ve bir vahiyle şekillenir.

Hazreti Muhammed'in ve diğer nebîlerin vahiy sisteminden ulaştığı hakikatleri bildirmesine ise "Tebliğ" denir.

Allah her varlıktan her an vahyeder.

Bu vahye ulaşanlar, tebliğ ederler, yani hakikatlerle ilgili bilgi verirler.

Ra'd Sûresi 40: " Fe innemâ aleykel belâgu." "Senin üzerine düşen sadece tebliğ etmektir."

Nahl Sûresi 82: "Fe innemâ aleykel belâgul mubîn." "Senin üzerine düşen sadece apaçık bildirmektir."

Vahiy Allah'a aittir, tebliğ ise kâmil insana aittir.

Mâide Sûresi 99: "Resûl ancak tebliğ eder." "Resûl illa el belâg."

Vahiy, varlığın varoluşunun "Hayy" sıfatıyla olan bağlantısıdır.

Her varlıkta Allah'ın vahyi vardır.

Semâ, kişinin cân boyutudur.

Yeryüzü kişinin ten boyutudur.

Allah, hem semâ'dan, hem yeryüzünden, her yerden her an vahyeder.

Allah, vahiyle kendini gösterir, kendini ispat eder.

Bir atomdan da, bir taştan da, bir çiçekten de, bir kuştan da, her an vahiy gelir.

Her varlık diridir.

Diri olan "الْحَيُّ" "el Hayy" Allah'tır. (Â-lî İmrân Sûresi 2)

Allah, hayy sıfatından gelen vahiyle varlığı var eder, şekillendirir.

Bir tohumda, tohuma ait olan tüm sırlar vardır.

O tohumda olan vahiyle, tohumda olan tecelli eder.

İşte o ağaç, her an kendinde olanı seslenir, vahyeder.

O ağacı; köküyle, filiziyle, dalıyla, yaprağıyla, çiçeğiyle, meyvesiyle inceleyen kişi, vahye ulaşır.

Bir taşın içinde, taşın sırları vardır.

O taş, her an kendinde olan sırları sunar.

Bir meyvenin içinde, meyveye ait olan sırlar her an sunulur.

İşte bu sunum “Vahiy” dir.

Bir tıp doktorunun, kişinin vücûdunu okuması, vahiy okumasıdır.

Allah bal arısına “Vahyettik” der.

Vahiy’e ulaşabilmek için tertemiz bir gönül ve takıntısı olmayan tertemiz bir akıl gerekir.

Vahiy, varlığın özünde satır satır yazılı olan, ilimden gelen akıştır.

Bir tohumdan ağacın açığa çıkışı, vahiy sayesinde.

Yumurtanın da, yumurtada bir civcivin oluşumu da ve açığa çıkışı da hep vahiyledir.

Kâinatın varoluşu, süreci, hep vahiy sistemini gösterir.

Hazreti Muhammed’in okudukları Allah’ın vahyidir.

Allah, tüm kâinattan her an vahyetmektedir.

Tüm varlık O’nun vahyiyle var olmuştur, O’nun vahyiyle sürüp gider.

Vahiy; Allah’ın her varlıktan seslenişidir.

Vahiy; varlık açığa çıkmadan önce, vahiy olarak gizlidir.

Varlığın açığa çıkışı, gelişimi, belli bir boya ulaşımı hep vahiyledir.

Yûsuf Sûresi 102: “Kâinattan sana her an vahyedyoruz.”

Allah, her varlığın özünden, o varlığın beşeri sistemine vahyeder.

Ve yaratılan varlık, o vahiy sayesinde fitratında olanı açığa çıkarır

Tohumun fitratında ne varsa, o fitrat vahiyyle oluşur, vahiyyle açığa çıkar, vahiyyle yeni bir tohuma dönüşür.

Yani tohumda ne varsa, o açığa çıkar.

Erik tohumundan erik ağacı, kayısı tohumundan kayısı ağacı açığa çıkar.

Nahl Suresi 68: “Ve evhâ rabbuke ilen nahli.”

Meâli: “Rabbin bal arısına vahyetti.”

Allah, bal arısına da, tüm varlığa da vahyetmiştir,

Bal arısı da, her bir varlıkta Allah’ın vahyidir.

Kasas Sûresi 7: “Ve evhaynâ ilâ ummi Mûsâ.”

Meâli: “Mûsâ’nın annesine vahyettik.”

Bu âyetdeki çevrimi genelde müellifler; “Mûsâ’nın annesine ilham ettik” diye çeviriyorlar.

Oysa incelendiğinde orada, vahiy kelimesi geçiyor.

Allah’ın cümle varlıkta vahiy vardır.

Her varlık vahiyle var olur, vahiyle şekillenir, vahiyle işler.

Cümle âlem, Allah’ın vahyinden başka bir şey değildir.

Allah, her an rûh boyutundan ten boyutuna vahyeder ve o tenin işleyişi o vahiyle olur.

Rûhtan üfleniş vahiydir.

Hicr Sûresi 29: “Ve nefahtu fîhi min rûhî. “ “Rûhumdan üfledim.”

İşte her varlık, vahiyle var olur, vahiyle Allah’a ait olan âyetleri taşır.

Bu âyetlere ulaşan kişi, vahye ulaşır.

Varlığın beşeri ve ûlvî boyutundan bir vahiy akışı vardır.

Ûlvî boyuttan gelen vahiy, risâlet ve nebîlik boyutundan kendini gösterir.

Beşeri boyuttan gelen vahye ise, beşeri ilimle uğraşanlar ulaşır.

Vahiyle var olan Kâinat, vahiyle sürüp gider.

Vahyin kesilmesi; bu Kâinatın dürülmesi, âmâ boyutuna dönüşümüdür.

İşte Vahiy:

Allah’ın kendinden kendine olan seslenişidir.

Allah’ın varlıktan seslenişidir.

Varlığın Hayy’dan gelen şekillenmesidir.

Varlığın Hayy ile olan bağıdır.

Nûr boyutundan rûh boyutuna olan akıştır.

Rûh boyutundan beşer boyutuna olan üflenıştır.

Beşer boyutundan, varlığın sahibine ait olan tüm sırların bildirisi, tebliğidir.

Kişi, gönlünü ve aklını temiz eylerse, gücü kadar vahye ulaşır.

DİN NEDİR

Hep toplum, anne babasından öğrendiği din inancını, kendi dini olarak görür.

Çocuk doğduğunda, anne babanın din inancı neyse, çocuk büyüdüğünde, anne ve baba, kendi din inançlarına göre o çocuğu büyütürler.

Her toplum kendi din inancını kendine nispet ederek, kendi dinini yüce görür.

Ve “benim dinim, onun dini, bizim dinimiz, onların dini” diyerek, bir din ayrımcılığı içine düşer.

Peki, Kur’ân’a göre dinin açılımı nedir?

Kur’ân’ı çok dikkatlice incelediğimizde dinin anlamı, anne babamızdan öğrendiğimize uymuyor, bambaşka bir anlamda karşımıza çıkıyor.

Kur’ân’a göre din: Varlığın yaratılış yasalarıdır.

Kur’ân’a göre sünnet: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Kur’ân ölçüsüyle din Allah’a aittir.

Kur’ân ölçüsüyle, kişinin dini olmaz. İmanı olur.

Çünkü kişi bir şey yaratamaz.

Yaratan Allah olduğu için, dinin sahibi Allah’tır.

Kur’ân’ı incelediğimizde, birçok yerinde, “din Allah’a aittir” hakikatine ulaşırız.

Mü’min Sûresi 14: “Lehu el din.” “Din O’nundur.”

Mü’min Sûresi 65: “Lehu el din.” “Din O’nundur.”

Zümer Sûresi 11: “Lehu el din.” “Din O’nundur.”

Nahl Sûresi 52: “Ve lehu ed dinu vasıben.” “Ve din daima O’nundur.”

Peki, din nedir?

Kur’ân’ı incelediğimizde Yûsuf Sûresi 76 ve Rum Sûresi 30. âyette “Din nedir?” sorusunun hakikatine ulaşıyoruz.

Yûsuf Sûresi 76: “Mâ kâne li yehuze ehâhu fî dînîl meliki.”

Meâli: “İşte böylece hükümdarın yasaları olmasa, o, kardeşini tutamazdı.”

Yûsuf Sûresi 76. âyette, “Dini Melik” kelimesi vardır, “Hükümdarın yasaları” demektir.

Yûsuf kıssasında, Bünyamin’in heybesinden çıkan Hükümdarın su kabı, Bünyamin’i hırsız durumuna düşürmüş ve Bünyamin, Hükümdarın hırsızlarla ilgili yasasından dolayı alıkonulmuştur.

Buradan anlıyoruz ki din: Yasa, Kanun, anlamına geliyor.

Yani Mısır’ın Hükümdarı, Mısır’ı o yasalarla yönetti.

“Dini Melik” âyetinin incelenmesiyle anlıyoruz ki din: Yasa, Kanun demektir.

Rum suresi 30. âyette de “Fıtrat Allah” kelimesi vardır.

Fıtrat: Açığa çıkma, yaratılış, yaratmak, varoluş, tüm kâinatın açığa çıkması, tohumun kabuğunun yarıp filizin çıkışı.

Bu ne demektir: Allah’ın fıtratı.

Yani: Allah’ın varlığı yaratması. Allah’ın bir özden varlığı yaratması.

Rum Sûresi 30: “Fe ekim vecheke lid dîni hanîfâ fıtratalâhilletî fataran nâse aleyhâ lâ tebdîle li Halkıllâh zâliked dînul kayyimu ve lâkinne ekseren nâsi lâ yâlemûn.”

Meâli: “Bundan sonra yüzünü, Allah’ın varlığı yaratmasına, varlığın yaratılış yasalarına, Tevhîd üzere çevir. İnsanların vücûda gelişi O’ndandır. Allah’ın Halkiyetinde bir değişiklik yoktur. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu dinin hakikatini bilemiyorlar.”

Evet, âyette belirtildiği gibi” li el dini hanifen fitrata Allah, elleti fatara”

Din “Allah’ın fitratıdır”. Yani “varlığın yaratılış yasaları”dır.

İşte buradan da anlıyoruz ki din: Allah’ın varlığı yaratmadaki yasalarıdır, kanunlarıdır.

Yani varoluş yasalarına”Din” diyoruz.

Varlıktaki yaratılış, nitelikten niceliğe, atomdan moleküllere, zerreden kürreye tüm varlığın varoluşundaki yasalara, Kur’ân: “Din” der.

İşte yaratan Allah’tır.

İnsan bir hücre zarı bile yaratamaz.

Onun için İnsan, benim dinim diyemez.

Din, Allah’a aittir.

Onun için Kur’ân’da birçok yerde “Din O’nundur” der.

Rum Sûresi 30 da: Dosdoğru din nedir? Sorusunun cevabını çok güzel açıklanıyor.

İşte bundan dolayı insanın dini olmaz.

İnsanın imanı olur.

Din Allah’a aittir, çünkü yaratılıştaki yasaların sahibi de O’dur.

İnsan, dini anladığında iman sahibi olur.

Eğer bizler, dini anlayamazsak; Rum Sûresi 31. âyetteki açıklanan duruma düşeriz.

Rum Sûresi 32: “Minellezîne ferrakû dînehum ve kânû şîyeâ kullu hızbin bimâ ledeyhim ferihûn.”

Meâli: “Onlar dini bölen kimselerden oldular ve bütün hepsi tarikatlara, mezheplere, cemaatlara bölündüler. Her zümre kendi inançlarıyla sevinip övündü.”

İşte dini, Kur’ân’a göre anlayamayan kişi, atalardan gelen inançla, bir ayrımcılığın içinde kalır ve böylece “Benim dinim, onun dini” diyerek, dinin hakikatinden uzaklaşır.

Anne babadan öğrendiği dini inancını yüce görür, başka din inancında kalanları kâfir görerek, onları cehennemlik sanır.

Dinin hakikatini anlayamayan kişi, din ayrımcılığın içinde hareket eder.

İslâm dini, Hristiyanlık dini, Mûsevilik dini diye, bir ayrımcılığın içinde olur.

Ve kendini din savaşlarının içinde, kâfirleri yok etme inancı içinde bulur.

Ayrıca, Rum Sûresi 31. âyette belirtildiği gibi, kendi din edindiği inançta bile, cemaatlere, tarikatlara, mezheplere bölünerek, kendi cemaatinde, tarikatında, mezhebinde olmayanlara hoş bakmaz “Bizden, bizden değil” anlayışıyla bakar.

Kur’ân’i ölçüde, din ve sünnet inceliğini anlayan, bir ayrımcılığın içine düşmez.

Tüm varlığa Hakk nazarıyla bakar.

Ve bilir ki, din ve sünnet birbirine bağlıdır.

Dinin hakikatini anlayan, sünnet hakikatini de anlar.

Peki, sünnet nedir?

Yani sünnetullâh nedir?

Fetih Sûresi 23: “Sunnetellâhilletî kad halet min kabl ve len tecide li sunnetillâhi tebdilâ.”

Meâli: “Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider ve Allah’ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsınız.”

İşte din: Varlığın yaratılış yasalarıdır.

Sünnet: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Yani, varlığın varoluşundaki yasalara “Din” denir.

Varlığın, işleyiş sistemindeki yasalara “Sünnet” denir.

Bunlar birbirinden ayrılmaz.

Tüm İslâm dünyası, peygamberin sünneti lafzını kullanır.

Lâkin Kur'ân'da; Sünneti Resûl kelimesi yoktur, sünnetul-lâh kelimesi vardır.

Yani Resûl'lerin sünneti olmaz, Allah'ın sünneti olur.

Tüm insanların ve tüm varlığın vücûdlarındaki ve tüm evrendeki işleyiş yasalarına "Sünnetullâh" denir.

İşte tüm bilim adamları, aslında kendi dallarında gece gündüz, Allah'ın sünnetini inceliyorlar.

Resûl, Nebî dediğimiz insanların sünneti olmaz.

Onların siyerleri olur.

Yani yaşamdaki gayeleri, amaçları, tarzları, uygulamaları, makâmları, takip ettikleri bir sistemleri olur.

Yani kısaca; makâmlara göre davranışları, hâl ve hareketleri, yaşam biçimleri olur.

İşte:

Din Allah'a aittir.

Sünnet Allah'a aittir.

Din: Her türlü varlığın, varoluşundaki Allah'a ait olan yasaların adıdır.

Sünnet: Görünen görünmeyen her varlığın işleyişinde, sü-rüp gitmesinde, Allah'a ait olan yasaların adıdır.

SÜNNETULLÂH NEDİR

Allah'ın sünneti mi?

Peygamberin sünneti mi?

Hep bizlere peygamberin sünneti diye öğretiler.

Allah'ın sünneti nedir hiç bahsetmediler.

Kur'ân'da sünnetullâh mı geçer, yoksa peygamberin sünneti diye mi geçer?

Sünnetullâh nedir? Derin derin araştıralım, hakikatini anlamaya çalışalım.

Allah'ın sünneti ne demektir? İnce ince düşünelim.

Toplumda” peygamberin sünneti” diye öğretilen bilgiler, Allah'ın sünneti hakikatini örtüyor olabilir mi? Düşünelim, sünnetullâh hakikatini anlamaya çalışalım.

Kur'ân'da geçen “Sünnetullâh” kelimesi ne anlama geliyor araştıralım?

Kur'ânda geçen sünnetullâh kelimesinden bazı örnekler; Ahzab Sûresi 38-62, Fetih Sûresi 23, Fâtır Sûresi 43.

Dikkat edelim “peygamberin sünneti” derken Allah'ın sünneti hakikatini örtmeyelim.

Bizlere Hazreti Muhammed'in yaşantısında yaptığı şeyler için “peygamberin sünneti” diye öğretiler.

Oysa Kur'ân, onun yaşantısındaki hâl ve davranışlarında “Güzel örnekler vardır” diye işaret eder. (Ahzâb Sûresi 21)

Peki, Kur'ân ölçüsüyle sünnetullâh nedir?

Fetih Sûresi 23: “Sunnetullâh elletî kad halet min kabl ve len tecide li sunnetullâh tebdîlâ.”

Meâli: “Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider ve Allah’ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsınız.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, varlıktaki işleyiş yasaları sünnetullâhtır.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki:

Din: Varoluş yasalarıdır.

Sünnet: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Yani anlıyoruz ki varlığın; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik işleyişi sünnet hakikatidir.

Varlığın; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik işleyişi, evren var olduğundan evrenin sonuna kadar devam edip gidecektir.

Yani sünnetullâh hakikati; âyetle belirtildiği gibi: “Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider” hakikatidir.

İnanç dünyasının dilinde hep, “Peygamberin sünneti” kelimesi vardır.

Oysa Kur’ân’da; “Sünneti Nebî” kelimesi yoktur. “Sünnetullâh” kelimesi vardır.

Yani peygamberin sünneti olmaz. Allah’ın sünneti olur.

Allah’ın sünneti de varlığın işleyiş yasalarıdır.

Bu işleyiş yasaları da varlıkta her an kendini gösterir.

Evet, dikkat edelim, birilerinden peygamberin sünneti sözünü duyduğumuzda hemen onlara soralım:

Peki, Allah’ın sünneti nedir? Diyelim ve onlardan izah isteyelim.

Evet, Sünnetullâh: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Hazreti Muhammed’in yaşantısındaki hâl, hareket, davranışlar ise, Kur’ân deyiimiyle “güzel örnekler”dir.

Sünnetullâh; varlığın işleyişidir, evrenin işleyişidir.

Suyun işleyişi, toprağın işleyişi, bitkilerin yeşermesi, dalanması, yapraklanması, çiçeklenmesi, meyveye yürüyüşü hep sünnetullâhtır.

Hayvanların dünyaya gelişi, yaşamı, beden işleyişleri hep sünnetullâhtır.

Suyun buharlaşması, yağmurun yağışı, kar oluşumu, dolu oluşumu, hep sünnetullâhtır.

Gökte ve yerde olan her türlü işleyiş sünnetullâhtır.

Evet, sünnetullâh, varlığın işleyiş yasalarıdır.

Kur'ân bizlere varlığın işleyişine iyi bakmamızı işaret eder.

Çünkü Allah hakikati varlığın işleyişinde gizlidir.

Hiçbir varlık kendi bedenindeki işleyişi gerçekleştiremez.

Peki, nedir bu olanlar, nedir bu işleyiş?

İşte bunu anlamak sünnetullâhı anlamaktır.

Evrenin muhteşem bir işleyişi vardır.

İnsan aklını aşan bir muhteşemlik evrende hep kendini gösterir.

Bir tohumdan filizin çıkması ile başlayan ağaçlanma süreci, okunması gereken bir işleyiştir.

Sünnetullâh; Allah'ın varlıktaki ilk andan son ana kadar devam edip giden değişmeyen işleyiş yasasıdır.

Sünnetullâhı okuyan kişi; varlığın varoluşunun ve varlığı varredenin, hakikatlerine ulaşır.

Allah'ın sünnetullâhı; Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji olarak tecelli eder.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji, varlığın varoluşunda ve varlığın işleyişinde değişmeyen yasalardır.

İnsan vücûdunda; her bir organın, her bir hücrenin işleyişinde, Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik bir düzen vardır.

Mesela, bir gözün oluşumu ve işleyişi, muhteşem bir Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik düzendir.

Kâmil kişiler, hep sünnetullâha dikkat çekmişlerdir.

Çünkü şâhitlik sırrı, sünnetullâhı anlamakta gizlidir.

Ama maalesef toplumda ise, peygamberin sünneti denerek, sünnetullah hakikati örtülmüştür.

Onun için toplum Allah'a inanır ama şâhit olamamıştır.

Din adına anlatılanlara inanır ama şâhit olamamıştır.

Çünkü toplum sünnetullâh hakikatinden uzaktır.

Kur'ân ise hep şâhit olmaktan bahseder.

Hazreti Muhammed, düzenlediği ezanda günde yirmi defa "Eşhedü" kelimesiyle şâhit olmaya işaret eder.

Çünkü şâhitlik sırrı sünnetullâhtır, yani varlığın işleyişine yönünü döndürmek ve o işleyişi anlamaktır.

Ahzâb Sûresi 38: "Sunnetallâhi fî ellezîne halev min kabl ve kâne emri Allâh kaderen makdûrâ."

Meâli: "Allah'ın varlıktaki işleyişi, önceden belirlenmiş bir takdir bir ölçü iledir."

İşte bu takdir ve ölçü sünnetullâhtır.

İşte bu ölçü ve takdir, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojidir.

İşte şâhitlik, bu takdir ve ölçüyü varlıkta görmektir.

Fatır Sûresi 43: "Fe len tecide li sunnetillâhi tebdîlâ ve len tecide li sunnetillâh tahvîlâ."

Meâli: "İşte, Allah'ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsın ve Allah'ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir sapma bulamazsın."

Allah'ın, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojinin işleyiş yasalarında, bir sapma bir değişiklik olmadan, varoluş devam eder gider.

İşte sünnetullâh hakikatini çok iyi anlamalıyız.

Ve bilmeliyiz ki, sünnetullâhı bilmeden Allah hakikatine eremeyiz.

Sünnetullâh hakikatini bilmeden; inancımız imana dönmez, şâhitlik gerçekleşmez.

Hazreti Muhammed yaşadığı dönemde hep sünnetullâh hakikatine işaret etmiştir.

Ama maalesef bizler, peygamberin sünneti diyerek, sünnetullâh hakikatinden uzaklaştık.

Kur’ân’da onlarca âyetle ”Bakıp görün” diyerek varlığın işleyişini anlamamız işaret edilmiştir.

Bakara Sûresi 210: ”Varlıktaki işleyişi her an Allah’ın döndürdüğünü, bakıp ta görmezler mi?”

Mülk Sûresi 3: ”Haydi, çevir döndür bakışlarını, bir yarık bir çatlak görüyor musun?”

Mülk Sûresi 4: ”Sonra tekrar tekrar bakışlarını döndür, incele, bakışlarını kendine çevir, acizliğini ve hiçbir şeyin sahibinin sen olmadığını anla.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, sünnetullâh hakikati çok önemlidir.

Varlığın işleyiş yasalarını anlamak, Allah’ı idrak etmektir.

Anlıyoruz ki, sünnetullâh ile tanışmayan hakikatleri anlayamaz.

Anlıyoruz ki; Allah’ı layıkıyla idrak edebilmek, sünnetullâh hakikatinde gizlidir.

Ve şunu da hiç unutmamalıyız, Muhammed boyutu sünnetullâh boyutudur.

Halk boyutu, Nûr boyutu, sünnetullâh boyutudur.

Hakk kendini Halkiyetten izhâr eyler.

İşte Halkiyet sırrı, varlıktaki sürüp giden sünnetullâh sırrıdır.

Hazreti Muhammed, sünnetullâhtır.

Sünnetullâh, şeriat boyutu iç içedir.

Şeriatı olmayan denilen hakikat, varlığın işleyişi nûr boyutunun akışıdır.

Şeriat; Allah’ın varlıktaki ilâhî nizamı, ilâhî işleyiştir.

Şeriat; nûr boyutundaki ilâhî dalgalanmadır.

Sünnetullâh; o dalgalanmanın varlığa dönüşüdür.

Şeriat; Allah'ın varlıktaki "kader makdûr" sırrıdır, Ahzâb Sûresi 38

Sünnetullâh; nûr boyutunun, varlık boyutuna dönüş sırrıdır, Allah'ın varlıktaki kaderidir.

Bunu bir misalle anlatmaya çalışalım.

Tencerede pişen yemek, bir ateşle pişer.

İşte tencerenin altındaki ateşin işleyişi, şeriattır.

Ateş sayesinde, tenceredeki pişen yemekteki işleyiş sünnetullâhtır.

İşte, şeriat ile sünnetullâh iç içedir.

İşte, cümle varlık bir nûrla açığa çıkar, o nûrla işleyip gider.

Nûr Sûresi 35. âyette geçen; "nûr alâ nûr" bu hakikate işaret eder.

İSLÂM NEDİR

İslâm nedir?

İslâm Hazreti Muhammed öncesi var mıydı?

İslâm şuuruyla yaşamak, yani Müslümanlık, Hazreti Muhammed ile mi başladı.

Genelde, İslâm'ın Hazreti Muhammed'den sonra ortaya çıktığına inanılır, peki bu doğru mudur?

Kur'ân'a göre İslâm nedir?

Müslüman nedir?

Nasıl İslâm oluruz?

İslâm'ın zıddı olan savaş, kavga, düşmanlık nedir?

İslâm'a ulaşmak için, kavga, düşmanlık savaş nasıl önlenir?

İçimizdeki kin, nefret, ayrımcılık halleri olan düşmanlık ve savaş hallerini ıslah etmeden İslâm olabilir miyiz?

Öncelikle İslâm nedir, inceleyelim.

İslâm; Slam, Silm, Selim, Selamet, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Anlam olarak; Barış, barışa gelmek, selamete ulaşmak, barış ve huzuru sağlamak, karşılıklı olarak barışı oluşturmak, güven ortamı oluşturmak, güvenilir olmak, kavgadan savaştan uzaklaşmak, gönlünde ilâhî huzura ulaşmak, gibi benzeri anlamlara gelir

Yani öz olarak:

İçsel olarak barışa ve huzura ulaşmak,

Hâl ve davranışlarıyla çevresine barış ve huzur sunmak.

Her haliyle çevresine güven verebilmek, diye anlayabiliriz.

İslâm'a ulaşan kişiye de "Müslüman" denir.

İslâm şuurunu yaşantısına geçiren kişiye “Müslüman” denir.

Müslüman: Barış ve huzur içinde olan, Selamete çıkmış olan, her haliyle barış ve huzuru sergileyen kişi demektir.

İslâm’a ulaşmak için; içsel kavga, kin, düşmanlık, gibi halleri ıslah etmek, Allah hakikatine ermek gerekir.

Peki, İslâm Hazreti Muhammed’le mi başladı?

Tarihsel olarak incelediğimizde, Mekke’de Hazreti Muhammed’e karşı gelenlerin, kendilerini Müslüman olarak gördüklerini anlıyoruz.

Hazreti Muhammed öncesi, birçok müşrik şairin şiirlerinde, İslâm ve Müslüman kelimelerine rastlıyoruz

Kur’ân’ı incelediğimizde, Hazreti Âdem’den beri İslâm’ın olduğunu anlıyoruz.

Mesela, Âl-i İmran Sûresi 67. âyeti incelediğimizde, Hazreti İbrâhim’in Müslüman olduğunu görüyoruz.

Âl-i İmrân Sûresi 67: “Ve lâkin kâne hanîfen muslimâ ve mâ kâne minel müşrikîn.”

Meâli: “Fakat o; Tevhîd üzere oldu, tüm varlığıyla teslim olup barış ve huzur üzereydi ve o, Allah’ın niteliklerini kendine isnat eden olmadı.”

Bakara Sûresi 128. âyette, İbrâhim ve İsmâil’in dualarının, Müslüman olmak üzere olduğunu görüyoruz

Bakara Sûresi 128: “Rabbenâ vecalnâ muslimeyni leke.”

Meâli: “Rabbimiz! Seni anlayıp teslim olanlardan, barış ve huzur üzere olanlardan eyle bizi.”

Bakara Sûresi 132. âyette Hazreti Yâkûb’un evlatlarına “Müslüman olun” dediğini görüyoruz.

Bakara Sûresi 132: “Ve yakûb yâ beniiyye innallâhestafâ lekumud dîne fe lâ temûtunne illâ ve entum muslimûn.”

Meâli: “Yakub’da: Ey evlatlarım! Muhakkak ki Allah size, varlığın yaratılış yasalarını anlamanız için fark etme yeteneği verdi.

Artık siz ölmeden önce, varlığınızın sahibini bilip teslim olun, barış ve huzur üzere olanlardan olun, dedi.”

Bakara Sûresi 136. âyette, İbrâhim’in, İsmâil’in İshâk’ın, Mûsâ’nın, İsâ’nın ve diğer nebîlerin Müslüman olduğunu görüyoruz.

Âl-i İmrân Sûresi 52. ayeti incelediğimizde; Hazreti İsâ ve Havarilerinin Müslüman olduğunu görüyoruz.

Âl-i İmrân Sûresi 52: “Fe lemmâ ehassa îsâ min humul kufre kâle men ensârî ilâllâh kâlel havâriyyûne nahnu ensârullâh âmennâ billâh veşhed bi ennâ muslimûn.”

Meâli: “Sonra da İsâ, onlarda hakikatleri reddetme hallerini hissettiğinde dedi ki: Kim Allah’ın hakikatleri için bana yardımcı olacak? Havariler dedi ki: Biz, Allah’ın hakikatleri için sana yardımcıyız, Allah’a iman ettik, bizim barış ve huzur üzere olduğumuzu bil.”

Meryem Sûresi 15. ayette, Hazreti Meryem’in Müslüman olduğunu görüyoruz.

Meryem Sûresi 15: “Ve selâmun aleyhi yevme vulide ve yevme yemûtu ve yevme yubasu hayâ.”

Meâli: “Zamanını tertemiz bir halde, ölünceye kadar barış ve huzur üzere geçirdi ve her an ortaya çıkan her şeyin Hayy olandan geldiğini anladı.”

Evet, Kur’ân’ı baştan sona incelediğimizde, tüm Resûl ve Nebî’lerin İslâm üzere olduklarını anlıyoruz.

Hazreti Mûsâ’nın Mûsevilik, Hazreti İsâ’nın Hristiyanlık, Hazreti Muhammed’in de Müslümanlık diye ayrı bir yol kurmadığı, hepsinin İslâm üzere olduğunu, Kur’ân’ı inceleyen herkes görecektir.

Peki, nasıl İslâm oluruz?

Yani barış ve huzura nasıl ulaşırız?

Bir kişi içsel kavgalarını, yani kin-nefret, düşmanlık, zarar vermek, dedikodu yapıp çekiştirmek, ayrımcılık, çalmak-çırpmak gibi hallerini terk etmeden İslâm olmaya adım atamıyor.

Bunun için Kur’ân, tevbe etmeyi yani hatalarımızdan vazgeçmeyi bir emir gibi bildiriyor.

İslâm olmanın yolu, ancak ve ancak içsel kavgalarımızı bitirmekten geçiyor.

Yani kişi edeb içinde olmadan, Allah’ın hakikatlerine eremiyor.

Nisâ Sûresi’nde nasıl Müslüman olacağımız, çok muhteşem bir şekilde açıklanıyor.

Nisâ Sûresi 125: “Varlığın yaratılış yasalarını anlamaya çalışsan, yüzünü Allah’a döndüren ve iyiliklerde olup, barış ve huzur üzere olan ve İbrâhîm’in düzenlediğı ilkelere tâbi olan, onun hakikati aradığı gibi arayan, Tevhîd üzere olan ve İbrâhîm gibi içten samimi olarak, tüm her şeyiyle Allah’a sarılan o kimseden, daha güzel olan kimdir?”

Evet, bir kişinin İslâm olabilmesi için:

Varoluşu okuması gerekiyor.

Onun için ilk âyet “Oku”dur.

Eğer kişi din nedir, yani varlığın yaratılış yasaları nedir bunu anlarsa, varoluşu anlama yoluna girmiş demektir.

Varoluşu okumak, var edeni anlamaya götürür.

Var edeni anlamak, Allah nedir? Sorusunun cevabına götürür.

Allah sorusunun cevabına eren kişi, cümle âlemin birlik sırrına ulaşır.

Allah’ı idrak eden, yüzünü her an Allah’a döndürür ve her an O’na teslimiyet içinde yaşar.

Allah’a yüzünü dönen her varlıkta “Semme VechAllah” şuuruyla yaşar.

O şuura ulaşan kişi insan makâmına gelir ve iyilikler içinde olur, barış ve huzura ulaşır.

Yani İslâm olur, yani Müslüman olur.

Müslüman olan kişi içsel kavgalardan, kin, nefret, savaş gibi hallerinden vazgeçmiş kişidir.

Yani Müslüman olan kişi her an barış ve huzur üzere olan kişidir.

Ve böylece Müslüman olan kişi:

Her an Allah şuuruyla yaşayan kişidir

Her an kulluk şuurunda duran kişidir.

Kimseye zerre kadar zarar veremez.

Kimseye karşı içinde kin, nefret, düşmanlık hâli taşımaz.

Güvenilir olandır, emanete asla ihanet etmez.

Hep çevresindeki kişilerin barışı ve huzuru için çalışır.

Her an iyilikler içinde olur, yardım içinde olur.

Komşusu aç iken, hasta iken, sıkıntısı var iken o bunu gör-memezlikten gelemaz.

Kimseyi kandıramaz, kimsenin malına ırzına göz dikemez.

Çevresindekilere karşı, varlığa karşı hep saygı içindedir.

Kırıcı, yıkıcı, zarar verici değildir.

Evet, Kur'ân'ı incelediğimizde tüm Resûl ve Nebî'lerin İslâm üzere olduklarını anlıyoruz.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, her biri Müslüman idi.

İşte sonuçta anlıyoruz ki, dil ile Müslüman'ım demekle Müs-lüman olunmuyor.

Yaşantısında, hâl ve davranışlarında, huzur ve barış üzere olan, güvenilir olan, zerre kadar zarar içinde olmayan kişi, Müs-lüman kişidir.

İslâm dünyası; "İslâm, Hazreti Muhammed'le başlamıştır" iddiasını, En'âm Sûresi 163. âyete dayandırmaktadır.

En'âm Sûresi 163: "Lâ şerîke lehu ve bi zâlike umirtu ve ene evvelul muslimîn."

Diyanet İşleri: "O'nun hiçbir ortağı yoktur. İşte ben bununla emrolundum. Ben müslümanların ilkiyim."

Tevhîd-i Kur'ân Meâli: "O'nun ortağı yoktur ve varlıktaki bütün işleyiş O'nundur ve ben öncelikle barıştan ve huzurdan yana olanım."

Evvel kelimesinin anlamı: Öncelik, ilk evvel, öncelikle, ilk baştan, birincisi, ilk, başlangıç, gibi anlamlara gelir.

Araştırmamıza ve gönlümüze göre, bu âyette "Ben Müslüman'ların ilkiyim" yerine "Ben öncelikle barıştan ve huzurdan yana olanım" diye meâl edilmesi belirtilmek istenen anlama daha uygun geliyor.

Çünkü Kur'ân ölçüsüne göre, Hazreti Muhammed'den önce gelen Resûl ve Nebî'lerin de Müslüman olduğu âyetlerde belirtiliyor.

O âyette bizlere sunulan mesaj, güzel insan Hazreti Muhammed'in nerede, nasıl, hangi halde olursa olsun, öncelikle barış ve huzur üzere hareket ettiği bildiriliyor.

Ve bizlere de, siz de her zaman barış ve huzur üzere olun, sakın barıştan şaşmayın, sakın kavgaya düşmanlığa meyletmeyin diyor.

Yani bizlere; ister alış-verişte, ister komşulukta, ister yolculukta, ister eğitimde, ister sohbetlerde, ister ikili ilişkilerde, nerede hangi halde olursanız olun, hep İslâm üzere yani barış ve huzur üzere hareket etmemiz tavsiye ediliyor.

Ve anlıyoruz ki Hazreti Âdem'den Hazreti Muhammed'e kadar gelen o gönül insanları hep İslâm üzere oldular.

Yani hepsi, Müslüman idiler.

Müslüman; İslâm üzere olan, yani barış ve huzur üzere olan demektir.

ELİF SIRRI

Elif (ا)Elif sırrı.

Elif'de gizli olanlar nedir?

Elif neyin sembolik yazılımıdır?

Elif harfini yazan Bilge kişi, kâinatta neyi gördü, neye şâhit oldu da "Elif" harfini ona göre yazdı?

Âl-i İmrân Sûresi 1: "Elif lâm mîm."

2- "Allâhu lâ ilâhe illâ huvel hayyul kayyûm."

Meâli: "Allah; ilah yoktur, O vardır, diri olandır, varlığı diri tutan sürüp gidendir."

Kâinat yok iken "Elif" var mıydı?

Tüm harfler "Elif"den mi geldi?

Elif tüm harflerin içinde var mı?

Nedir "Elif"deki sonsuz sır?

Diğer harflerdeki sır nedir?

"Be" ب sırrı nedir?

Nedir "Be" nin altında ki tek nokta?

"Te" ت sırrı nedir?

Nedir "Te" nin üstünde ki iki nokta?

"Se" س sırrı nedir?

Nedir "Se" nin üstünde ki üç nokta?

Be'de, Se'de, Te'de aynı yazılıyor iken, noktalar onları farklı okutuyor.

Neden tek nokta, iki nokta, üç nokta kondu?

Bu noktalar neyin işareti?

Diğer harflerin sırrı nedir?

Yoksa “Elif” sırrına ulaşmadan diğer harflerin sırrına ulaşamıyor mu?

Yoksa tüm harflerdeki sırların açılımı mı “Elif” sırrını sunuyor?

Diğer harfler “Elif” harfinin şekillenmiş hâli midir?

Bu harfler, nasıl bir düzene göre yazıldı?

Bu harflerin şekilsel yazılımı, rastgele mi yapıldı?

Yoksa bunu şekle döken bilge kişi, kâinatta ûlvî hakikatleri gördü ve her bir hakikati sembolik yazılara mı döktü?

Kâinat yok iken “Elif” var mıydı?

Elif, varlık yaratıldığında varlıkta nereye gizlendi?

Varlık “Elif” ten mi yaratıldı?

Elif harfinin varlıktaki karşılığı nedir?

Elif ve lam birleşir, “Lamelif” olur.

Peki, “Lamelif” nedir?

Lamelif’deki sır nedir?

Elif (ا) Arap alfabesi onunla başlar.

İbranice de karşılığı “Alef” harfidir.

Bu harfi ilk kim yazdı, kâinatta neyi gördü de yazdı?

Hazreti İbrâhîm yazmış olabilir mi?

Nedir “Elif” sırrı?

Kur’ân çalışan kişi önce bir kitap ile tanışır.

Bunun adına “Mushâf-ı Şerif” demişler.

Yani değerli bilgiler taşıyan sayfalar.

Cümleler, kelimelere, kelimeler harflere götürür insanı.

Harfler de “Elif”e götürür.

Elif’in kapısına vardığımızda ona gönlümüzden yalvarır bir hissiyatta “ne olur bana sırrını aç” deriz.

Ses gelmez, kapıda bekleriz zamansız.

Yalvarırız, gözyaşı dökeriz.

Gözümüzü, gönlümüzü, bedenimizi “Elif”e kilitleriz.

“Ne olur” deriz. “Kendini tanı, sırlarını aç bize” deriz.

“Elif”in koruyucuları gelir.

“Aklını, gönlünü temizle de öyle gel” derler.

“Temizlenmeden kapılar açılmaz” derler.

Sorarız” Akıl, gönül nasıl temizlenir?”

İçeriden bir mektup uzatırlar.

Mektupta “Şu hatalarını gör bir daha yapma” başlıklı bir yazı vardır.

Mektubun başlangıcı “Kul hakkına asla girme” diye başlar ve devam eder.

Tevbe et.

Ki tevbe yaptığın hataları görmek ve bir daha yapmamaktır.

Kötülük yapma,

Kimsenin hakkına girme,

Varlığa asla zarar verme,

İnsanların dedikodusunu yapıp arkadan çekiştirme,

Birini yüceltip, birini hor görme,

Anne babana, kardeşlerine, yakınlarına, komşularına iyi davran, onlara her zaman yardım et, onlara of bile deme,

Taşa, toprağa, çiçeğe, ağaca, kuşa, her çeşit hayvana her zaman iyi davran,

Tevâzû içinde davran, sesini yükseltme,

Mal-mülk hırsına kapılıp, gönlünü kendi var ettiğin şeytanına teslim etme,

Bil ki tüm kötülüklerin başı, kibir, çıkar ve kötü düşüncelerdir.

Bunlara benzer nice hatalamızı gösteren yazılar vardır.

Birinci mektupta, daha nice yaptığımız hataları görmek ve bunların bir daha yapılmaması tavsiyeleri vardır.

Ve her satır sonunda, bunu yapmazsan “Elif” sana kendini açmaz yazılıdır.

....

...

..

Belli bir süre sonra yine “Elif” in kapısına varılır.
Kapı açılır ve içeriden bir mektup daha uzatılır.
Bu mektupta da “Göremediğin günahların” yazılıdır
Ve “Bunları da temizle” gel diye yazılıdır.
Mektubu açarsın ve:

.....

.....

.....

.

Ve yine bir mektup uzatılır.
Sus: Dışsal sesini de içsel sesini de sustur.
Dinle: Kâinatın sesini, tınısını, titreşimini dinle.
Oku: Duyduğun varlığın ardından gelen sesi anla, tanı, var-
lığı tutanı nitelikleriyle kendinde görerek bil.
Yaşamına uygula: Ki “Edep” burada gizlidir, yazılıdır.
Yine “Elif”in kapısına varılır.
Ve “Elif”in koruyucuları kapıyı açar.
Bedensiz olarak içeri alınırsın.
Elif bir nûr olarak görünür.
Tüm kâinat erir “Elif” oluverir.
Tüm varlık erir “Elif” oluverir
Üflenmiş rûh “Elif” oluverir.
Elif “Nûr” oluverir.
Gönülden bir ses sorar:
“Sen Elif misin?”
“Sen bir(1) misin?” “Bir (1)e ne kadar çok benziyorsun.
Evet!!!
Sen “Elif”sin ve sen tüm kâinata da “1”sin, teksin, senden
başka yok.

Sen tüm varlığı tutansın.
Sen varlığın geldiği sistemisin.
Sen tüm varlıktaki “Hayy” sırrısın.
Sen tüm âlemdeki” Kayyum” sırrısın.
Sen tüm varlıktaki tek kudretsin.
Sen tüm harflerin “Ana kaynağı” sın.
Sen tüm rakamların “Ana kaynağı” sın.
Sen “Allah” denilen sırrın ta kendisisin.

....

....

İnsan vücûdu “Elif”in (ا) yazılımı ve (1) in yazılımı gibi yaratılmış.

Dünyaya gelen her insan kendindeki ve kâinatta ki “Elif” sırrını anlayabilecek kabiliyette yaratılmış.

....

....

Ve gönlüne seslenirler.

“Be” ب sırrı nedir?

Nedir “Be” nin altında ki tek nokta?

“Te” ت sırrı nedir?

Nedir “Te” nin üstünde ki iki nokta?

“Se” ث sırrı nedir?

Nedir “Se” nin üstündeki üç nokta?

Diğer harflerin sırrı nedir.

Matematikte ki; 1, 11, 111, 1111, 11111,111111, 1111111, 11111111, 111111111 rakamlarının sırrı nedir.

Ve hepsi bir bir, “Elif”den süzülmeye başlar.

HARFLERİN SIRRI

Harfler ve kelimeler sırlar taşır.

Nedir harflerin taşıdığı sırlar?

Nedir varlıktaki harflerin boyutları?

Nedir harflerin insan vücûdundaki boyutları?

Her bir harf neyi işaret ederek yazıldı.

Harfleri oluşturan Bilge kişiler, varlıkta neyi gördüler de harfleri yazıya döktüler.

Hadi gelin bir düşünelim.

Kur’ân alfabesinin kökeni “Nebati” harflerdir.

Nebati harflerin kökeni” İbrânîce” dir.

İbrânîce, Arâmîce, Arapça birbirine akan dillerdir.

Arap alfabesi MS 2-4. yüzyıllar arasında aslen Fenike alfabelerinden türemiş Nebati yazısından gelişmiş diye bilinir.

Bu harfleri oluşturan Bilge kişiler, her bir harfi varlık boyutunda görüp, öyle yazıma döktüklerine inanıyoruz.

Hiçbir harfin zanna göre oluşturulmadığına, hiçbir harfin uydurulmadığına inanıyoruz.

Her harfin, varlığın bir boyutuna işaret ettiğine inanıyoruz.

“Nebati” harfleri dediğimiz harfler, varlığın nebat boyutunun sırlarıdır.

Nebat: Hayat boyutudur, yaşam boyutudur, bitkisel boyut diye de bilinir.

Yani varlıktan açığa çıkan yaşam boyutudur, topraktan çıkan her şey nebat diye adlandırılır.

Tüm evren, bir özden açığa çıkan nebatî bir boyuttur.

Nebî kelimesi de oradan gelir.

Nebî; varlık boyutundan varlığın aslını bildiren hakikat boyutudur, haber getiren, bilgiyi sunan diye de tarif edilir.

Varlığın sahibinin varlıktaki kendini bildiren haberler, bilgiler boyutu.

Şimdi araştırdığımız kadarıyla, harflerin sırrından bahse dersek:

Elif “ \ “:

Her varlığı tutan kudret.

Tüm kâinattaki tek güç, tek kudret, Allah, El Hû(güç, kudret O’dur) hakikatine işaret edilmiştir.

Sayısal değeri 1 olarak belirtilmiştir.

Elif ile, 1 rakamının yazılımı aynıdır.

Birlik, Tevhîd sırrına işaret eder.

Her varlığı tutan tek kudret hakikatine işaret eder.

Tüm harfler, tüm boyutlar buradan doğmuştur

Tüm varlığı tutan kudret, tek kudrettir.

Be “ ب “:

Tüm açığa çıkan varlık, bir noktadan açığa çıkmıştır.

Yani tüm evren bir özden açığa çıkmıştır.

Varlığı tutan öz sırrıdır.

Her varlık, bir noktadan süzülüp gelir.

Her varlık, bir özden süzülüp geldi.

Görünen âlemin, geldiği özle her an bağlı olma durumu.

Her şeyin kökü, aslı Allah,

Her şey O’ndan, her şey O’nda, her şey O’nun hakikatine işaret eder.

Öz ve açığa çıkan varlık aynıdır.

Be’nin altında bir nokta vardır.

Tüm âlem noktadan açığa çıkan bir âlemdir.

Sayısal değeri bir’den çıkan bir dir.

Yâni Be'nin sayısal değeri ikidir.

Te “ت”:

Varlık boyutuna çıkaran tecelliler boyutu.

Açığa çıkan varlığın sûrete bürünmesi, şekillenmesi, tecelliler boyutu.

Varlığın kendinde olan noktanın sırları.

Te'nin üstünde iki nokta vardır.

Se “س”:

Varlığın sûret alması, varlığın bedene dönüşmesi, tecellilerin sûreti tutması, sûrette siretin hâkimiyeti.

Varlığın insana akışı, insansal boyuta ilerleyiş.

Se'nin üzerinde üç nokta vardır.

Varlıktaki üç boyutun sırları.

Cim” “ج”:

Bilinmeyen, görünmeyen her şey.

Görünmeyen bilinmeyen âlem de aynı özden gelmiştir.

Görünmeyen bilinmeyen her şeyin aslı O'dur.

Cin, cinnet, cennet, cami, cuma, cemaat, cima, cehennem, hep “Cim” harfiyle başlar.

Enfûs, yâni iç âlemin “Hû” hakikatidir.

Ha “ح”:

Cim ile yazılışı aynıdır, fakat bu harfte “Cim” deki gibi nokta yoktur.

Görünen görünmeyen tüm âlemi, varlığı tutan “Hû” boyutu

Bilinmeyen âlemden açığa çıkan dış boyut, dış âlem, dışarı, duvar da denmiştir, bedenin açığa çıkış boyutu.

Sûreti de sireti de tutan “Hû” hakikati.

Hı “خ” :

Cim ve Hı harfinin yazılımı aynıdır.

Cim'in gizli noktası burada üstedir.

Bilinmeyen âlemden açığa çıkan varlığı tutan bilinmeyen âlemin sahibi.

Bedenin aslı, bedeni tutan, bedeninin gittiği boyut, “Hû” boyutu.

Dal “ذ”:

Tecellilerin; kollara, boyutlara, dallara, sıfatlara dönüşme boyutu.

Ağaçtaki dala da dal denmiştir.

Filizlenme boyutu, fiilden sıfata geçiş, yeni bir doğuşun sıfatlanma boyutu,

Zel ” ذ “:

Dal ile yazılımı benzer.

Bu harfin üzerinde nokta vardır.

Sıfatları tutan tekvin boyutudur, sıfatların sahibi, “Zû, sahip” boyutu.

Cümle âlem sıfat boyutudur, sıfatların sahibi “Zû” birdir.

Ra “ر”:

Rahimiyetten açığa çıkış.

Özden ilk filizlenme, fiil yürüyüşü.

Tecellinin ilk boyutu.

Tohumdan ilk açığa çıkan filiz gibi yazılmış.

Tohumun toprağa kök salan kökü gibi yazılmış.

Işığın akışı sırrı, akıp gelen bir varoluş, akıp giden sistem.

Varlık her an bir ışığın akışıyla hareket etmektedir.

Ze “ز”:

Fiilin sahibi, filizin sahibi, tecellinin sahibi, her şeyin Zâtı.

“Dal- ذ “ , “Zel- ذ “ , “Ra- ر “ , “Ze- ز “ yazılımı aynıdır.

Fiilden sıfata olan oluşumun, değişiminin sırları

Sin” س “:

İns boyutu, iç âlem, enfûs âlemi, öze olan yolculuk, inisiye olma sırrı.

Yâ Sîn, ey özünü anlayan kişi.

İnsanlık makâmına erme boyutu.

Şın” ش “:

İçten dışa çıkan üç boyut.

Eşyayı tutan üç boyut, enfûstan âfâka çıkıştaki boyutlar, şuurun oluşumu.

Bunu anlayan şeriat makâmına ulaşır, şeriat makâmı ilahi nizamın işleyiş boyutudur, şuur da bunu anlamaktır ve buna göre yaşamaktır.

Cümle varlık bir şuura göre şekillenir.

İlâhi şuur.

Sin ile Şın’ın yazılımı aynıdır.

Şın, üzerinde üç nokta ile yazılır.

Sad “ص “:

Yüz, tecelli eden, göstermek, yarıp açığa çıkarmak.

Özün, kendine ait olan yüzünü, kendinden açığa çıkarması.

Dat” ض “:

Görünenin ardında olan, yüzün ardındaki yüz.

Sad ile Dat’ın yazılımı aynıdır, Dat’da nokta vardır.

Tı “ط “:

Tecelli ile açığa çıkan varlığın beden yönü.

Rahîmde şekillenen vücûd.

Tı’nın alt şekli, tohuma benzetilmiş.

Tohumdan açığa çıkış, içten dışa yürüyüş. Bedenlenme.

Kişinin asliyetinin geldiği boyut, Tin boyutu.

Zı “ظ “:

Zû, Zâtı, bedenleri tutan tek Zâta işaret eder.

Bedenleri tutan boyut, Zât boyutudur.

Tı ile Zı’nın yazılımı aynıdır.

Zı’nın yanında bir nokta vardır.

Ayın “ع “:

Varlık aynısıyla sahibini gösterir.

Aynılık makâmı, özde ne varsa aynısıyla dışa çıkar, a'yân-ı sâbite açılımı.

Varlık aynasından, varlığın sahibi kendini gösterir.

Cümle varlıkla olan aynılık boyutları.

Gayın “غ”:

Gayb boyutu.

Görünmeyen âlemin sahibi de Allah'tır.

Cümle görünen âlem, bir gayb âleminden süzülüp gelir.

A'yânı sâbitenin, gayb âlemindeki birlik boyutu.

Görünen görünmeyen âlem aynısıyla birdir.

Görünen âlem noktanın kendisidir.

Görünen âlem noktaya döner.

Fe” ف”:

Fe ile Kaf'ın yazılımı aynıdır,

Fe de tek nokta Kaf'da iki nokta vardır.

Her şey fiil açılımıdır.

Fiil, fail boyutudur.

Kaf “ق”:

Varlığın ten yönüdür.

Dağ da denmiştir.

Kaf dağının arkası kişinin beden boyutunun arkası demektir,

Yani cândan gelen ten boyutu, sıfatlar boyutu.

Kef “ك”:

Tenin ardı olan beden iç âlemi.

Enfûs âleminin hikmetler boyutu.

Kef, kuşatmak, ihata etmek, varlığı tüm sıfatları ile kuşatan boyut.

Lâm “ل”:

Elif'in varlıktaki yansıması.

Varlığı tutan Halk boyutu sırrıdır.

Her varlıktaki Halk sırrı.

Elif ve Nûn'nun birlik yazılımıdır.

Mim” م “:

Muhammed sırrıdır.

Nûr'dan gelen akış sırrıdır,

Elif'in nûr boyutudur.

Hakk, Halk birliğidir.

Varlıktaki Halk'ın Hakk yüzüdür.

Nun “ ن “:

Varlığın, geldiği öze olan akışıdır, aslına olan dönüşüdür

Noktadan gelip noktaya olan dönüştür.

Açığa çıkan beşer boyutunun, bir zaman dilimindeki akışıdır.

Her varlığın özünde, geldiği öz vardır.

Her varlığın üstünde, Allah'ın eli vardır.

Nun'un yazılımı, “Be”nin yazılımına benzerlik gösterir.

Be'nin altındaki nokta burada üsttedir.

Nun'un kenar çizgileri daha yakındır.

Be, açığa çıkışı, Nun dönüşü işaret eder.

Her varlık özülle özüne akar.

Her varlık özden açığa çıkar, özüne döner.

Vav” و “:

Varlığın birbiriyle olan bağıllık boyutu.

Elif mîm birliğidir.

Mim'in Elif'e bağıllığıdır.

Cümle varlık, nûr ile birbirine bağlıdır.

Cümle varlık tecelliler boyutuyla birbirine bağlıdır.

Ve cümle varlık, Allah'a bağlıdır.

He“ ه “:

Hû boyutu, her şey Hû'dan süzülüp geldi.

Hû ile birlikte, Hû'dan gelen Hû'ya dönen bir sistem.

Lam Elif “لأ”:

Elif ve Lam harflerinin birleşimidir.

Hakk ve Halkiyet birliğidir.

Varlığın sûret cihetiyle, sûret cihetiyle birbirinden ayrılmaz birliğidir.

Her varlıktaki bir damla nûrun, mutlak nûr ile olan birlik boyutudur.

Ya “ی”:

Varlığın kendinden akan ses boyutu,

Sesdeki mesajlar boyutu,

Varlıktan gelen sesleniş, içten dışa mesajlar

Harflerin insan vücûdundaki boyutları:

Elif “ا” : Kişinin vücûdunu tutan ilâhi kudret boyutu

Be “ب” : Bir özden gelen kişinin vücûdunun açığa çıkışı.

Te “ت” : Kişinin vücûdundaki tecelliler boyutu, fiil, sıfat tecellileri

Se “ث” : Kişinin vücûdunun fiil, sıfat, Zât tecelliler boyutu, insiye âlemi.

Cim “ج” : Kişinin bedeninin görünmeyen bilinmeyen boyutu

Ha “ح” : Kişinin sûret bedeninin görünen boyutunu tutan Zât boyutu.

Hı “خ” : Bedenin aslı, bedeni tutan, beden gittiği boyut, “Hû” boyutu.

Dal “د” : Kişideki sıfatlar, nitelikler boyutu

Zel “ذ” : Sıfatların kaynağı tekvin boyutu,

Ra “ر” : Vücûddaki tecellilerin akışı boyutu, vücûddaki filizlenme, fiillenme boyutu.

Ze “ز” : Kişideki tecellilerin sahibi boyutu.

Sin “س” : Kişideki ins boyutu, iç âlem, enfûs âlemi, Yâ Sîn boyutu

Şin “ش” : Kişiyi tutan 3 boyut, Fâil, Mevsûf, Mevcûd

- Sad “ص” : Kişinin açığa çıkışı, şekillenmesi, yüz boyutu.
Dad “ض” : Yüzün ardındaki yüz boyutu
Tı “ط” : Kişinin geldiği tin boyutu, öz boyutu,
Zı “ظ” : Bedenin sahibinin, bedendeki hâkimiyet boyutu.
Ayn “ع” : Kişinin varlıkla benzerlikler boyutu, aynılık boyutu.
Gayn “غ” : Kişideki a’yân-ı sâbite boyutu
Fe “ف” : Kişideki fiilin akışı
Kaf “ق” : Kişideki ten boyutu.
Kef “ك” : Kişideki ten boyutunu tutan tüm boyutlar, enfûs-
taki hikmetler.
Lam “ل” : Elif’in vücûdu tutan boyutları.
Mim “م” : Kişideki Muhammed boyutu
Nun “ن” : Vücûdun aktığı boyut, vücûdun içindeki vücûd
boyutu.
Vav “و” : Kişinin vücûdunun Rûh ile olan bağlılığı. Bağlılık
boyutu, vücûddaki boyutların bağlılığı.
He “ه” : Üflenen Rûh boyutu, kişideki “Hû” boyutu.
Lamelif “لا” : Kişideki Rûh ve Nûr birliği.
Ya “ی” : Varlıktan gelen sesleniş boyutu, kişideki sesleniş
boyutu, tüm bedenin ilâhî sesleniş boyutu.

ZİKRULLAH

Zikrullah, rûhun melodisidir.

Zikrullah, enfûstan afâka olan yürüyüşün musikisidir.

Zikrullah, bir atomu da, evreni de hareket ettiren ilâhî tınıdır.

Zikrullah, varoluşun ilk titreşimi, ilk frekansıdır.

Zikrullah, Allah'ın kendini zikretmesi, kendini zâhire çıkar-
masıdır.

Zikrullah, kâinatın musikisidir, güftekârı ve bestekârı Allah'tır.

Zikrullah, tohumdan filiz verdiren ilâhî melodidir.

Zikrullah, varoluşun ilâhî tınısıdır.

Zikrullah, varoluşunun ilâhî kaynağıdır.

Zikrullah, sesin içindeki sessiz mesajları taşıyan ilâhî mek-
tuptur.

Zikrullah, tüm kâinatın ve her varlığın, varoluşunun ilk anda
ve her anda olmakta olan tınısıdır.

Zikrullah, her varlıkta her an olan titreşimdir.

Sad Sûresi 1- “ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ” “Sâd ve el kurân zîy el zıkr.”

Meâli: “Yarıp açığa çıkarana. Zikrin sahibi, tüm kâinat kita-
bından kendini gösterir.”

Zikrullah, her varlıktan Allah'ın seslenişidir.

Zikrullah, bilinmenin ilk kıvılcımıdır.

Zikrullah, varlığı açığa çıkartan dalgalanmadır.

Zikrullah, ol emrinin ilk seslenişidir.

Zikrullah, hiçlikten zâhire çıkışın ilk patlamasıdır.

Zikrullah, varlığın oluşumunun ilâhî titreşimidir.

Zikrullah, bir atomu diğer atomla birleştiren ilâhî ışıktır.

Zikrullah, varlığın varoluşundaki ve sürüp gitmesindeki ilâhî aşktır.

Zikrullah, Rûhun beden elbisesi giymesidir, bedenlerin her an Rûhtan beslenmesi, zikir ile tutulmasıdır.

Zikrullah, Allah'ın zikri demektir.

Onun zikrinden fiil, fiilindeki zikrinden sıfatlar, sıfatlardaki zikrinden vücûdlar şekillenir.

Ve şekillenen vücûdlar her an O'nun zikriyle çalışır.

Zikrullahla var olur zerreden kürreye cümle âlem.

Zikrullahla çalışır atomdan hücreye cümle varlık.

Zikrullah, her an kâlbimizin atmasına, kanımızın dolaşmasına, hücrelerimizin çalışmasına, hücrelerimizdeki atomların çalışmasına sebep olan ilâhî sesin dalgalanmasıdır.

Bil ki Allah; sen de ve her varlıkta her an zikretmektedir.

Nefes alıp vermene bak, kâlbın atışına bak.

Nefes alıp vermek, kâlbın her an atması zikrin en güzel delilidir.

İşte bu şuura ulaşmak, bu şuurda yaşamak seni insan yapar.

Zikrullah, her varlıktan Allah'ın kendi kendini anmasıdır, anlatmasıdır, hatırlatmasıdır.

Varoluşu anlamanın ilk adımı, Zikrullah sırrıdır.

Zikrullahın, zâhire çıktığı boyut kulağımıza ses olarak gelir.

Kulağımız Allah'ın zikrini ses olarak duyar, çünkü beden elbisesinden zikir ses olarak duyulur.

Gönül ise, sesin içindeki sesin rûhunu, yani Zikrullahı duyar.

Kulağımızın sesleri duyma aralığı, 22 ile 22.000 Hz-Hertz'dir.

22 Hertz'in altındaki seslere infrasonik, 22.000 Hertz'in üstündeki seslere de ultrasonik sesler denir.

Bu durum desibel olarak açıklanır.

Kulağımız, 0-140 db arası sesleri algılar.

140 db ve yukarısı ses, kulak zarını yırtar, beyin hücrelerine zararlar verir.

Daha yüksek desibeller kişiyi öldürür.

Kişinin, kulağından beynine iletilen ses boyutu kısıtlıdır.

Lâkin kişinin bedeninde her atomun, her hücrenin, her dokunun, her organın, sesleri farklı farklı derecelerde duyma boyutları, yani duyma Hertzleri vardır.

Bir atom bir atomu duyar ve onunla yeni bir oluşum meydana getirir.

Bir hücre bir hücreyi duyar ve onunla yeni bir oluşum meydana getirir.

Vücûdda olan tüm sistem, her an birbirine seslenip durmaktadır.

Vücûdda olan tüm hücreler, birbiriyle konuşur, birbirine yardım eder.

İşte, ister bir atomdan olsun, ister tüm kâinattan olsun, her an olan titreşime, her an olan seslenişe” Zikrullah” denir.

Her varlığın içinden Allah, her an seslenmektedir.

Eğer kişi, her varlıktaki o sonsuz seslenişi duysaydı, anında toz haline dönüşürdü.

Zikrullah, varlığın ilk oluşumunun başladığı boyut olan ilâhî titreşimin adıdır.

Bu ilâhî titreşim; nûrun rûha, rûhdan tecelliye, tecelliden atoma, atomdan atomların birleşmesine, oradan molekülere, hücrelere, dokulara, organlara, bedenlere sürüp giden ilâhî bir sistemdir, ilâhî bir enerjinin akışıdır.

Eğer kişi varoluşu anlamak istiyorsa, ilk adım olan zikrullahla tanışmalıdır.

Yani kâinatın varoluşunun ilk boyutu olan, titreşim boyutuna, yani zikrullah boyutuna gelmelidir.

Zikrullahın mânâsına ulaşan kişi, varlığından geçer yani ölür, yani kendine varlık isnat eden olmaz.

Ölmeden önce ölüm sırrı budur.

İşte tüm bu kâinat zikrin hâkimiyeti içindedir, zikir ile korunmaktadır.

Hicr Sûresi 9: “İnnâ nahnu nezzelnez zikre ve innâ lehu le hâfizûn.”

Meâli: “Sunduğumuz zikir muhakkak ki Bizimdir ve onu koruyan Biziz.”

İşte zikrullah; her varlıktan gelen ilâhi sesleniştir.

Yunus Emre:

“Süleyman kuşdilin bilir dediler

Süleyman var Süleyman’dan içeri.”

Hazreti Süleyman’ın kuşdili bilmesinde ki sır, tüm kuşlardan ve her varlıktan seslenenin Allah olduğu şuuruna ulaşmasıdır.

Zikrullah; ilâhî sistemi anlamadaki ilk adımdır.

Zikrullah; Allah’ın her varlıktan seslenişidir.

Zikrullah; kendindeki Allah’ın sesini duymandır.

Hadîd Sûresi 3: “Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın.”

Zikrullah; her varlıktan Allah’ın kendini zâhir etmesi, kendini anması, anlatması, hatırlatmasıdır.

Zikrullah; evveli, âhiri, zâhiri, bâtını saran ilâhî sistemin tınısı, titreşimi, sesi, melodisidir.

ALLAH HAKİKATİ

Kendi vücûdunu inkâr edebilir misin?
Görünen varlığı inkâr edebilir misin?
Edemezsin elbette.
Ben yokum, bu görünen varlık yok diyebilir misin?
Görünüyorsa inkâr edemezsin elbette.
Nefes alıp veriyorsan, duyguların varsa, kendini inkâr edemezsin elbette.
Allah nedir? Sorusunun cevabına ulaşmak istersen...
Allah'a şahit olmak istersen...
Kendinde O'nu bulmak istersen...
Dön kendi vücûduna.
O vücûdda olan muhteşem kudrete bak, muhteşem işleyişe bak.
Nefes alıp vermene bak?
Vücûdunda olan sonsuz niteliklere bak.
Geç aynanın karşısına, aynadaki görüntüye bak.
Sen olmasaydın, aynada görüntünde olmazdı.
Şimdi de;
Dön evrene, evrenin muhteşem kudretine bak, muhteşem işleyişine bak.
Görünen çeşit çeşit varlığa bak.
Varlığın oluşumuna, şekline bak.
Her varlık bir kudretin tecellisidir.
Her varlığın özündeki işleyiş, o kudretin işleyişidir.
Hakikate ulaşmak istiyorsan, o kudretle tanış.
O kudretin işleyişiyle meydana gelen enerjiyle tanış.

Her varlığın özünde, muhteşem bir güç kudret vardır.
Kâinatın kendinde, insan aklının alamayacağı bir kudret vardır.
Ateşde, havada, suda, toprağın kendinde, sonsuz bir kudret vardır.

Her varlık, o kudretten şekillendi, o kudretle devam etmekte.
Bir atomun, bir molekülün, bir hücrenin çalışması o kudret sayesinde.

O kudretin işleyişiyle meydana gelen enerji, evrenin kendisidir.
Bir damla sudaki enerji, evrenin kendisidir.
Suyu oluşturan hidrojen ve oksijenin enerjisi hesaplara sığmaz.
Vücûdunda ve her varlıkta olan, o muhteşem kudret, Allah hakikatının cevabının olduğu yerdir.

Gel o kudreti anlamaya çalış.

O kudretin ardını hissetmeye çalış.

Ve Allah'ın ne olduğunu, o kudreti hissederek anla.

Âl-i İmrân Sûresi 29: "Ve Allâh alâ kulli şeyin kadîr."

Meâli: "Ve Allah bütün her şeydeki kudrettir."

Her yeri saran, o muhteşem kudretin ne olduğunu idrâk etmeye çalış.

Öncelikle, gökte bir yerlerde olan Allah inancını terk et.

Öncelikle sana anlatılan bir Allah inancını terk et.

Gökte bir yerde olduğuna inandığın, görünmeyen bir Allah inancını bıraktığın an, kapılar sana açılmaya başlayacak.

Hevâna göre var ettiğin Allah inancını bıraktığın an, hakikatler sana bir bir açılacaktır.

Furkan Sûresi 43: "E raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ."

Câsiye Sûresi 23: "E fe raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ."

Meâli: "Hevâsını ilâh edinen kimseyi gördün mü?"

Gel hevâna göre inandığın, hiç şahit olmadığın bir Allah inancını bırak.

Bir din kavgasında olma, cemaat, tarikat, mezhep ayrımcılığının içine düşüp, kendi inancını yüce görmeyi bırak.

Cennet cehennem kavgasında olma.

Kendini cennete sokup, senin gibi inanmayanları cehenneme sokmayı bırak

Hevâna göre bir inancın içinde olma.

Bâtıl alanı bırak.

Hevâna göre inandığın bir Allah’a değil, seni kudretiyle kuşatan bir Allah’a dön, ona şahit ol.

Her varlıkta kudretiyle kendini gösteren Allah’a şahit ol.

Ve bil ki O, bütün her şeydeki kudrettir.

Mülk Sûresi 1: “Ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “Ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Ve bil ki, “Sana şah damarından yakınım” ayetinin açılımı, “Senin vücudundaki kudret benim” hakikatidir.

O kudreti reddetmek mümkün mü?

Ve bil ki sen, o kudretin ispatisın.

Ve bil ki sen, o kudretin şekillenmiş boyutusun.

Mülk Sûresi 1: “Tebârekellezî bi yedihîl mulku ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “O Zatıyla yüce olandır, tüm kâinat O’nun yönetimindedir ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Yerlere göklere bak.

Tüm varlığa bak.

Varlıktaki o muhteşem kudrete, işleyişe, niteliklere bak.

Bil ki Allah hakikati oradadır.

Görünen hiçbir şeyi inkâr etmen mümkün değil.

Görünen âleme yok demek, O yok demektir.

Gel bu âlem nasıl var oldu anlamaya çalış.

Her varlıkta olan canlılık nedir bir düşün?

Hadîd Sûresi 2: “Lehu mulkus semâvâti vel ard yuhyî ve yumît ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Meâli: “Göklerin ve yerin hükümranlığı O’nundur. Hayat ve rendir ve sınırlayandır ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Hadîd Sûresi 3: “Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtin ve huve bi kulli şeyin alîm”

Meâli: “Evvel ve sonsuz olan, zâhir olan ve bâtin O’dur ve O bütün her şeydeki ilmin sahibidir.”

Bu âlem O’nun zâhire çıkmış boyutudur.

Bu âlem evveliyle, âhiriyle, bâtınıyla, zâhiriyle O’ndan başka bir şey değildir.

Bu görünen varlık, O’nun zâhir görüntüsüdür.

Senin vücûdun, bizzat O’ndan gelen, O’nu gösteren, O’nun zâhir boyutudur.

Senin O’nu inkâr etmen, kendini inkâr etmendir.

Senin varlığı inkâr etmen, O’nu inkâr etmendir.

Nasıl ki, bir ağaç bir tohumdan açığa çıkmışsa ve görünen o ağacı inkâr etmek mümkün değilse, sende bu görünen varlık ağacı nereden açığa çıktı diyerek derin derin düşün.

Gel, her varlıkta olan ve tüm âlemde olan o kudreti anla.

Senin vücûdunu kuşatan o kudreti anla.

Gel “Sana şahdamarından yakındır” âyetinin hikmetini anla.

Her varlığı, içiyle dışıyla saran o yüce kudreti anla.

Kendi bedenindeki kudreti düşün.

Tüm Evreni kuşatan o kudreti hisset.

Ve Allah hakikatine er...

HİSSET

Seni sen yapan ilâhî bir akış var, onu hisset.
Senin vücûdunda" elest hitabı" var onu hisset.
Vücûdunda her an olan bir titreşim var, onu hisset.
Senin vücûdunda ve her varlıkta:
Akıp gelen bir mesaj var.
Bir titreşim, bir dalgalanma, bir akış var.
Bir frekans, bir tını, bir sesleniş var, onu hisset.
Birçok boyutun akışı var onu hisset.
Zerreden bütüne, bütünden zerreye bir akış var.
Bitkilerden, ağaçlardan, kuşlardan, cümle varlıktan her an
gelen bir akış var, onu hisset.
Senden varlığa, varlıktan sana akan bir akış var, onu hisset.
Her varlıktan akan ûlvî bir enerji var, onu hisset.
Tüm evrende bir akış var, onu hisset.
Senin vücûdun bir mektup, o mektupta nice sırlar var, onu
hisset.
O mektupta nice mesajlar var.
Mektubun sahibinin kendisi var o mektupta, hisset.
Kendi vücûdunda, Allah'ın kendisini hisset.
Kendinden ve her varlıktan akan, Allah'ın rahmetini hisset.
Gönlünde aşk varsa, muhabbet varsa, vücûdun Zâtına tesli-
miyet varsa, hissedersin.
O rahmeti hissedersen:
Komşun açsa, sıkıntısı varsa hissedersin ve ona koşarsın.
Biri hasta ise, ihtiyacı var ise onu hissedersin ve ona koşarsın.

Dünyanın neresinde birinin ihtiyacı varsa, hissedersin çare ararsın.

Allah'ın rahmetini içinde hisset ki...

Her anın o rahmet üzere olsun.

Varlığa o rahmet üzere bak.

Her anın hizmet, yardım üzere olsun.

Gönlün o rahmetle huzur bulsun.

Bil ki sen âlemlere rahmet olarak geldin.

İnsan olmak, hissetmekte gizlidir.

Âl-i İmrân Sûresi 107- "Hakikatleri anlamış olanların yüzlerinde huzur vardır. Öyle ki onlar Allah'ın rahmetini içlerinde hissederler, onlar devamlı o halde hareket ederler."

Ölümü hiç unutma.

Bir gün gelecek öleceksin, bunu hisset.

Ölümü hiç unutma ki...

Hiç kimseyi kırma, aldatma, zulüm etme.

Ölümü hiç unutma ki...

Davranışların samimi, içten, sevgi dolu olsun.

Âl-i İmrân Sûresi 185: "Bütün herkes ölümü hissedecektir. Siz ölünceye kadar sadece içtenlikle, sevgiyle karşılık verin."

Allah denilen o ûlvî kudret her an sendedir.

Tüm tecellileriyle seni ihâta etmiştir, O'nu hisset.

O sana şah damarından yakındır, O'nu hisset.

Sende ki nefes boyutu O'dur, O'nu hisset.

Cümle varlıktaki akış O'dur, O'nu hisset.

Sen O'sun, hisset.

Yunûs Sûresi 107: "O'nu kendinde hisseder."

O'nun hissiyatından kopma.

Yoksa ümitsizliğe, olumsuzluğa, zulme düşersin.

Kendinde kalma, hep O'nda kal.

Kendinde kalırsan, O'nun hissiyatından uzaklaşırsın.

Hûd Sûresi 9: “Elbette insana rahmetimizden bir hissiyat gelse, sonra da o; o hissiyattan uzaklaşsa, doğrusu o hakikatleri görmemezlikten gelir, bir ümitsizlik içine düşer.”

Allah’a olan hissiyatını kaybetme.

Yoksa benlik, ego, gurur içinde kalırsın.

Ve şeytanlığa düşersin, kendi çıkarın için hareket eder, her-
kese zulüm edersin.

Duygusuz olma, hissiyatsız olma.

Furkân Sûresi 29: “Duygusuz, hissiyatsız insandan şeytan olur.”

Hisset.

Manevi âlemin kokusunu hisset.

Bil ki manevi âlemin kokusunu hissedenler, Allah’ı hissederler.

Bu âleme Allah’ın sarayı olarak bakarlar, birlik şuuru ile ba-
karlar.

Bil ki varlıktaki sonsuz akışı hisseden, İnsan olmuştur.

Her varlıkta gelen ilâhî kokuyu hisset.

Vücûdundaki ilâhî kokuyu hisset.

Bil ki o kokuyu hissetmek, gönülleri tertemiz olanlar içindir.

İnsan- Zaman Sûresi: 5: “Muhakkak ki hakikatlere bağlanıp
dosdoğru hareket edenler, hakikatin kokusunu gönüllerinde
hissederler.”

Mütaffifin Sûresi:

26- “Hakikatleri anlamak için gayret gösterip ilerleyenler,
sonunda manevi âlemin kokusunu alırlar.”

27- “Makâm makâm yükselerek varlığın varoluşunun haki-
katinde ulaşırlar.”

28- “Allah’a olan yakınlığı anırlar, hep O’nun hissiyatında-
dırlar, birlik üzeredirler.”

Nefes alıp veren sen misin?

Elbette nefes bile alıp veren sen değilsin.

O zaman, nefesin sahibini hisset.

Nefes alıp vermenin hikmetini hisset.
Beden sana mı ait?
Beden bile sana ait değil.
Bedenin sahibini hisset.
Nefes alıp veren sen olsaydın!
Gece yattığında unutturdun.
Beden sana ait olsaydı:
Hiç onu yaşlandırır mıydın?
Hiç onu takatsiz bırakır mıydın?
Hiç onun ölümüne izin verir miydin?
O zaman, bedeninde O'nu hisset.
Nefesin sahibinin O olduğunu hisset.
Hisset;
Nefesinde rahmetini hisset.
Bedeninde şefkatini hisset.
Gönlünde aşkını hisset.
Hisset;
Bedenindeki işleyişte fiilini hisset.
O'nun sıfatlarını hisset.
Bedenin sahibini hisset.
Bedenin sahibi olan, Zâtı hisset.
Hisset;
Güneşin sıcaklığını hissettiğin gibi!
O'nu hisset.
Rahmetini hisset.
Lütuflarını hisset.
Hikmetini hisset.
Hisset;
Esen rüzgârı hissettiğin gibi!
O'nu hisset.

O'nu her an kendinde hisset.
O'nu nefesinde hisset.
O'nu hücrelerinde hisset.
Hisset;
İçtiğin suyu hissettiğin gibi!
Kendinde O'nu hisset.
Âlemde O'nu hisset.
O'nun hissiyle, O'nunla O'nda O'nu hisset.
Hep O'nda kal.
Bil ki O'nun hissiyatı aşktır.
Bil ki O'nu hissetmek, İnsan olmaktır.
Bil ki O'nu hissetmek, O'nda olmaktır, O'nunla olmaktır, O
olumaktır.

SEVGİ

Sevgi nedir?

Hevâ nedir?

Hep bedensel istekleri sevgi zannettik.

Seviyorum dedik, ama ardından kâlb kırdık, kötülük ettik.

Seviyorum dedik, ama isteklerimiz olmayınca öfkelenedik, hiddetlendik, kavga ettik.

Mutlu iken sevgiden bahsettik, mutsuz iken sevgiyi unuttuk, karamsarlığa düştük, umutsuzluk içinde olduk

Peki, sevgi hevâ inceliği nedir?

Hevâ, ten boyutundan gelir.

Sevgi, cân boyutundan gelir.

Hevâ yani bedensel istek, sadece bedeni sarar.

Sevgi, cümle varlığı sarar.

Cân boyutundan tene akan Allah sevgisi, ten boyutunda hevâyâ dönüşür.

Sadece hevâ boyutunda yaşayan, cân boyutunun bağından kopuk yaşar.

Kişi hevâ boyutunda kaldığında, bunu sevgi sanır.

Oysa sevgi, cân boyutuyla her an kurulan bir bağıdır.

Hevâ boyutunda kalan, hep bedensel isteklere göre koşar.

Hevâ boyutunda kalan, her an öfkelenebîlir, kavga edebilir, karamsarlığa düşebilir.

Hevâ boyutunda kalan, her an dedikodu yapabilir, küçük görebilir, kibre gurura düşebilir.

Hevâ boyutunda kalan, dünya malına mülküne, şan şöhretine esir olabilir.

Hevâ boyutunda kalan, bugün sevgiden bahseder, yarın öfke içinde o sevgiden bahsettiği kişiyle kavgaya girer.

Çünkü kişi, hevâyı sevgiyle karıştırmıştır.

Böylece kişi hevâsını sevgi sanmıştır, hevâsını ilah edinmiştir.

Allah sevgisine eren de ise bu haller olmaz.

Kul, Allah’a şâhit olmadığı müddetçe, Allah sevgisine eremez.

Kul bir istekle Allah yoluna düşer, bunu sevgi sanır.

Kul, samimiyet, sabır, şefkat, tevâzû, edep, içinde ise ona sevgi yolu açılır.

Kul, bir ilmi irfan içinde, Allah’a kendinde ve her varlıkta şâhit olmaya başlarsa, Allah sevgisi yavaş yavaş o kula akar.

İşte;

Kul bir hevâ içinde, Allah yoluna düşer, o kuldaki Allah’a bir hissiyat akar.

Allah’a akan o hissiyat, Allah’ın nûruyla sarılır, sevgi olarak o kuluna geri döner.

O kula akan sevgi, o kuldaki tüm varlığa, tüm varlıktan o kula akar.

Böylece, tüm varlıkta Allah sevgisi kendini göstermiştir.

Tüm varlık Allah’ sevgisiyle kuşatılmıştır.

Çünkü Allah, kulunun ilm-i irfan yolunda, kendine teslim olmasıyla, yüzünü kuluna, her varlıktan göstermiştir.

İşte böylece kulun hevâsı sevgiye dönüşmüştür, artık her varlıktan, Allah sevgisi akar.

Kul nereye bakarsa baksın, Allah’ın yüzünü orada görür.

Allah yüzünü gösterdiği kuluna, sevgisini lûtfeder.

Ve işte Allah sevgisi böylece tecelli eder.

Birine zerre kadar kötülük yapan kişide, asla Allah sevgisi yoktur.

Âl-i İmrân Sûresi 57: “Ve Allâh lâ yuhibbu el zâlimîn.”

Meâli: “Kötülük yapanlarda Allah sevgisi yoktur.”

Âyetle muhteşem bir şekilde belirtildiği gibi, bir kişi birine kötülük yapıyorsa, o kişi Allah’ın sevgisine eremez ve o kişide gerçek sevgi oluşmaz.

Her türlü zulüm içinde olan kişi, Allah sevgisini hissedemez.

Çünkü o kişi, hevâsı için yani kendi bedensel istekleri için, birilerine kötülük içinde olabilir.

O kişi hevâsını sevgi zanneder.

Hep kendi istekleri için koşar, hevâsını ilah edinir.

Cennet isteği bile hevâsal istektir.

Cehennemden kurtulayım isteği bile hevâsal istektir.

Çünkü hepsi bedensel boyuttur.

Furkan Sûresi 43: “E raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ.”

Câsiye Sûresi 23: “E fe raeyte men ittehaze ilâhehu hevâ.”

Meâli: “Hevâsını ilah edinen kimseyi gördün mü?”

Hevâsal boyutta kalan, yâni bedensel istekler boyutunda kalan her an haddi aşabilir.

Haddi aşanlarda, Allah sevgisi yoktur.

Çünkü kendi istekleri için, her türlü gurursal, kibirsel, bozgunculuk, duyguları içindedir, her türlü dünya esareti içindedir.

Kendi istekleri için her an birilerine kötülük yapabilir, haddi aşabilir.

Hep ikilik içindedir, sen ben, biz onlar kavgası içindedir.

Bakara Sûresi 190: “Muhakkak ki haddi aşanlarda Allah sevgisi yoktur.”

Bakara Sûresi 205: “İkilik, bozgunculuk içinde olanlarda Allah sevgisi yoktur.”

Kötülük yapanların vücûdları da Allah sevgisiyle sarılıdır, fakat onlar bunun farkında olmadıklarından dolayı hevâ boyutunda kalırlar.

Allah sevgisi tecelli eden kişi, hiçbir zaman, hiçbir kimseye kötölük bile düşünmez.

Allah sevgisine ulaşan kişi, kötölük yapan kişinin vücûdunun Allah sevgisiyle sarılı olduğunu görür.

Kişilerin yaptığı kötölük eylemlerini tasvip etmez, çünkü bilir ki bu eylemler hevâsal boyuttan gelir.

Allah sevgisine ulaşan aynı zamanda fark ehlidir.

Kişinin özüne olan bakışıyla, eylemlerine olan bakışı arasında, ince farklılıklar vardır.

Kötölük yapmaktan kurtulmak, Allah sevgisine ulaşmakla mümkündür.

Allah sevgisine ulaşmak da, ancak ve ancak düştüğü hataları görmek, o hatalardan dönmekle mümkündür.

Allah'ın hakikatleriyle temizlenenlere, Allah sevgisini bahşeder.

Tüm varlığıyla Allah'a teslim olanlara, Allah sevgisini bahşeder.

Allah sevgisine eren, çevresine her an iyilik içinde olur.

Bakara Sûresi 222: "Muhakkak ki yaptıkları hataları anlayıp dönenler, Allah sevgisine ulaşırlar ve kendilerini hakikatlerle temizleyenler bir sevgi içinde olurlar."

Bakara Sûresi 195: "Allah yolunda tüm varlığınızın Allah'a ait olduğunu bilip infak edin ve yaptıklarınızla yıkım meydana getirmeyin ve güzel çalışmalarda olun. Muhakkak ki o iyilik yapanlarda Allah sevgisi vardır."

Âl-i İmrân Sûresi 159: "Muhakkak ki varlığın sahibini bilip, teslim olanlarda Allah sevgisi vardır."

İşte hevâsal boyut, kişinin bedensel istekler boyutudur.

Bedensel istekler boyutunda, kul ölçüyü görebilmeli, had-dini aşmamalıdır.

Sevgi boyutu, cân boyutundan gelen ilâhî tecelliler boyutudur.

Sevgi Allah'a aittir.

Allah her varlığı sevgisinden var etmiştir.

Her varlık Allah'ın sevgisiyle sarılıdır.

Allah'a teslimiyet içinde olana bu sevgi bahşedilir.

Sevgi tecelli eden kişi, her varlığa Allah sevgisiyle bakar.

Varlığın, varlıktaki tecelliler boyutundan her an Allah sevgisinin aktığını hisseder.

İşte Allah sevgisine ulaşmadan, gönülde sevgi hissi ve yaşamda sevgiyle davranış tecelli etmez.

ŞERİAT NEDİR

Toplumda şeriat anlayışı nedir?

Hep bizlere şeriatı: Allah'ın emirleri ve yasakları diye öğrettiler.

Şeriatın emirleri diyerek, namaz, oruç, hacc gibi ibadetleri sundular.

Bazı inanç grupları; kendi gruplarında, şeriat kanunları diyerek emir ve yasaklar sundular ve uymayanları cezalandırdılar.

Ve her toplum, şeriatı ayrı ayrı yorumladı.

Hatta bazı cemaat ve tarikatlar, insanları şeriatlı şeriatsız diyerek ayırdılar.

Namaz kılmayanları, oruç tutmayanları şeriatsız diyerek kâfir ilan ettiler ve yeri geldi onları dışladılar ve öldürdüler.

Şeriatı, sünni inanç sistemine göre yorumladılar ve Alevi, Bektaşî gibi inançları ve onların ibadetlerini yok saydılar.

Hatta diyanetin en üst seviyesindeki kişiler, Alevi ve Bektaşî kültürlerini İslâm dışı, din dışı saydılar.

İslâmı ve dini, her cemaat ve tarikat kendi inançlarına göre yorumladılar.

Her cemaat kendi yorumlarını doğru, diğerlerini doğru değil diye yorumladılar.

Toplumda inanç sisteminde şeriat anlayışını tarihsel olarak incelediğimizde, bugünkü bilinen şeriat anlayışı ile Hazreti Muhammed'den önce ki Mekke'li müşriklerin şeriat anlayışı arasında benzerlik olduğunu görüyoruz.

Şeriat anlayışını tarihsel olarak incelersek:

Kur'ân'da Câsiye Sûresi 18. âyette "Şeriat" kelimesi vardır.

Ayrıca Necm Sûresi 49. âyette aynı kökten gelen "Şir'a" kelimesi vardır.

Hazreti Muhammed'den önce de bu kelimeye, Mekke'li müşriklerin şiirlerinde rastlıyoruz.

Araplar, yerin altından kendiliğinden çıkan suya ve bunu keşintisiz akmasına "şeri'a" derlerdi.

Şer-Şır'a-Şeriat denildiğinde; Dini anlamda, ilahî yol, ilahî düzen, varlıktaki yüce düzene ait tüm işaretler, olarak kullanılmıştır.

Buradan anlıyoruz ki şeriat: Ûlvî nizam, Ûlvî yol, kâinatın işleyişinin, varlığın ortaya çıkışındaki işleyişin yüce düzeni, yüce düzenin varlıktaki işaretleridir.

Nasıl ki yerin altından su kendiliğinden ortaya çıkarak akıyorsa, bu kâinatta her varlık bir sistemden bir işleyişle ortaya çıkıyor.

İşte bu sistem Ûlvî sistemdir ve varlığın işleyişi de, o Ûlvî sistemin yüce düzenidir.

Kur'ân bizlere şeriatı: Kâinatın işleyişinin yüce düzeni olarak sunuyor.

Yani Ûlvî nizam, yani Allah'ın varlığın işleyişindeki Ûlvî nizamı.

Câsiye Sûresi 18: "Summe cealnâke alâ şerîatin minel emri fettebi hâ ve lâ tettebi ehvâellezîne lâ yâlemûn."

Meâli: "Sana kâinatın işleyişinin yüce düzenini sunduk. Artık ona tâbi ol ve sakın bilmeyen kimselerin hevalarına uyma."

Câsiye Sûresi 19: "Onların Allah hakkındaki söyledikleri şeylerde sana asla bir fayda yoktur. Şüphesiz zalimlerden bazıları bazılarının dostlarıdır. Fakat fenalardan sakınanlar, şirk koşmayanlar ise Allah'ı dost edinirler."

Necm Sûresi 49: "Ve ennehu huve rabbuş şır'â."

Meâli: "Muhakkak ki vücûdlandırıran O'dur, varlıktaki bütün işaretler O'nu gösterir."

Peki, nedir hakikatte şeriat?

Kur'ân'a ölçüsüyle nedir şeriat?

Câsiye Sûresi 18. âyetinde bizlere muhteşem bir tavsiye vardır: "Şeriata tâbi ol."

Kur'ân'a göre şeriat şöyle açıklanmış: Kâinatın işleyişinin yüce düzeni şeriatıdır.

İşte bize deniliyor ki, Allah'ı bilmek istersen kâinatın yüce düzenini anla.

Zaten "İkra" âyeti, kâinatı gözlemle, düşün, araştıran anla demektir.

Kâinatın işleyişini düşünen, araştıran, varlığın işleyiş düzenini anlayan şeriatı anlar.

Uyacağımız gerçek, kâinatın işleyişinin yüce düzenidir.

Her varlık, ûlvî sistemin işleyişiyle ortaya çıkar ve ûlvî sistemin işleyişiyle belirli zamana kadar sürer gider.

Allah'ı bilen, ancak ve ancak kâinatın yüce düzenini anlayandır.

Bize şeriat diye anlatılanların, Kur'ân'ın açıkladığı şeriatla yakından uzaktan alakası var mıdır, yok mudur? Çok iyi düşünmek gerekir.

Câsiye Sûresi 19. âyette: "Zalimlik yapanların, zerre kadar da olsa bir kötülük içinde olanların şeriatı anlaması olamaz hakikati vardır."

Zalimlik içinde olan kişiler, şeriatı anlayamaz.

Bir kişi hem zalimlik içinde olup, hem de Allah'ı anlaması, anlatması mümkün olamaz.

Onun anlattıkları yalnızca hevâdan ibarettir.

Yani onun anlattıkları boş bilgilerden, atalarından öğrendiği aslı olmayan şeylerden başka bir şey değildir.

Hem zalimlik yapan, hem de Allah hakkında bir şeyler söyleyenin söylediğine itibar etmemek gerekir.

Bir kişi, yaşantısında iyi bir insan ise, onun Allah hakkında söylediği şeyleri dinlemek gerekir.

Eğer bir kişi zerre kadar da olsa gıybet, hasetlik, fesatlık, gurur, kibir, dedikodu içinde ise, bu kimsenin asla Allah hakkında söylediği şeylere itibar etmemek gerekir ve o kişiden uzak durmak gerekir.

Zerre kadar da olsa birine zarar vermek zalimliktir.

Zalim kimsenin Allah'ı bilmesi olamaz.

Zaten Allah'ı bilse, zerre kadar da olsa kimseye bir kötülük yapamaz.

Onun için Kur'ân bizlere, şahit olmadan Allah'a inanmayı değil, şahit olmayı, bilmeyi tavsiye eder.

Allah'ı bilen kişi her varlıkta O'nun şeriat düzenine, yani işleyiş düzenine şahit olmuştur.

İşte Kur'ân'ın bizlere açıkladığı şeriat: Bu kâinatın işleyişinin yüce düzenidir ve bu yüce düzeni gösteren tüm işaretlerdir.

İnsanın ve her varlığın açığa çıkışındaki işleyişin ve bedenlerdeki işleyişin nizamı şeriattır.

İşte Şeriat;

Kâinatın ûlvî nizamıdır.

Varlığın açığa çıkışında ki yüce düzendir.

Varlıkta işleyişin yüce düzenidir.

Her varlıktaki nûr boyutunun akıp giden düzenidir.

Varlığın açığa çıkmasındaki ve varlığın sürüp gitmesindeki ûlvî nizamıdır.

Fizik, kimya, biyolojik, matematiksel işleyiştir.

Varlıkta ki ûlvî nizamı gösteren tüm işaretlerdir.

Muhammed nûrudur şeriat.

Halkiyetin işleyişidir şeriat.

Halk'ta Hakk'ın işaretleridir şeriat.

Hakk'tan Halk'ın açığa çıkışıdır şeriat.

Sünnetullâh, şeriat boyutu iç içedir, birbirini tamamlar.

Şeriatsız olmaz denilen hakikat, varlığın işleyişinde ki nûrun akışıdır.

O nûrun akışı olmadan, varlığın işleyişi olamaz

İşte, cümle varlık bir nûrdan açığa çıkar, o nûrla şekillenir.

Nûr Sûresi 35. âyette geçen; "Nûr alâ nûr" bu hakikate işaret eder.

TARİKAT-MÂRİFET-HAKİKAT-ŞERİAT

Hakikat yolculuğu, kişinin sorgulamasıyla başlar.

Merak ve sorgulama, hakikatleri anlamak isteyen kişinin gönlüne düşen hissiyattır.

Kişinin gönlüne sorgulama düşmüşse, onun yolculuğu başlar.

O hakikat yolculuğunda:

İlk makâm: Tövbe makâmıdır

Sonraki: Tarikat makâmıdır

Sonraki: Mârifet makâmıdır

Sonraki: Hakikat makâmıdır

Sonraki: Şeriat makâmıdır.

Hakikatin arayışı, eksiklik hissetmekle başlar.

Ailesinden miras olarak bulduğu inançtan emin olamayan kişi, içinde bir eksiklik hisseder ve bir arayışa koyulur.

Atalardan gelen inançtan kopan, hakikatin ne olduğunun hissiyatına düşen kişi, yetim olmuştur.

Yetim olan kişi, gönlünde hakikatin eksikliğini hisseder.

Eksiklikten sonra gelen ihtiyaç; istektir.

İstek, hakikati aramadaki gönül duygusudur.

İstekten sonra oluşan duygu; niyettir.

Niyet, hakikatin ne olduğunu bilmeliyim duygusudur.

Ve niyet yolunda, yani hakikati arama yolunda, hakikati arayanlarla karşılaşılır.

Ve hakikati arama yolunda, bu yolun rehberi, yeni gelen kişinin samimiyetine bakar ve onu ilk kapı ile tanıştırır.

İlk kapı: Tövbe kapısıdır.

Tövbe:

Yaptığı hataları anlayıp dönmek demektir.

Bâtıl olan düşüncelerle; hor görme, kâfir görme, kimini yüce görme, kimini küçük görme, öteki görme gibi düşünce ve halleri terk etmek demektir

Bilerek bilmeyerek yaptığı zalimlikleri anlayıp dönmek demektir.

Dedikodu, çekiştirme, mala-mülke, ırza göz dikme, çalma-çırpma, kişilerin hakkını yeme gibi şeytanca düşünce ve davranışlardan dönmek demektir

Hata yani günah ama kendine ama birine zarar verici her türlü eylemin adıdır.

Tövbe, insan olabilmenin ilk adıdır.

Tövbe dil ile değildir, kâlb ile, kâlbî tövbe samimiyettir, yaptığı hataya dönmemektir.

Tövbe eden kişi, yaşamında bunu, iyi insan olarak davranışlarıyla gösterir.

Hakikat yoluna adım atmak için tövbe şarttır.

Tövbesine uyan kişi, târifatla tanıştırılır.

Sonraki kapı tarikattır.

Tarikat:

Tarikat yol demektir.

Tarikat; Nâşîlik, Rûfâîlik, Mevlevîlik, Uşâkîlik, Kâdirîlik gibi adlarla adlandırılan toplumun bildiği yollar değildir.

Her varlık bir sırâttır, bir tarikattır.

Yani her varlık hakikate götüren, hakikati gösteren bir yoldur.

Varlığı incelemek, varlığın kendisindeki sonsuz delillerle hakikati anlamanın yolu tarikattır.

Târik, yol demektir.

Sırât, yolların birleştiği yol demektir.

Şûrâ Sûresi 53: “Sırâtıllâhillezî lehu mâ fis semâvâti ve mâ fîl ard e lâ ilâllâhi tesîrul umûr.”

Meâli: “Göklerde olan ve yerde olan ne varsa, her şey Allah’ın yoludur. Tüm varlıkta her an olan işleyiş Allah’a ait değil midir?”

Lokmân Sûresi:

1: “Elif, Lâm, Mîm.”

2: “Her varlık delilleriyle bir kitaptır. Tüm varlığa hâkim olana aittir.”

3: “Her varlık hakikate bir rehberdir. Tüm içtenliğiyle Hakk’a bağlı olanlar için bir rahmettir.”

Varlığı inceleyen, varlığın içindeki delillerle varoluşu anlar ve oradan var edeni anlamaya çalışır.

Her varlığı bir kitap bilmek, varlıktaki sonsuz işaretleri okumak, hakikate yol almaktır.

Sonraki kapı mârifettir:

Mârifet: Ârif olmak demektir.

Varlıktaki varoluşa ait olan nitelikleri anlamak, idrak etmek mârifet makâmıdır.

Yani, varlığın hakikatine ulaşmak, varlıktaki işleyişi, varlıktaki nitelikleri, varlığı tutan ûlvî gücü anlamak, mârifet makâmıdır.

Yani, varlığın hakikatine ârif olma makâmıdır.

Ârif odur ki;

Zikir sırrına, varlıktaki işleyiş sırrına, varlıktaki sıfatların sırrına, varlığı tutan Zât sırrına şâhit olmuştur.

O bilir ki; varlıktan her an işleyen, varlıktan her an sıfatlarıyla tecelli eden, her varlığı zâtı ile tutan Allah’tır.

Ârif kimse; kendindeki fiili varlıktaki fiile mirât edinir.

Sıfatları sıfata, zâtı zâta mirât edinir.

Nazar ettiği cümle varlıkta, varlığın sahibine teslim olur.

İbrâhîm makâmı olan"Ârafat" sırrı, âriflik makâmıdır, mârifet makâmıdır.

Sonraki kapı hakikattir.

Hakikat:

Rûh sırrıdır.

Cümle varlığın geldiği kaynak rûh makâmıdır.

Cümle varlık, üflenene rûhla tecelli etmiştir.

İşte bu üflenene rûhâ"Hakk"denir.

İşte, cümle varlıkta olan rûh, hakikattir.

Hallacı Mansur, bu makâmın zevkiyle "Enel Hakk" demiştir.

Hakikat: Varlığın geldiği kaynak olan rûha ulaşmak o rûhta rûh olmak demektir.

Hakikat makâmının zevkine ulaşmak, teni görmemek cânı görmektir.

Kim gelirse gelsin, gelen Hakk'tır.

İşte farz olan, bu zevkten ayrılmamaktır.

Sonraki kapı şeriattır.

Şeriat ise: Kâinatın ûlvî işleyişine ulaşmak, yani Muhammedî şuura ulaşmak, o şuuru yaşantısına geçirmek demektir.

Şeriat; Nûr makâmıdır. Muhammed makâmıdır.

Toplumdaki şeriat anlayışı, Allah'ın emirleri ve yasakları diye bilinir

Toplumda her grup, şeriati kendi inançlarına göre yorumlarlar.

Hep bizlere şeriati: Allah'ın emirleri ve yasakları diye öğrettiler.

Şeriatın emirleri diyerek sünni inanca ait olan; namaz, oruç, hacc gibi ibadetleri sundular.

Bunlara uymayana şeriatsız deyip saldırdılar, zulüm ettiler.

Oysa Kur'ân bizlere bambaşka bir şeriat sunuyordu.

Câsiye Sûresi 18: "Summe cealnâke alâ şerîatin minel emri fettebi hâ ve lâ tettebi ehvâellezîne lâ yâlemûn."

Meâli: “Sana kâinatın işleyişinin yüce düzenini sunduk. Artık ona tâbi ol ve sakın bilmeyen kimselerin hevalarına uyma.”

İşte Şeriat;

Kâinatın ûlvî nizamıdır.

Varlığın açığa çıkışında ki yüce düzendir.

Varlıkta işleyişin yüce düzenidir.

Varlığın açığa çıkmasındaki ve varlığın sürüp gitmesindeki ûlvî nizamdır.

Muhammed nûrudur şeriat.

Halkiyetin işleyişidir şeriat.

Halk'ta Hakk'ın işaretleridir şeriat.

Hakk'tan Halk'ın açığa çıkışıdır şeriat.

Şeriat makâmının zevkinde olan, yaşantısını bu şuurda geçirir.

İşte şeriat, hakikatte son makâmdır.

Hakikati anlayan, yaşantısını şeriat edebine göre düzenler.

Yani Muhammedî şuura göre yaşar.

İBLİS, ŞEYTAN NEDİR?

İblis nedir, şeytan nedir?

İblis neden secde etmez?

İblisten doğan şeytan nedir?

Şeytan taşlamak nedir?

Kur'ân'da 9 yerde iblis için "Âdem'e secde etmedi" diye geçer.

Buradaki âyetlerde şeytan kelimesi geçmez.

Halk arasında ise, şeytan secde etmedi denir.

Hâlbuki âyetlerde iblis der.

Bakara Sûresi 34: "Ve iz kulnâ lil melâiketiscudû li âdeme fe secedû illâ iblîs ebâ vestekbere ve kâne minel kâfirîn."

Meâli: "Âdem'e; tüm varlıktaki gücü anla, tüm varlığıyla bir teslimiyet içinde ol, diye bildirdik. Böylece o tüm varlığıyla teslim oldu. Ancak, varlığın dış yüzünde kalıp iç yüzünü göremeyen, tüm varlıktaki gücü anlayamayan ise, teslim olmaktan kaçınır ve bir kibirlilik içinde kalır ve hakikatleri görmemezlikten gelenlerden olur."

Kur'ân; iblis secde etmedi der.

Fakat bizlere hep şeytan secde etmedi diye öğretildi.

Kur'ân şeytan demez iblis der.

İşte burada, iblis ve şeytan inceliğini anlarsak, sunulan âyetlerin hakikatini daha iyi anlarız.

İblis, libas, elbise, dış elbise, sûret, varlığın toprak ciheti aynı anlamlara gelir.

İblis; dış elbisede, sûrette kalan, varlığın eşya boyutunda kalan demektir.

Yani varlığa baktığında, varlığın dış yüzünde kalan, iç yüzündeki mânâyâ ulaşamayan demektir.

Yani teni görüp, cânı göremeyen demektir.

Her kim; sûret gördü, sûret göremedi o iblis oldu.

Her kim; toprak gördü, aslını göremedi o iblis oldu.

Her kim; kendini gördü, kendinde Hakk'ı göremedi, o iblis oldu.

Her kim; karşısındaki kişiyi gördü, onda Hakk'ı göremedi, o iblis oldu.

Her kim, tende kaldı cânı eremedi, o iblis oldu.

Tüm sûret vücûdlarını tutan Allah'tır.

Eğer biz, sûretleri görür sûretleri tutan sûreti göremezsek, yani toprağı görür, toprağın ardında olanı göremezsek, yani teni görüp cânı göremezsek, iblislik hâli bizde açığa çıkar.

İşte iblis; varlığın dış elbise yani varlığın toprak boyutunda kalan demektir.

Bizden istenen sûretleri tutan gücü anlamak ve secde sırrına ermektir.

Âdem denilen, üflenen rûh sırrıdır.

Kurân'da "Rûhumuzdan üfledik" der.

İşte, cümle varlık o rûhdan oluşur, o rûhla devam eder gider.

Bizler suretleri yani varlığın dış elbisesini görür içdeki rûhu göremezsek, iblis oluruz, yani dış elbisede, sûrette kalan oluruz.

Kur'ân'da, "Âdem'e secde edin" denilmesinin hikmeti; varlığın geldiği yer olan, rûh hakikatini anlayın ve melekleşin, yani sûret varlığınızdaki geçin ve secde sırrına ulaşın denmesidir.

Varlığın dış yüzünde yani dış elbisede, yani sûrette kalan secde sırrına vakıf olamaz.

Burada bize, kim bu varlığın sûretini görür sûretini yani içindeki rûhu göremezse onda iblis hali oluşur, der.

İblis olan artık yavaş yavaş şeytanlaşır.

Bakara Sûresi 268: “Şeytani halleriniz size yoksulluk korkusu verir ve sizi çirkin hallere, ego hallerine sürükler.”

Şeytan şa-ta-na kelimesinden gelir diye bilinir.

Uzaklaşan yani haktan uzak olan demektir.

Kişi, varlığın iç yüzünü yani oradaki rûhu göremediğinde, duygu ve düşünce olarak Hakk’tan uzaklaşır.

Hakk denilen rûh boyutudur.

Şeytanlık iblislikten doğar.

Yani şeytanın doğduğu yer, iblislik halidir.

Kişi varlığın sûret boyutunda kaldığında, kişide yavaş yavaş varlıktan menfaat edinme ve ego hâli gelişir.

Ve bundan dolayı varlığa; iyi kötü, güzel çirkin, güçlü zayıf, düşük makâm yüksek makâm, köle kral, zengin fakir, gibi düşünceler içinde bakar.

Ve Hakk’tan uzaklaşıldığında ego hali gelişir.

Ego içinde olan kişi de, yavaş yavaş kötü haller sergilemeye başlar.

İşte şeytan; tüm kötü haller içinde, benlik içinde, hasetlik, fesatlık, yıkıcılık içinde olana denir.

Şeytan hep kendi çıkarı içinde, kendi egosu içinde olandır,

Şeytan her hareketi kötülük içinde olandır.

Şeytanlaşan kişi; makâm, mevki, şan, şöhret, çıkar, zenginlik, peşinde olur.

Hep dünya menfaati, şahsi çıkar peşindedir,

Şahsi çıkar için yakar, yıkar, parçalar, böler, öldürür, her şeyi yapar.

Kibir içinde olur, o öyle bir kibirdir ki, kendi isteğine ulaşmak için:

Yeri gelir tevâzû içinde görünür.

Yeri gelir gözyaşı içinde görünür.

Yeri gelir karamsarlık içinde görünür.

Yeri gelir korkutur.

Yeri gelir insanların inançlarını kullanır.

Ve her zaman Allah adını kullanarak hareket eder.

Yani o kişi hep sinsilik içindedir, içi başka dışı başkadır

Hep kendi çıkarları için hareket eder.

İşte kişide önce iblislik hâli oluşur ve daha sonra şeytanlık hâli oluşur.

Kişi; varlığın, libas yani dış elbisesinde kalıp, o varlığı tutan Hakk'ı göremiyorsa, işte o iblistir.

Ve böylece işte kim;

Varlığın eşya boyutunda kalıp, Hakk'tan uzaklaşıyorsa ve varlığı hep kendi çıkarı, makâmı için kullanıyorsa o da şeytandır.

Şeytan olan hep kendi çıkarı için hareket eder.

İşte kim;

Varlığın dış boyutunda kalıp, Hakk'tan uzaklaşıyorsa,

Böylece birilerini kerih görüp, birilerini yüce görüyorsa,

Kendi çıkarı için zarar veriyorsa,

Makâm mevki için her türlü düzenbazlık içinde oluyorsa,

İnsanların ve varlığın hakkını yiyorsa,

Emaneti ehline vermiyorsa,

İnsanları fırkalara bölüyorsa,

Ben ve o, biz ve onlar deyip birilerini aşağılıyorsa,

Kimin dilinde kibir ifade eden sözler varsa,

Hep çıkarı için koşuyor, hep kötülük içinde oluyorsa,

Kendi şahsi çıkarı için birilerini kullanıyorsa,

Zenginlik, makâm, şöhret, peşinde oluyorsa,

İşte o kişi şeytandır.

İşte şeytan taşlamak denilen, tüm bu kötü halleri kendi içinden uzaklaştırmaktır.

Bu hallerden kurtulmanın yolu ise:

Varlığı her an, her yönüyle tutan hakikati anlamaktır.

Varlığın dış yüzünde kalmamaktır.

Varlığın iç yüzünü görmektir.

Varlığın eşya boyutunda kalmamak, varlığın içindeki işleyişi, nitelikleri anlamaktır.

Eğer örnek vermek gerekirse;

İnsanın tenine, rengine, milletine, inancına takılıp kalmamak,

İnsanın vücûdunun işleyişini yapan, kâlbini attıran, kanını dolaştıran, hücrelerini çalıştıran gücü görebilmektir.

Yani tüm varlığı tutan, zâtı mutlak olan Allah'ı bilmek, her an O'na secde şuuruyla yaşamaktır.

Secdenin sırrı varlıktaki "Hayy" sıfatını anlamakla başlar.

Secdenin sırrı varlığın içindeki "Rûh"u anlamakla başlar.

Secdenin sırrı kendi varlığından geçmek, bütün varlığıyla Allah'a teslim olmaktır.

Secde eden artık o secdeden dönemez.

İşte o kişinin yürümesi de oturması da, yatması da, çalışması da, her hizmeti de secdedir..

Secde eden; varlığın ardında, varlığı var eden Zât vardır, şuuruyla yaşar.

Tüm varlığı tutan o ûlvî kudret ise Allah'tır.

Allah'ı layığıyla bilen, ne iblislik haline, ne şeytanlık haline düşmez.

Allah'ı layığıyla bilen o hallere düşse bile, o halden o anda hızla uzaklaşır.

Kendi içindeki şeytanı taşlamak ancak, Allah aşkı ile mümkündür.

İnşAllah, iblislik, şeytanlık haline düştüğümüzde, içimizdeki Allah aşkı bizi hızla o halimizden uzaklaştırsın.

CİN NEDİR

Lütfen küçücük çocukların beyinlerine, aslı olmayan şeyler anlatıp, bir ömür travmaya yol açacak korkular koymayalım.

Toplumda “3 harfliler” denen, cin kelimesinin taşıdığı gerçek anlam nedir?

Tüm toplumlar da; hiçbir zaman görmediği, ama var olduğuna inandığı, hayalinde var ettiği şeylere inananlar her zaman olmuştur.

Korkulara kodlanan beyin, farklı kimyasal dalgalanmalar meydana getirir.

Halüsinasyon dediğimiz, yani bir şeyleri gördüğünü iddia edenlerin, toplumu etkilediği bir gerçektir.

Halüsinasyon dediğimiz olay; beynin, farklı duyguların etkisiyle, kimyasal salgımlarla meydana getirdiği görüntülerdir.

İşte cin görüyorum diyenlerin, o görüntüleri görmeleri; onların çocuk iken yanında, birileri tarafından, cinler diyerek, korku vererek anlattığı şeyler sonucudur.

Bu korku dolu anlatılan bilgilerin, beyne kodlanması sebebiyle, meydana gelen korkuların verdiği etkiyle, beyinde bazı kimyasallar salgılanır.

İşte bu salgılanan bazı kimyasallar, bu görüntülerin görülme sebebidir.

Cin gördüm diyenler aslında, kendi beyinlerinde oluşan dalgalanmaların etkisinde olan kişilerdir.

Peki, dini anlamda cin nedir?

Kur’ân ölçüsüyle cin denilen nedir?

Din alanında ortaya konan her kelime, muhakkak ki bir anlam taşır.

Bu kelimeler, kâmil kişiler tarafından ortaya konmuştur.

Bu kişiler, kendi vücûdlarını, varlığı, kâinatı okuyan, inceleyen derin düşünen kişilerdi.

Elbette “Cin” kelimesi de bir anlam ifade eden bir kelime olarak açıklanmıştır.

Ama yüzyıllar geçtikçe, diğer kelimelerde olduğu gibi, bu kelimenin de içi boşaltılmış, başka anlamlar yüklenmiştir.

Cin diye ayrı varlıklar var mıdır?

Gerçekten cinler musallat olur mu, çarpar mı?

Bu korkular neden çıkarılır?

Toplumda hep, cin çarpmış, cinler musallat olmuş, diyerek korkulara yol açan sözler söylenir durur.

Cinler, hamamda, müzik çalınan yerlerde eğlence yerlerinde, resim ve heykel bulunan yerlerde bulunurlar, diye söylenir.

Saçları uzun olur, gözleri patlak olur, boynuzları vardır, ayakları terstir, kimi çok zayıf olur, kimi çok iri olur, diyerek onlarca asılsız şeyler söylenir.

Kedilerin gözlerinde perde yoktur, onlar cinleri görürler diye aslı olmayan şeyler anlatılır durur

Ve bu asılsız sözlerle, toplumda cinci hoca denilen kişiler; Dini, Allah'ı, Kur'ân'ı, alet ederek toplumdan milyonlarca para koparıyorlar ve insanların hakikatlerden uzaklaşmalarına sebep oluyorlar.

Cin kelimesinin taşıdığı gerçek anlam nedir?

C'in, İn, İns, Üns, Ünsiyet, İnsan.

Cin “جَنَّ” kelimesi “ج ن” Cim ve Nun harfleri ile yazılır.

Cân “جَانٌ” kelimesi “ج ا ن” Cim, Elif, Nun harfleri ile yazılır.

Cin, Cân, Cânan, Cinnet, Cenin, Cinni, Ecnebî, Cünne, Cenne, Cennet, Cenabet, Cins, Cinsiyet, Siccin, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Kelimelerin her birini anlam olarak incelersek:

Cin: Yabancı, bilinmeyen, bilmeyen, tanımayan, örtülü, tanımlanamayan, kendindeki cânın farkında olmayan, kendi aslını bilmeyen, Allah şuurundan uzak olan,

Cân: Cân taşıyan, canlı, kendindeki cânın farkında olan,

Cinnet: Bilinmeyen bir şeyden etkilenmek, öfkelenmek, hiddetlenmek, cin tutma, delilik, çılgınlık.

Cinnet durumuna düşen kişinin bu durumunu görenler, onun hakkında” cinnet geçiriyor” derler.

Çünkü diğer kişiler o kişinin neden öfke, hiddet, isyan haline düştüğünü bilemedikleri için bu sözü kullanırlar.

Cinni: Yabancıya mahsus, yabancı olan, bilinmeyen bir yerden geldi, anlamında kullanılır.

Cenin: Henüz doğmamış, rahimdeki örtülü çocuk, görünmeyen bebek,

Ecnebî: Yabancı kişi, kendi aslına yabancı,

Hazreti Süleyman, tapınağını cinlere yaptırmış demek, diğer ülkelerden gelen ecnebîlere yani yabancılara yaptırmış demektir.

Cünne, Cenne: “Cenne hu”, “ecenne hu” onu örttü, onu gizledi, demektir.

Cennet: Bahçe ile çölü örttü, sıkıntıyı, ızdırabı huzur ile örttü demektir.

Cenabet: Temizliği kirlilikle örttü, anlamındadır.

Cins: Ebnâ-yi cins: insanlar, bilinmezlikten bilinmeye ulaştı. İnse ulaştı.

Cinsiyet: Bilinmeyen âlemden bir kimlikle ortaya çıkmak, aslından geliş ile ilgili, bir cins ile ilgili olma durumu.

Siccin: Karanlıkla örtülü, karanlıkta kalma, bilemediği şeyde takılı kalma, aslı olmayan şeye inanma

Cin, İns'in (insanın) karşıtı bir kelimedir.

Cin; bilinmeyen, kendini bilmeyen, tanınmayan, tanımayan

İns; bilinen, tanınan, kendini bilen anlamında kullanılır.

Toplumumuzda bilinen, “İn misin, cin misin” “tanıdığım mısın, tanımadığım mısın” anlamında kullanılan kelime buradan gelir.

Zâriyât Sûresi 56: “ Cinne vel ins.”

Zâriyât Sûresi 56: “Ve mâ halaktul cinne vel inse illâ li ya-budûn.”

Meâli: “Tanıdıklarınızı ve tanımadıklarınızı, ancak beni bil-sinler ve kulluklarını anlasınlar diye yarattım.”

Ecnebî kelimesi cin kelimesinden gelir, yabancı olan demektir.

Eski devirlerde, bilinmeyen bir hastalığa kapılan kişiye, içinde cin var denilmiştir.

Yani, bilinmeyen bir hastalığa kapıldı demektir.

Allah’ı bilmeyen her kişi cin diye adlandırılmıştır.

Yani kendine yabancı olan demektir.

Allah’ı bilemeyen kişi, kendine yabancıdır, yani cindir, yani aslını bilmiyordur.

Cin boyutunda kalan kişi de, varlığın sûret boyutunda ka-lır, sûretini göremez.

Yani eşya boyutunda kalır, eşyanın hakikatine eremez.

Kişinin şâhit olmadığı bir şeyi görmüş gibi anlatması, bil-hassa çocuklara en büyük zulümdür.

Çocuklara verilen korku, beynin düşünce sisteminin önünde en büyük engeldir.

Korku kişiyi gerçeği düşünmekten uzaklaştırır.

Korkusuzca araştıran her kişi, hakikatleri en ince detayına kadar anlar.

Ama korku; düşünmenin, araştırmanın, anlamanın önünde en büyük engeldir.

Kur’ân’da geçen “Cin Sûresi” diye bilinen “Bilinmeyenler, Ya-bancılar” Sûresi’nde sunulan hakikat:

Mardin Nusaybin’den bir grup genç, Hazreti Muhammed’e geliyorlar ve O’nun anlattıklarını cân kulağıyla dinliyorlar.

Bu kişiler kendi din adamları diye bilinen kesimin, anlattıkları şeylerden tatmin olmamışlardır ve çok rahatsız olmuş bir gruptur.

Bu kişiler başka bir yerden geldiklerinden dolayı, bunlar yabancı, bunlar bilinmeyen kimseler olduklarından dolayı “Cin-bilinmeyenler- yabancılar” adıyla anılıyor.

1- Bilinmeyenlerden bir grup, hakikatleri dinlemek için ortaya çıktılar. Sonrada dediler: Biz okunan şeylerden hayret verici şeyler dinledik.

2- Yol göstericinin bilgisinin erdemliliğine, onun anlattığı hakikatlere ve bizi vücûdlandırmanın bir olduğuna, ortak koşmamamız gerektiğine inandık.

Evet, çok dikkatlice incelediğimiz zaman anlıyoruz ki cin:

Bilinmeyen, yabancı, anlamına gelen bir kelimedir

Bu bir varlık ta olabilir, bir kişi de olabilir, bir topluluk ta olabilir, bir düşünce de olabilir, bir grup da olabilir

Eskiden bilemedikleri her şeye “cin” derlerdi.

Bildikleri tanıdıkları şeylere “İns” derlerdi.

Bir köye bir grup veya bir kişi gelse köylüler o kişiyi ya da o grubu tanımadıklarından dolayı niyetlerini bilmediklerinden dolayı o kimselere “cin” derlerdi, yani yabancılar, yani tanımıyoruz.

Sonra onları tanıdıklarında niyetlerini bildiklerinde “İns” yani “tanındı bilindi” anlamında söz söylerlerdi.

Kültürümüzde “ne cin fikirlisin” diye bir söz vardır.

Yani bilinmedik fikirleri açığa çıkarıyorsun anlamında bir sözdür.

“Hazreti Süleyman sarayını cinlere yaptırdı” denilen şey, sarayını uzaktan gelen yabancılar yaptırdı anlamındadır.

İşte Cin: Bilinmeyen, tanımlanamayan, yabancı anlamında kullanılır...

Bu ister bir insan olsun, ister bir düşünce olsun, ister mikroskobik bir canlı olsun vs...

İns ise: Bilinen, tanınan, bilindi, tanındı anlamında kullanılır.

Yani cin: Bilinmeyen, yabancı

İns ise: Bilinen anlamında kullanılan bir kelimedir.

Toplum arasında, yok “3 harfliler çarptı” yok şöyle oldu, bunlar hep hurafelerden gelen korkulardır.

Küçükken çocukların beyinlerine sokulan korku içerikli her türlü anlatım, o çocuk büyüdüğünde dahi, bilinçaltı korkuları, o bedeni hükmü altına alabiliyor,

Korku; kişinin korktuğu şey, kişinin aklına geldiğinde başlar.

İşte bu aklına gelen şey, bilinçaltına yerleştirilmiş anlatılan şeylerden kaynaklanır.

Lütfen çocuklarımıza korku vermeyelim.

Lütfen çocuklarımızı koruyalım.

Lütfen küçük çocuklarımıza, aslı olmayan şeyler anlatıp, onları korkulara sürükleyerek, halüsinasyon görmelerine sebep olmayalım.

Onları korkulara salarak, ilmi düşünme kapılarını kapatmayalım.

Bilelim ki korkular, beyni kilitler, düşünemez eyler.

Korkular; saf düşünmenin, ilmi araştırmanın önündeki en büyük engeldir.

Korkular; düşünmenin, tefekkür etmenin, anlamının önündeki en büyük engeldir.

ABDESTİN DERİN MESAJLARI

Abdest nedir?

Abdest bizlere ne mesajlar sunuyor?

Abdest sadece su ile bedeninin temas etmesi midir?

Dışımızı su ile temizleriz, peki ya içimiz nasıl temizlenecek?

Aklımızda ve gönlümüzde olan;

Gurur, kibir, benlik, inat, hasetlik, fesatlık, fâsıklık,

Dedikodu, çekiştirme, iftira, yalan,

Hor bakmak, aldatmak, hak yemek, çalıp çırpmak,

Zarar vermek, kötülük yapmak, gibi duygular dışımızı yıkamakla temizlenir mi?

Çevremize olan kötülük hallerimiz nasıl temizlenecek?

Peki, nedir abdest?

Abdest dışımızı mı yıkamaktır?

Yoksa abdest dışımızı değil içimizi mi yıkamaktır?

Yoksa hem içimizi hem de dışımızı mı yıkamaktır?

Su ile abdest alıp, dışımızı yıkayıp, kendi içimize ne mesajlar aktarmalıyız?

Abdestin derin mesajları ne olabilir?

Öyle bir abdest alalım ki; aklımız, gönlümüz, hallerimiz tertemiz olsun.

Öyle bir abdest alalım ki; hakikat kapılarının açılmasına vesile olsun.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi Hakk'la buluştursun.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi sâlih kişi yapsın.

Öyle bir abdest alalım ki; bizi İslâm'la şereflendirsin.

Evet, nedir abdestten gelen derin mesajlar?

Nedir her bir organın yıkanmasındaki derin mesajlar?

İşte abdestten gelen derin mesajlar.

Önce niyet edilir.

Peki, nedir niyet?

“Niyet ettim Allah rızası için abdest almaya” diye niyet edilir.

Niyetdeki derin mesajlar nedir?

Niyet; aramaktır, istemektir, yönelmektir, bir yola girmektir, söz vermektir.

Temizlenmeye söz veriyorum.

Hakk yolunda olmaya söz veriyorum.

Hakk’a yönelmeye, o yoldan dönmeyeceğime söz veriyorum.

Niyetimde hâlis olmaya, samimi olmaya söz veriyorum.

Hakikatleri anlamak için gayret edeceğime söz veriyorum.

İlim üzere olmaya söz veriyorum.

Sonra eller yıkanır.

“Eûzübillahimineşşeytanirracim Bismillahirrahmanirrahim” denilerek eller bileklere ve parmak araları da dâhil olmak üzere üç defa yıkanır.

Nedir ellerin üç defa yıkanmasındaki derin mesaj?

El; tutmaktır, tutunmaktır, teslim olmaktır, el vermektir, ilme talip olmaktır.

Öğretmene el vermektir, yani öğretmenin tebliğine tutunmaktır.

Öğretmenin, Mürşidin, sunduğu hakikatlere uymak, Allah’a bağlanmaktır

Elleri üç defa yıkamadaki hikmet; kirli ellerini yıkamak, temiz ellere tutunmaktır.

“İnnellezîne yubâyiûneke innemâ yubâyiûnallâh yedullâhi” (Fetih sûresi 10) âyetinin sırrıdır.

Fetih Sûresi 10: “İnnellezîne yubâyîüneke innemâ yubâyîû-nallâh yedullâhi fevka eydîhim fe men nekese fe innemâ yen-kusu alâ nefsih ve men evfâ bi mâ âhede aleyhullâhe fe se yu’tîhi ecren azîmâ.”

Meâli: “Senin anlattığın hakikatlere uyanlar, sadece Allah’a bağlı olduklarını anlarlar ve kendilerindeki gücün Allah’ın gücü olduğunu bilirler. Bundan sonra kim ahdini bozarsa ancak kendi zararına bozar ve kim ahde uyar, sevgiyle bağı korursa, kendindeki Allah’ın tecellilerini anlar. Böylece o sunulan yüce karşılıklara kavuşur.”

İşte, ellerini yıkamak, tutunduğu bâtil alanı bırakmak, Mürşid’inin sunduğu hakikatlere bağlanmaktır.

Mürşidin sunduğu hakikatlerle, Allah’a bağlanmaktır.

Allah’ın eline tutunmak, Allah’a verdiği ahdine sıkı sıkıya bağlanmaktır.

Ellerini üç defa yıkamak, Hakk’ın ilmine tutunmaktır.

Esir olduğun üç şeytanı bırakmak, Rahmân’a tutunmaktır.

Üç makâmın tecellisine tutunmaktır.

Kişiyi esir alan, Hakk’tan uzaklaştıran her şeyi bırakmak, gerçeğe tutunmaktır.

Dünyaya tutunmayı bırakmak, Hakk yoluna tutunmaktır.

Aklındaki bâtil bilgileri bırakmak, ilme tutunmaktır.

Sonra ağız yıkanır.

Ağzımızı temizlemek nedir?

Ağzımıza girenin ve ağzımızdan çıkanın temiz olması ne demektir?

Ağzımız neden üç defa yıkanır, nedir bunun hikmeti?

Nedir ağzın yıkanmasındaki derin mesaj?

Ağzımızdan çıkan sözleri temizlemektir.

Ağzımızdan artık dedikodu çıkarmamak, birini çekiştirmeyi bırakmaktır.

Yalan söylemeyi, asılsız sözler söylemeyi terk etmektir.
Ağzımızdan öfke, hiddet, kavga içeren sözler çıkarmamaktır.
Yol aldığımız üç makâmda, tertemiz lütuflarla hareket etmektir.
Gönlümüzü üç makâmın hakikatlerine açmaktır.
Ağzımıza girenin temiz olması gerekir, haram yememeliyiz,
haram içmemeliyiz.

Ağzımıza giren yiyecek ve içeceğin emeklerimizin karşılığı
olmalıdır.

Asla kul hakkı yememeliyiz.

Sonra burun yıkanır.

Burnumuza üç defa su çekeriz ve burnumuzu üç defa te-
mizleriz.

Nedir burnun yıkanmasındaki derin mesaj?

Nefesin sahibini bilmektir.

Aldığımız verdiğimiz nefesin kıymetini bilmektir.

Öfke dolu, kibir dolu nefesimizin olmamasıdır.

Nefesimizi temizlemektir.

Nefesini temizleyen kimsenin yolu açılır.

Üç makâmın tecellisine ulaşmak, temiz nefesle mümkündür.

Üç makâmın zikri, nefeste gizlidir.

Mâide Sûresi 3: “Aldığınız nefesin farkında olmamak.”

Kehf Sûresi 96: “Dedi ki: O’nun size nefes alıp verdirdiğini
anlayın.”

Zuhur Sûresi 5: “Sizin her an nefes alıp vermeniz bizim zik-
rimiz değil midir?”

Zâriyat Sûresi 41: “O nefes alıp vermenin hikmetini.”

Kâlem Sûresi 16: “Onlar, burunlarından nasıl nefes alıp ver-
dirdiğimizi hiç düşünmezler mi?”

Sonra yüz yıkanır.

Yüzümüzü üç defa yıkarız.

Nedir yüzümüzü üç defa yıkamadaki derin mesaj?

Eski bakışımız olan, eşya bakışımızı terk etmek, üç makâmın irfâniyetiyle eşyanın hakikatine bakabilmektir.

Sûret bakışını bırakmak, sîret yönüyle bakmaktır.

Üç makâmın mânâsına ulaşmaktır.

Her yere “Vechullah” idrakiyle bakmaktır.

Allah’ın fiil yüzüne, sıfat yüzüne, Zât yüzüne ulaşmaktır.

Sonra kollar yıkanır

Sağ kol dirseğe kadar üç kez, sonra sol kol aynı şekilde üç kez yıkanır.

Nedir kolları yıkamadaki derin mesaj?

Kol tutmaktır, tutunmaktır, bağlanmaktır.

Hakikat yoluna tutunmaktır, hakikat yoluna bağlanmaktır.

Kirli kollarla hakikat yoluna tutunamayız.

Kol kendini adamaktır, tevekkül etmektir, teslim olmaktır.

Üç defa kollarımızı yıkamak, tutunduğumuz üç şeytani hâlin terk edilmesidir.

Kolları temiz olan, üç makâmın tecellisine tutunur, ona göre hareket eder.

Hakikat yoluna tutunabilmek için, bâtil alanı terk etmek gerekir.

Eski bâtil alana olan tutunmamızı terk etmek, kollarımızı yıkamanın sırrıdır.

Yani eski tutunduğumuz, yalan, hûrafe, zulüm getiren alanı bırakmaktır.

Minâ’da taşıdığımız üç şeytan, tutunduğumuz üç şeytani hâli terk etmenin sırrıdır.

Sağ kolumuz, mânevi boyuta olan bağlılığımızdır.

Sol kolumuz, beşeri yaşantımıza olan sorumluluk bağlılığımızdır.

Hem dünyasal boyutumuzu, hem de mânevi boyutumuzu dengede tutmalıyız.

Her iki cihette de samimi olmalıyız.

Sonra baş mesh edilir.

Nedir mesh etmedeki derin mesaj?

Mesh etmek, akıldaki tüm bâtlı alanı silmektir.

Aklımızda, Allah'ın ilminden gayri bir şey bırakmamaktır.

Öfkesel, hiddetsel, kibirsel duygular getiren, zalimlik oluşturan tüm bilgileri silmektir.

Aklımızdaki asılsız bilgileri silmektir, yalan şeyleri, hurafeleri silmektir.

Aklı temiz olmayanın, hakikatleri idrak etmesi mümkün değildir.

Sonra kulaklar yıkanır.

Her iki el ıslatılıp, kulakların içi ve dışı temizlenir.

Nedir kulakları yıkamadaki derin mesaj?

Bâtlı bilgiler duymamaktır.

Dedikodu, yalan dinlememektir.

Dünyaya esir olunacak olan şeyleri dinlememektir.

Hep ilme dayalı bilgiler dinlemektir.

Cân kulağıyla dinlemektir.

Varlıkta ki, Allah'ın seslenişini dinlemektir.

Sonra boyun mesh edilir.

Nedir boynun mesh edilmesindeki mesaj?

Boyun, yöneldiğimiz yoldur.

Döndüğümüz makâmıdır.

Hiç bâtlı alana dönmeden, hakikat yönünde dosdoğru ilerlemektir.

Sonra ayaklar yıkanır

Ayaklar üç kez yıkanır.

Sağ ayağımız da, sol ayağımız da 3 kez yıkanır.

Sağ ayağımız, mânevi yolun yürüyüşüdür.

Sol ayağımız, dünya sorumluluğu, varlığa ve çevremize yardım, hizmet yolculuğudur.

Nedir ayakların yıkamasındaki derin mesaj?

Ayaklar yürüyüştür, ilerlemektir.

Hakikat yolunda yol almaktır.

Dünya boyutunda, adalet ve hukuk ölçüsüyle hareket etmektir.

Ayaklar, makâmlardaki irfan yolculuğudur.

Nereye gittiğini bilmektir.

Üç makâm üzere yol almaktır.

Sağlam basmak, sağlam hareket etmektir.

Şâhitlikle, delillerle yürümektir.

Ayakları kirli olanın, hakikat yolunda ilerlemesi mümkün değildir.

Yani bâtil yolda, yalan yolunda, zalimlik yolunda, ayrımcılık yolunda gidenin, hakikatler yolunda gitmesi mümkün değildir.

İşte abdest:

Temizlenmektir, arınmaktır.

Tüm fenâ hallerden temizlenmektir.

Varlığından geçmektir.

Sâlih kimse olmaya erişmektir.

Kişi; dedikodu yapıyorsa, hor bakıyorsa, hasetlik, fesatlık içindeyse, gurur, kibir içindeyse, çalıyor çırpıyorsa, dünya malına mülküne esir ise, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi; bir kimseye zarar veriyorsa, zerre kadar haksızlık yapıyorsa, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi; Allah'ın ülvîyetinin yanında kendine varlık isnat ediyorsa, işte o kişi abdestsizdir.

Gönlü abdestli olana, hakikat kapıları açılır.

Abdest hakikati; suyla vücûdun dışını yıkamak değil, ilim, irfan, edep ve Allah aşkıyla, vücûdun içini yıkamaktır, yani akıl yönünü, gönül yönünü yıkamaktır.

Suyla bin kez vücûdumuzun dışını yıkasak, aklımızı, gönlümüzü, halimizi temizlemediğimiz müddetçe abdest almış sayılmayız.

Gel ey kardeşim! Hem içine hem dışına abdest aldır.

Gel hallerin de, gönlün de tertemiz olsun.

Abdest, temiz olmak için söz vermektir.

Abdest, hakikat yolunda olmaya söz vermektir.

Abdest, iyi biri olmak için söz vermektir.

Gel ey kardeş! Verdiğimiz sözü tutalım.

ÂDEM SIRRI

Hazreti Âdem'den önce insan olarak yaşayanlar var mıydı?
Âdem ilk insan mıdır?

Yoksa Hazreti Âdem dediğimiz, tek olan Allah hakikatini bildiren ilk insan mıydı?

İnsan maymundan mı evrilmiştir?

Kâinat ağacının meyvesine mi insan dendi?

Yoksa kâinat ağacının meyvesi henüz yaratılmadı mı?

İnsan-Zaman Sûresi 1: "Hel etâ alel insâni hînun mined dehri lem yekun şeyen mezkûrâ."

Meâli: "İnsan uzun bir zaman gelip geçirdi, bir şeyi fark eden değildi."

Mu'minûn Sûresi:

12: "Gerçek olan şu ki, insanı akıp gelen bir özden var ettik."

13: "Sonra onu sağlam bir meskende nutfе olarak düzenledik."

14: "Sonra da Halkettiğimiz nutfeyi bağlayıp ilıştirdik. Sonra bağlayıp ilıştirdiğimizi embriyo halinde geliştirdik. Sonra embriyodan kemikler oluşturduk. Sonra da kemiklere etler giydirdik. Sonra da onu vücûdlandırıdık. Sonunda onu Halk olarak çıkardı. İşte Allah en güzel biçimde Halkeden, tüm varlığı Zatiyla tutandır."

İlk insanı hep Hazreti Âdem olarak biliriz. Peki, bu doğru mudur?

İlk ortaya çıkan insan şeklindeki canlıya mı insan denildi?

Yoksa kâinati okuyan, düşünen, varlığın birbiriyle olan bağını çözen, varoluşu inceleyen, var edeni anlayan, ünsiyeti anlayan mı insan dendi?

Kur'ân'ı incelediğimizde karşımıza iki Âdem profili çıkıyor.
Biri, insanın yaratılışının bahsi olan kısım.

Yani, insan formunda ortaya çıkış.

Diğeri, Hazreti Âdem dediğimiz varoluşu ve var edeni anlatan ve sonraki nesillere aktaran Resûl, Nebî dediğimiz kişi.

Kur'ân, Âdem'in beşeri ve ûlvî cihetinden bahseder.

Beşeri ciheti topraktan yaratılan, kan dökücü olan yönüdür.

Ûlvî ciheti ise, rûh üflenene yönüdür.

Yani Âdem denilen rûh'tur.

Kur'ân, Hazreti İisâ'nın ve Hazreti Âdem'in makâmlarının aynı olduğundan bahseder, yani rûh ciheti.

İnsan-Zaman Sûresini incelediğimizde anlıyoruz ki, Hazreti Âdem'den önce nice insan formunda kişiler yaşamıştır.

İnsan- Zaman Sûresi 1: "İnsan uzun bir zaman gelip geçirdi, bir şeyi fark eden değildi."

Bu âyetten anlıyoruz ki, Hazreti Âdem'den önce insanlar yaşamıştır, daha önce yaşayan insanlar, varoluş ve var eden hakikatinin farkında değillerdir.

Bu âyetten anlıyoruz ki, Hazreti Âdem dediğimiz ilk insan değil ilk Resûl'dür.

Yani varoluşunu ve var edeni okuyan, varlığın sahibine şahit olan ilk insandır.

Yani kâinatın "Vahiy" sistemine ulaşan ilk insandır.

Hazreti Âdem'den önce insan formuyla yaşayanlar, yalnızca beslenme, korunma, üreme gibi duygular içindeydi.

Belki binlerce yıl bu formda bir yaşam vardı.

Hazreti Âdem dediğimiz kişi araştırmalara göre M.Ö 10.000 yıllarda yaşadığına inanılan kişidir.

Resûl ve Nebî tarihi yaklaşık 12.000 yıl içinde olan bir tarihi kapsıyor.

Bilimsel olarak incelemelerde, bulunan kemiklerin analizleri yapıldığında, insanların ataları sayılan, Homo Erectus, Neandertaller ve Homo Sapiens gibi türlerin 500.000 yıl önceye kadar gittiği görülüyor.

Teknoloji ilerledikçe elbette daha doğru analizlerin yapılacağından şüphe yoktur.

Evet, anlıyoruz ki Hazreti Âdem den önce insan formunda ki canlılar binlerce yıl yaşadı.

İnsan ne zaman düşündü, araştırdı, varlıktan gelen vahiye ulaştı; işte o kişiye “Hazreti Âdem” dendi.

Hazreti Âdem ilk insan değildir; ama ilk Resûl, Nebî olan kişidir.

Peki, insan maymundan mı evrildi?

Bu hep tartışılan bir konudur.

Eğer kâinatın varoluşunu iyi okursak, elbette bu soruların cevabına ulaşılacaktır.

İnsan maymundan türemiştir diyenler, ilimsel verilerle bunu ispat etmek durumundadır.

Türememiştir diyen de ilimsel verilerle bunu ispat etmek durumundadır.

Türler arası geçiş formlarına ulaşılmadan, ilimsel analiz yapmadan, gerçek değerlere ulaşmadan, yorum yapmak hiçbir zaman hakikati yansıtmayacaktır.

Tüm soruların cevabı elbette Dünya kitabının geçmiş sahiplerinde saklıdır.

Yeter ki samimi bir şekilde araştıralım.

İnsan, maymundan evrilse de evrilmese de, bu durum Allah'ın yüceliğine laf getirmez

Tam tersi, Allah'ın yüceliğine daha da hayranlık getirir.

Kur'ânı incelediğimizde tüm yaşamın tek özden geldiğini anlıyoruz.

Yani, bir tohumdan ağacın açığa çıkışı gibi, tüm âlem de bir özden açığa çıktı.

Tohumdan açığa çıkan ağacın nihâyeti meyvedir.

Tohumun ilk filizinden başlayan ağaçlanma evrile-evrile meyveye kadar gider.

Tohumdan filiz çıkar, filiz dal haline gelir, daldan yaprak çıkar ve gövdeleşme olur.

Dallar çoğalır, kalınlaşır, yapraklar ve çiçekler ve en son tohum oluşacak şekilde akıp giden bir süreç vardır.

Tohumda tüm ağacın özellikleri saklanır.

Ağacın filizi de, yaprağı da, dalı da, gövdesi de, çiçeği de, meyvesi de hep aynı tohumdan gelir.

Ama filizine filiz, dalına dal, yaprağına yaprak, çiçeğine çiçek, meyvesine meyve denir.

Ve filiz dala, dal yaprağa, yaprak çiçeğe, çiçek meyveye benzer.

Lâkin hepsi de aynı tohumdan açığa çıkar.

İşte bu kâinatta da varoluş, böyle bir süreci gösterir

İşte insan denilen canlı da, tek özden süzülüp gelmiş, bir süreç içinde açığa çıkmıştır.

İnsan Maymundan da evrilip gelse, insana maymun denmez.

Çiçeğe dal denemeyeceği gibi.

Tek özden gelen tüm varlık, yapısal olarak benzerlikler taşır.

İnsan ile maymunun genetik yapısı % 99 benzerdir.

Ama insan insandır, maymun da maymundur.

Bir tavuk ile insanın % 60 ya yakın genetik benzerliği vardır.

Bir su yosunu olan Alg ile insanın, %30 a yakın benzerliği vardır.

Aslında tüm varlığın benzer özellikleriyle birbiriyle kardeş olduğunu görüyoruz.

Ama her tür kendi içinde, ayrı bir isimle isimlendirilir.

Yeter ki hakikatleri Dünya kitabının geçmiş sayfelerinde ilmi araştırmalarla samimi bir şekilde araştıralım.

Yeter ki “Oku” âyetinin kendimize emir sayalım ve görünen varlığı incelemeye, anlamaya gayret edelim.

Yeter ki varoluşu ve var edeni idrak etmeye çalışalım.

İnşAllah gönlü bir cihetle, hakikatleri anlamada samimi bir gayret içinde oluruz.

İnşAllah, Âdem hakikatini layıkıyla anlarız.

Âdem sırrına vakıf olanlardan oluruz

Her varlığın Âdemiyet boyutuna erenlerden oluruz.

Âdem sırrının Baba sırrı olduğunu, asliyet sırrı olduğunu idrak ederiz.

Hepimizin babası Âdem’dir.

Âdem sırrı ise Allah’tır.

Âdem; “Ebu’l-beşer” sırrıdır.

“Safiyyullah” sırrıdır.

Gel “Baba sırrı” nedir bir düşün?

Yerlerin göklerin babası kimdir bir düşün?

Gel Âdem nedir bir düşün?

Gel Âdem’den içerü Âdem’i gör

Gel Âdem’e “Ebu’l-beşer, Safiyyullah” denmesinin hikmetini bir düşün.

Yâni “Ebu’l-beşer-Beşerin babası” demektir

“Safiyyullah- SafiAllah- her şeyiyle Allah” demektir.

Nedir Âdem?

Kimdir Âdem?

Âdem erkek denilen cinsiyet midir?

Yoksa hem erkeğin hem kadının içindeki öz müdür?

Âdem diye bahsedilen hikmet-i ilâhî nedir?

Âdem boyutu nedir?

Kur’ân’da bahsedilen Âdem nedir?

Âdem denilen, iki kol, iki ayak, bir gövde bir baş mıdır?

Âdem diye bahsedilen, hepimizin beyinlerine küçücükken ekilen bir erkek midir?

Âdem denilen, tenden kandan olan bir beden midir?

Âdem, topraktan gelen bir oluşum mudur?

Âdem denilen, öfkede kavgada olan, kan dökücü olan bir kişi midir?

Âdem denilen, teni tutan cân mıdır?

Âdem denilen Muhammed'e açılan bir kapı mıdır?

Âdem denilen, ten yönüyle ve cân yönüyle Allah'ın zâhir yönü ve bâtın yönü olabilir mi?

Allah kendini, Âdem'de mi zâhir eyledi?

Allah hakikati, Âdem'in kendisi midir?

Allah kendini kendinden zâhire çıkardı ve kendine "Âdem" ismini mi verdi?

Âdem'de, kendine ait olan tüm isimleri gizledi, zamanı gelince bir bir tecelli mi ettirdi?

Cümle âlem, Âdem'de mi gizlendi?

Cümle âlem, Âdem'den mi tecelli etti?

Yeryüzünde halife olarak yaratılan Âdem midir?

Âdem'den murad Allah mıdır?

Sümer dilindeki; "Adamu-babam" denilen, Allah anlamında kullanılmış olabilir mi?

Meleklerin Âdem'e secde etmesi, buna işaret ediliyor olabilir mi?

İbrânice'de "Âdamah-toprak-yeryüzü" kişinin ten boyutu olabilir mi?

Bir kişinin Âdem boyutu nedir?

Meleklerin Âdem'e secde etmesi nedir?

Âdem'e ilk insan denmesinin sırrı ne olabilir?

Âdem'in, cennet'ten düşüşü ne olabilir?

Âdem ile ilgili kutsal metinleri incelediğimizde anlıyoruz ki, Âdem'in altı boyutu vardır.

1- Toprak beden boyutu.

Hacc Sûresi 5: "Halaknâkum min turab." "Sizi topraktan oluşturduk."

2- Kan dökecek olan, fesat çıkaracak olan, zalimlik boyutu.

Bakara Sûresi 30: "Men yufsidu fihâ ve yesfikud dimâe." "Fesat çıkaracak ve kan dökecek olan."

3- Üflenlen rûh boyutu.

Âdemiyet boyutu rûh boyutu mudur?

Sâd Sûresi 72: "Ve nefahtu fihî min rûhî." "İçine rûhumdan üfledim."

Hicr Sûresi 29: "Ve nefahtu fihî min rûhî." "İçine rûhumdan üfledim."

Cümle âlem bu üflenışten tecelli etmiştir.

Her varlık, bu üflenışten açığa çıkmıştır ve her an bu üflenışle hareket etmektedir.

4- Âdem ve İsâ boyutu.

Âl-i İmrân Sûresi 59: "İnne mesele İsâ indallâhi ke meseli Âdem halakahu."

Meâli: "Muhakkak ki Allah'ın katında İsâ'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir."

5- El İnsan boyutu.

Yâni Âdam, Kâmil, Râhmet, Muhammed boyutu.

6- Hepsini kuşatan boyut.

Yâni evveli de Âdem, âhiri de Âdem, zâhiri de Âdem, bâtını da Âdem

"Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtin." (Hadîd Sûresi 3)

Bu altı Âdem boyutu, kadın olsun erkek olsun her vücûdda vardır.

Âdem'den maksat kadın ya da erkek değildir.

Kadın olsun erkek olsun, kişinin vücûd boyutudur.

Âdem olmak sırrı, üflenene rûha ermehtir.

Âdem olmak sırrı, Allah hakikatine ermehtir.

Âdem boyutu, din ve sünnet hakikatinin olduğu makâmıdır.

Din; varlığın varoluşun yasalarıdır.

Sünnet; varlığın işleyişinin yasalarıdır.

İşte Âdem'den maksat, insan vücûdunun sırrına ermehtir.

Âdem kelimesinin, Sümer dilindeki karşılığı "Adamu: babam" demektir.

Bazı dillerde "toprak", bazı dillerde "kul" anlamında kullanılmıştır.

Yeryüzü anlamına gelen, "Edimu'l-ard" olarak da belirtilmiştir.

Cümle âlem, Âdem'dir.

Cümle varlık, Âdem'in farklı farklı elbise giymiş boyutudur.

Âdem'den süzölüp geldi âlem.

Nice âlemde gizlendi Âdem.

Evveliye âhiriye, zâhiriye bâtniye her boyutta göründü Âdem.

Peki, nedir Âdem'in elbiseleri?

Âdem'den açığa çıkan her şeye "Âlem" dendi.

Âdem'den açığa çıkan tüm varlığa "Âdemoğulları" dendi.

Âdem'in, toprak elbisesi giymiş boyutuna "Beşer" dendi.

O beşerin, ten boyutunun hevâ boyutuna, yani bedene ait istekler boyutuna "Havva" dendi.

O beşerin kan döken boyutuna "şeytan" dendi

Âdem'in, "Nefahu fihi min rûhî" boyutuna Âdem dendi, İsâ dendi, Hakk dendi.

Âdem'in nûr boyutuna "Muhammed" dendi.

Âdem'in tekâmüle ulaşmış boyutuna, kâmil olmuş boyutuna "İnsan" dendi.

Âdem'in tüm boyutlarına "Allah" dendi

Gel, Âdem nedir artık anla.
Gel, “Baba” nedir artık anla.
Yerlerin göklerin babası kimdir bir düşün?
Gel, Baba’nı tanı ve O’nun her an senin vücûdunda seni tuttuğunu gör.
Gel, aldığın her nefeste, sana sıcaklığını hissettirdiğini hisset.
Her kâlbini atışında, sana kendini bildirdiğini bil.
Gel, tüm vücûdları tutan “Âdem” hakikatine er.
Ve aşkla, tevekkülle, teslimiyetle, her anını ona secde içinde geçir.
Evet, Âdem;
Hava, toprak, su, ateş olarak göründü,
Varlık boyutuna dönüştü,
Çeşit çeşit varlık elbisesine büründü, varlık olarak göründü.
Cümle açığa çıkan her varlık, Âdem’in çeşit çeşit tecellileri idi.
Âdem’den geldi âlem, Âdem’e döndü âlem.
Âdem sırrı “Allah sırrı” idi.
Âdem sırrı “Baba sırrı” idi.

ÂDEMİN İKİZ ÇOCUKLARI

Âdem Havva nedir?

Hâbil Kâbil nedir?

Âdem'in ve Havva'nın ikiz çocukları nedir?

Şit nedir?

Hep anlatılır, Âdem ile Havva'nın ikiz çocukları olmuş ve ikizler diğer ikizlerle evlenmiş diye.

Tüm çocukları ikiz olmuş ama "Şit" tek olarak doğmuş denilmesindeki hikmet nedir?

Hep söylenir, insan, Âdem ile Havva'dan olmuştur diye.

Âdem, Havva ilk insandır diye bilinir.

Âdem, Havva diye işaret edilen nedir?

Âdem, Havva denilen, cinsiyet yönüyle bir kadın bir erkek midir?

Âdem, Havva denilen, hakikat cihetiyle nedir?

Kur'ân'ın bizlere sunduğu Âdem, Havva hakikati nedir?

Âdem, kişinin rûh cihetidir.

Havva, kişinin ten cihetidir. Yani "Heva" "İstekler" cihetidir.

Kişi, rûh yönüyle ve ten yönüyle dünya'ya gelmiştir.

Yani Âdem ve Havva'dan gelmiştir.

Âdem sırrı rûh sırrıdır.

Hicr sûresi 29: "Fe izâ sevveytuhu ve nefahtu fîhi min rûhî."

Meâli: " İnsanı en güzel sıfatlarla düzenledim ve içine rûhumdan üfledim."

Âdem sırrı; üflenene rûh sırrıdır. Kişinin vücûdu o üflenene rûhla var olmuştur.

Âdem'in eşi de, kişinin ten cihetidir.

Yani Havva yönü, beden yönü, hevâ yönü, istekler yönüdür.

Câsiye Sûresi 23: "Men ittehaze ilâhe hu hevâ hu."

Yani hevâsını, yani vücûd isteklerini ilahlaştırmak, vücûd isteklerine esir olmak"

Âdem ile Havva'nın ikiz çocukları denilen, kişinin vücûdundaki zıt duygularıdır.

Bu ikiz çocuklar, her an ve her an tüm vücûdlarda yaşamaktadır.

Kişinin vücûdunda olan ikiz duygular, bedenin çocuklarıdır.

İyilik- Kötülük

Rahmet - Zulüm

Sevgi - Nefret

Tevâzû - Gurur

Barış - Savaş

Mülayim - Sert

Yufka yürekli - Gaddar

Düzelten- Bozan

Uysal - Asi

Cömert - Cimri

Çalışkan - Tembel

Temizleyen - Kirleten

Birleştirici - Bölücü

Hakk - Bâtıl

Hâbîl- Kâbil diye sunulan işaret; kişinin içindeki rahmete dayalı ve zulme dayalı duygulardır, doğuşlardır.

Mâide Sûresi 27: "Onlara Âdem'in oğullarının hakikatlerinden bahset. Hani onlar Hakk'a yakınlığı anlamak için bir yakınlık içinde olmuşlardı. Onlardan birinin hareketleri uygun, diğerinin uygun değildi. Dedi ki: Seni mutlaka öldüreceğim. Diğer dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah'a yönelir, fenalıklardan sakınırım."

Hâbîl- Kâbil ve kelimelerinin anlamlarını incelersek:

Hâbîl- Hbl- Hbl- Hab el- Hub el: Sevgi içinde olan, bağlılık içinde olan, bağ,

Hablullah; Allah'ın ipi, kişinin kendi vücûdu Allah'ın ipidir, vücûddaki tecelliler Allah'ın ipidir, her varlıktaki sıfatlar Allah'ın ipidir.

Habbe: Kabarcık, tane, tohum, öz, damla,

“Habl-i verid’ şah damarı anlamına gelir.

Allah size şah damarınızdan yakındır.

Kâbîl- Kâb- Kâb el- Kbl- Kabul- Kabîle: Kadar, miktar, nispet, kesmek, ayrılmak, ikilikte kalmak,

Kendine varlık nispet eden, yalnızca kendi varlığını kabul eden, kendindeki Hakk’tan kesilen.

Kâbe kavseyn; bîr yayın iki kabı, kişi kendindeki yakınlığa eremezse, ikilik içinde kalır.

Anlıyoruz ki Hâbîl: Sevgi boyutu, teklik boyutu, şuur boyutu.

Kâbîl ise; zulüm boyutu, ikilikte kalma boyutu.

İkizlerin diğer ikizlerle evlenmesindeki mesaj da:

Eğer kişi bir kötülük içindeyse, o kişinin eş edindiği huyları; nefret, kin, öfke, intikam, sert, gaddarlık gibi duygulardır.

Eğer kişi bir iyilik içindeyse, o kişinin de eş edindiği huyları; sevgi, rahmet, tevazu, şefkat, hoşgörü, saygı, gibi duygularıdır.

Şit ise; bu zıt duyguları birleme boyutu, kontrol etme boyutudur.

Şit; bez dokumayı icat etmiştir, diye bilinir. Yani birleştiren, bütünlüğü getiren anlamında bilinir.

Şit doğunca, Muhammed nûrunun, onun alnında parlamıştır diye bilinen hakikat “Tevhîd şuuru”dur.

İşte Şit; kişide doğan “Tevhîd şuuru”dur. Yani birlik şuurudur.

İşte anlıyoruz ki;

Âdem Havva; bizim bedenimizin rûh ciheti ve ten cihetidir.

Âdem Havva'nın ikiz çocukları; bizim vücûdumuzda olan ikiz duygular yani zıt duygulardır, olumlu ve olumsuz duygularımızdır.

Âdem Havva'nın ikiz çocuklarının diğer ikizlerle evlenmesi; zıt duygularımızın birbiriyle birleşmesidir.

Yani: İyilik, rahmet, sevgi, tevazu, barış birlikte hareket eder.

Kötülük, kin, nefret, zulüm, savaş birlikte hareket eder.

Kişi duygularını, isteklerini kontrol edebilirse, şit boyutuna kapı açar.

Duygularını birlemek, merhamet üzere davranmanın da yolunu açar.

Duygularını, isteklerini kontrol eden, neyi yapıp yapmayacağıının da idrakine ulaşmış olur.

Şit, varlığın işleyişine bakmış, varlıkta fâil olanı görmüştür.

Varlığın işleyişinde tek fâil vardır, o da Allah'tır.

İşte, Şit; kişide doğan Tevhîd şuurudur. Yani birlik şuurudur.

ÂDEM'DEN MUHAMMED'E BOYUTLAR

Âdem'den Muhammed'e Resûl, Nebî boyutları ne olabilir?
İnsan vücûdundaki, Âdem'den Muhammed'e boyutlar nedir?
Hep, Resûl'ler, Nebî'ler erkektir diye öğrettiler.

124.000 peygamber geldi, hepsi erkekti dediler.

Resûl, Nebî boyutlarını cinsiyete bürüdüler.

Oysa bunlar, insan vücûdundaki makâmlardı, boyutlardı.

Resûl, Nebî boyutlarının cinsiyetle alakası yoktu.

Peki, neydi kişinin vücûdundaki bu makâmlar, bu boyutlar?

İşte, Âdem'den Muhammed'e kişinin vücûdundaki boyutlar.

Âdem:

Üflenlen rûh boyutudur.

Kişideki Hakk boyutudur.

Havva:

Kişinin ten boyutudur

Kişinin ten boyutunun hevâsal boyutu, yani isteksel boyutudur.

Hâbil:

Kişideki; sevgi, rahmet, şefkat, yardım, edep, tevâzu, gibi rahmeti duygular boyutu.

Kâbil:

Kişideki; kötülük, fitne, kıskançlık, fesatlık, hırs, dünya düşkünlüğü, makâm düşkünlüğü gibi zûlmanî duygular boyutu.

Şit:

Kişideki, Tevhîd şuuru boyutu, denge boyutu, duyguları kontrol edebilme boyutu.

Kötülük duygularını tutabilme, rahmete kapı açabilme boyutudur.

İdris:

Kişinin kendini ve varlığın varoluşunu okuyabilme boyutudur.

Ders, derslane, medrese, müderris buradan gelir.

Kişinin varlık kitabından ders görme boyutu, İdris'lik boyutudur.

Varlığı keşfetme boyutu.

Kişideki, hem öğrencilik hem de öğretmenlik boyutu.

Nûh:

Kişinin kendi vücûduna dönme, onu tanıma boyutu.

Kişinin beden gemisini fark etme ve beden yolculuğuna çıkma boyutu.

Beden gemisinin nasıl yapıldığını ve onu yapan ustayı tanıma boyutu.

Kişinin beden gemisinin, nasıl yönetildiğini idrak etme boyutu.

İlimle, teslimiyetle hareket etme boyutu.

Gönül boyutunu oluşturma boyutu.

Hûd:

Hû, Hûda, Hidâyet, kelimesi buradan gelir.

Kişideki Hidâyet boyutu.

Kişinin vücûduyla yol bulma boyutu.

Kendi vücûdunun ve her varlığın vücûdunun yol gösterici olduğunu idrak etme boyutu.

Kişideki Hû boyutunun beşerde görünme boyutu.

Sâlih:

Cümle varlığın birbiriyle bağını anlama boyutu.

Kişinin ıslah olma boyutu.

Sâlih'lik boyutu.

Bâtıl alandan kurtulma boyutu.

Benlik hastalığından iyileşme boyutu.

İbrâhîm:
Râhimiyete ait olan.
Râhimiyetten gelen bedenleme boyutu.
Rab boyutu.
Yaratılış hakikati.
Tohumdan ağaca dönüşme boyutunun idraki.
Vücûdu tutan râhîm boyutu.
Vücûdları tutan Zât boyutu.
Vücûdlardaki zâkir, fâil, mevsuf, mevcut boyutlarının açılım boyutu.
Fıtrat, yâni yaratılışı ve yaratani idrak etme boyutu.
Lût:
Geçmişin bâtıl alanını “ lâ ” etme, yâni yok etme boyutu.
İbrâhîm boyutuna geçme boyutu.
Silme, temizlenme boyutu.
İsmâil:
İşitme boyutu.
Varlıktaki sesle buluşma boyutu.
Varlığı tutan Elif’i işitme boyutu.
Kendi vücûdundaki seslenişle birleşme boyutu.
Sesin içindeki sesi işitme boyutu.
İshâk:
İbrâhîm boyutundan sonraki boyut.
Ölmeden önce ölme boyutu.
İsâ boyutuna yol alma boyutu.
Üflenen Rûh’u hissetme boyutu.
Ten ve Cân’ın birlik boyutu.
Yâkûp:
Tenden câna olan yolculuk boyutu.
Vücûd şehrine açılan kapı boyutu.

Arama, düşünme, akletme, keşfetme, idrak etme boyutu.

Dünyaya esaretten kurtulma boyutu.

Kişideki kâlb boyutu.

Yûsuf:

Kişideki cân boyutu.

Teni canlı tutan, cân boyutu.

Saf ve tertemiz olan cân boyutu.

Cân şehrinin sırları boyutu

Yûnus:

Aklın, ilâhî akla dönüşme boyutu.

Gönül boyutunun açılması.

Varlığından geçme boyutu.

Hakk'ın deryasında olduğunu anlama şuuru.

Eyyûb:

Kişinin ayıplarını kusurlarını tamir etme boyutu.

Kişinin müşkillerini çözmede sabırlı olma boyutu.

Kişinin ilimle, cevaplar bulma boyutu.

Zülkifl:

Vücûdun Zâtıyla bir olma boyutu.

Vücûdları tutan Zâtın, idraki boyutu.

Bir olmak, karışmak boyutu.

Kendi vücûdunu, Hakk'la birleştirmek boyutu

Şuayb:

Kişideki ıfık boyutu.

Işığın, akıp giden bedene dönüşen boyutu.

Işığın bedendeki ve varlıktaki dalgalanma boyutu.

Işıkla gelen mesajlar boyutu.

Mûsâ:

Kişideki sıfatlar boyutu.

Fiilden tecelli eden, sıfatlanma boyutu.

Sıfatların işleyiş boyutu.

Sıfatsal yasalara ulaşma boyutu.

Kendi firavununu teslim alma boyutu

Hârûn:

Kişideki hararet, istek, sıcaklık, ilgi boyutu.

Kişideki ilâhi istek, ilâhî lisan boyutu.

Sıfatların kelâma dönüşme boyutu.

Aşk-ı lisan boyutu.

Dâvûd:

Davet, elest hitabı boyutu.

Vücûdun davetine dönme boyutu.

Kişinin vücûdundaki elest hitabı boyutu.

Kişideki zikir, zâkir boyutu.

Vücûdun mektup boyutu, o mektubun içinde ilâhî sırlara temas etme boyutu.

Cümle varlıktan gelen ilâhî davet.

Süleyman:

Kişinin selamete adım atma boyutu.

Kişinin bedenindeki zâkirin zikriyle birleşme boyutu.

İslâm olma yolunda olma boyutu.

Fâil'in fiiline teslim olma boyutu.

İlyas:

Ûlvî boyutun ilâhî yasalar boyutu.

Kişinin vücûdundaki yasalar boyutu.

Kişinin yasalara ulaşma boyutu.

Varoluş yasaları ve işleyiş yasalarını idrak etme boyutu.

Elyesa:

Yasalara göre hareket etme boyutu.

Yaşam ile ilgili yasalar oluşturma boyutu.

İşleyiş yasalarına göre hareket etme boyutu.

İlimsel keşifler yapma boyutu.
Adalet için yasalar oluşturma boyutu.
Zekeriya:
Zikir, Zâkir, Müzekker, Tezekkür, Zeker, kelimeleri buradan gelir.
Zikir ile açılan kapıdan, zikir ile hareket etme boyutu.
Teslimiyet boyutu, zikirden açığa çıkan sistemle buluşma boyutu.
Erlik boyutu.
Yahya:
Hayy sıfatının, her yeri kuşatması.
Hayy'dan gelen sesleniş.
Diri olanda, diri olma boyutu.
Varlığından geçme boyutu.
Hayy olan, Kayyum olan Hakk'ta, Hayy olma boyutu.
Dirilerden olma boyutu.
Meryem:
Bâkirleşme boyutu.
Tertemiz bir gönüle ulaşma boyutu.
Tüm nisbetlerden kurtulma boyutu.
Temizlenmişlik, arınmışlık.
Fenâfillah boyutu.
Meryem makâmına ermeden, İsâ makâmına erilmez.
İsâ:
Ten vücûdunu bırakıp, üflenen rûh'a erme boyutu
Teni çarmıha gerip, sahibine teslim olma durumu.
Tenden câna erme boyutu.
Üflenen rûh boyutu.
Muhammed:
Nûr boyutu.
Damla boyutu.

Halk boyutu.
Nûr âlâ nûr boyutu.
Nûr'un varlıktaki yansıma boyutu.
Hamd boyutu.
Şeriat, yâni nûr'un ilâhî nizam boyutu.
Gel ey kardeş!
Resûl'ü, Nebî'yi binlerce yıl geride arama.
Bil ki hepsi sendedir.
Gel ey kardeş!
Resûl, Nebî'yi erkek diye bilme.
Sakın onu cinsiyet olarak düşünme.
Âdem'den Muhammed'e nice boyutlar hep sendedir.
Gel ey kardeş!
Ne ararsan, kendi vücûd şehrinde ara.
O vücûd şehrinde nice makâmlar vardır.
Bil ki o makâmlarda nice sırlar vardır.
Bil ki tüm makâmlar, tüm sırlar hep sendedir.

HÂBİL KÂBİL VE KARGA

Hâbil Kâbil ve Karga boyutundan insanlara sunulan mesajlar nedir?

Dön bir bak kendine, sendeki Hâbil nedir, sendeki Kâbil nedir?

Sende ki karga boyutu nedir?

Kâbil Hâbil diye bir kişiyi öldürmedi.

Kâbil kendindeki Hâbil'i öldürdü.

Lütfen düşünelim, içimizde neleri öldürüyoruz, neleri yeshertiyoruz.

Lütfen düşünelim: Duygularımız ve duygularımızdan kaynaklanan yaptıklarımızla, kendimizde neleri öldürüyoruz, neleri aktive ediyoruz?

Lütfen düşünelim: Olumlu ya da olumsuz düşüncelerimiz, bizdeki hangi duyguları öldürmeye başlıyor, hangi duyguları hareketlendiriyor.

Duygular, nedir duygular?

Duygularımız, Hâbil ya da Kâbil boyutu olabilir mi?

Duygularımızdan gelen davranışlarımız, Hâbil ya da Kâbil boyutu olabilir mi?

Kendimizdeki olumlu, güzel duygular nedir?

Kendimizdeki olumsuz, zararlı duygular nedir?

Bu duygular nereden gelir?

Her davranışın altında, duygular yatıyor olabilir mi?

Hangi duygularımız bize hâkimdir?

Hangi duygularımızla hareket ederiz?

Dünyaya geldiğimizde, hem olumlu hem de olumsuz duygular, değişik tohumlar misali “DNA” yazılımımızda vardır.

Anne babamız, hangi duygularımızı beslerlerse ve biz de beslemeye, sulamaya devam edersek, bizim hâl ve hareketlerimiz, o duygulara bağlı yansır.

Yani bizden Hâbil’lik ve Kâbil’lik açığa çıkar.

Bu duyguların çocukta aktif olması, anne babanın davranışları sözleri, çevrenin davranışları sözleri, bilgiler, olaylar ile yakın ilgilidir.

Anne baba; kavga ederse, dedikodu yaparsa, birilerini kötülerse, öfkeli ise, kavgacı ise, çalarsa çırparsa, bunlara şahit olan çocuğun, kendi içinde Kâbil boyutu aktif olmaya başlayabilir mi?

Anne baba; şefkatli, yardımsever, koruyucu, sevgi dolu, tatlı dilli, çalışkan, üretken ise, bunlara şahit olan çocuğun kendi içinde Hâbil boyutu aktif olmaya başlayabilir mi?

Evet, başlayabilir.

Hâbil Kâbil kıssası buna işaret eder.

Nedir kişideki Hâbil, Kâbil boyutu?

Nedir, Kâbil’in Hâbil’i öldürmesi?

Nedir bir kıskançlıkla gelen öldürme olayı?

Bir kişi bir kişiyi mi öldürdü?

Yoksa bir kişi kendindeki Hâbil boyutunu mu öldürdü?

Kâbil’lik bir kişi de açığa çıkarsa, hangi duyguları ölmeye başlar.

Vücûdumuza:

Hâbil’mi hâkim, Kâbil’mi?

Mûsâ’mı hâkim, Firavun’mu?

İbrâhîm’mi hâkim Nemrut’mu?

Hâbil, Kâbil, Âdem’in çocuklarıdır.

Yâni Hâbil, Kâbil, beden boyutumuzdaki zıt duygulardır.

Gel bu duyguları inceleyelim.

Hangi duygumuz bizi esir alırsa, diğer hangi duygumuz ölmeye başlar?

Eğer “kıskançlık” duygumuz bizi esir alırsa, “güvenmek, örnek almak, birliktelik” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “gaddarlık” duygumuz etkinleşirse, “merhamet” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “nefret” duygumuz etkinleşirse, “sevgi, şefkat” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “kavga, hiddet” duygumuz etkinleşirse, “Barış, kardeşlik” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “kötülük” duygumuz etkinleşirse, “İyilik” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “fesatlık, hasetlik” duygumuz etkinleşirse, “Birleştircilik, beraberlik” duygumuz ölmeye başlar.

Eğer “hırsızlık, çalıp, çırpma” duygumuz etkinleşirse, “Emaneti sahibine verme, hakkını verme, emek” duygumuz ölmeye başlar.

.....

.....

Evet, bizim Hâbil boyutumuz; iyilik, şefkat, sevgi, merhamet, tevâzû, barış, çalışan, gibi olumlu duygularımızdır.

Kâbil boyutumuz ise; kötülük, gaddarlık, zalimlik, savaş, nefret, kıskançlık gibi olumsuz duygularımızdır.

Hangi duygularımız ön planda ise, onun zıttı olan duygular, pasif olmaya, ölmeye başlar.

Biri hakkında; bir dedikodu yapıp arkasından çektiirdiğimizde, hangi duygularımızı öldürüyoruz lütfen düşünelim.

Bize; kıskançlık, fesatlık, öfke, nefret, gibi duygularımız hâkimse, hangi duygularımız ölüyor lütfen düşünelim.

İyi biri miyiz, kötü biri miyiz? Lütfen düşünelim?

Merhametli, şefkatli, koruyan biri miyiz, zalim, acımasız biri miyiz? Lütfen düşünelim?

Lütfen düşünelim: Bize Hâbil boyutumu hâkim, Kâbil boyutu mu?

Kur'ân çok güzel bir mesajla, Hâbil ile Kâbil boyutuna işaret eder.

Mâide Sûresi:

27- “Onlara Âdem’in oğullarının hakikatlerinden bahset. Hani onlar Hakk’a yakınlığı anlamak için bir yakınlık içinde olmuşlardı. Onlardan birinin hareketleri uygun, diğerinin uygun değildi. Dedi ki: Seni mutlaka öldüreceğim. Diğeri dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah’a yönelir, fenalıklardan sakınırım.”

28- “Eğer sen beni öldürmek için gelirsen, ben tüm varlığı vücûdlandırıran Allah’a saygımdan dolayı seni öldürmek için gelmem.”

29- “Ben kendi fenalarımдан tövbe etmeyi isterken, sen kendi fenalarınla beni öldürürsen, ateşe sahip olursun ve işte zalimliğinin karşılığı da budur.”

30- “Sonra da o kendi hevâsına uydu, kardeşini öldürmek için davrandı, sonra da onu öldürdü. Böylece hüsrana uğrayanlardan oldu.”

31- “Sonra da Allah’ın var ettiği bir karga ortaya çıktı, yeri eşeledi. O kardeşinin cesedine ne yapacağını onu görerek anladı. Dedi ki: Yazıklar olsun bana! Kardeşimin cesedine ne yapacağım konusunda bu kargadan bile aciz oldum. Sonra da pişman olanlardan oldu.”

Kimin içinde; zarar verme, zalimlik yapma duygusu varsa, onda Kâbil’lik aktiftir.

Kimin içinde; merhamet, sevgi, şefkat, yardımseverlik duygusu varsa, onda Hâbil’lik aktiftir.

Merhamet ehli, asla kimseye zarar vermez, kimsenin hakkını yemez.

Zalim kimse ise, hep kendi çıkarını düşünür ve ölümü unutup yaşar ve bir zalimlik içinde yaşar.

Evet, Kâbil çevresine zalimlik yapan kişidir.

Hâbil, çevresine karşı merhamet, şefkatli olan, iyilik yapan kişidir.

Peki, kargadan gelen mesaj nedir?

Gurâben yebhasu: karga, arayış, bakıyor, eşelemek,

Gurb “ غُرَاب ”: Garga, Karga.

Gurâben-Gurûb- Gurb- Gar- Garib- Gurbet- Garga aynı kökten gelen kelimelerdir.

Batma, batış, kaybolmak, gömülen, pasiflik, karanlığa geçmek, uzaklaşmak, mağara, gibi anlamlara gelir.

Bizlere burada çok güzel bir mesaj verilmiş.

Her kimde; Kâbil’lik duyguları var ise, o kişide Hâbil’lik duyguları kaybolmaya başlar, pasif olmaya başlar.

İşte o kişide; tekrar Hâbil’lik duyguları oluşması için, yeri eşeleyen bir karga misali o kişi, kendindeki olumlu duyguları aktif edebilmesi gerekir.

Yani kendi aslını tanıması, kendine arif olması, Allah’a yönelmesi ve kendini yaratan Allah’a her şeyiyle teslim olması gerekir.

“Dedi ki: “Seni mutlaka öldüreceğim. Diğeri dedi ki: Doğrusu ben sadece Allah’a yönelir, fenalıklardan sakınırım.” (Mâide Sûresi 27)

Olumlu duygular derinlerde kalıp, olumsuz duygular bedene hâkim olduğunda, olumsuz duyguları nasıl pasifleştirmek, olumlu duyguları nasıl aktifleştirmek gerektiğini, çok iyi düşünmemiz gerekir.

Ve ilimsel keşiflerle ve gönülsel yolculukla, bunu nasıl başarabiliriz? Çok iyi düşünmemiz gerekir.

Duygularımızdan olumsuz olanları bitirebilmek için, Kur’ân’da sunulan karga’nın yeri eşelemesiyle, nasıl bir derin mesaj veriyor olabilir? Bunun hakikatini anlamamız gerekir.

Zalimlik duygusunu yenmenin yolunu keşfetmeliyiz.

“DNA” kodlarının derinliklerinden, neleri aktif, neleri pasif hâle getirebiliriz, bunun için bizlere karga misaliyle ne mesaj veriliyor? Bunu çok ama çok iyi düşünmeliyiz.

Karga kardeş:

Nedir senin sırrın?

Kur’ân’da anılıyorsan senden gelen mesaj nedir?

Senin toprağı eşeleme nedir?

Senin, ölen diğer bir kargayı gömme sırrın nedir?

Maide Sûresi 31: “Gurâben” “غُرَابًا”

“Sonra da Allah’ın var ettiği bir karga ortaya çıktı, yeri eşeledi. O kardeşinin cesedine ne yapacağını onu görerek anladı.”

Bu eşelemede ki derin mesaj nedir ey karga kardeş?

Ey karga! Sen insanoğluna ne mesajlar sunuyorsun?

Unutmayalım, Hâbil’i Kâbil’i binlerce yıl ötede aramayalım, her ikisini de kendimizde bulalım.

Ve asla unutmayalım:

Bilgiler ve öğretiler, hislere-hissetmeye...

Hisler, yoğunlaşmış duygulara...

Duygular isteklere...

İstekler düşüncelere...

Düşünceler; âlâkaya, plan yapmaya...

Plan yapma; karar verme ve uygulamaya...

Uygulama; eylemlere, davranışlara, hallere dönüşür.

İşte eylem, davranış, hallerimiz, ya iyilik ya da kötülük üzeredir.

İşte Hâbil’lik Kâbil’lik burada gizlidir.

İşte, Kâbil çevresine zalimlik yapan kişidir.

Hâbil, çevresine merhametli ve şefkatli olan, iyilik yapan kişidir.

Kâbil halinde yaşayanlar asla huzurlu değildir, işte cehennem onlardır.

Hâbil halinde yaşayanlar huzurludurlar, işte cennet onlardır.

Şimdi düşünelim, biz Hâbil’miyiz, Kâbil’miyiz?

Ve Karga’mız aktif halde mi?

ÜÇ ŞEYTAN

İnsanın gönlü bir evdir, o evde ya şeytani düşünceler vardır, ya da Allah sevgisi vardır.

İnsan gönlü temizlenmişse, orada şeytan olmaz.

Şeytan olan gönülde Allah olmaz.

Allah olan gönülde şeytan olmaz.

Şeytanlık, varlığın eşya boyutunda kalıp Hakk'tan kopmak, yani Hakk'tan uzaklaşmak ve her türlü kibrin içine düşmek demektir.

Her türlü kibrin içinde olan kişi, her türlü zulmü yapmaya meyillidir.

Mina'da taşlanan üç şeytanın sırrı nedir?

O üç şeytanı taşlamanın hikmeti nedir?

Mina'da taşa, taş atmak mıdır şeytan taşlamak?

Yoksa, kendimizdeki şeytani yapıyı uzaklaştırmak mıdır şeytan taşlamak?

Kişideki üç şeytan boyutu nedir?

Kişi kendindeki bu üç şeytanı nasıl tanır?

Kendimizdeki üç şeytani hâli görebildik mi?

Ve o üç hâli kendimizden uzaklaştırebildik mi?

Ve bunu yaşantımıza geçirebildik mi?

Kendimizdeki üç şeytanı taşlamadan, yani kendimizden uzaklaştırmadan, Müslüman olamayacağımızı anlayabildik mi?

Nedir kendimizdeki üç şeytan?

Nedir o üç şeytanın tuzakları?

Şeytan kişiyi ne ile kandırır?

Kişideki; hasetlik, fesatlık, kin, nefret, kavga, cimrilik gibi huylar şeytanın çocukları olabilir mi?

Ve bunlardan oluşan “kibir” baş şeytan olabilir mi?

Nisâ Sûresi 120- “Şeytani hallerde olanlar ancak bir kibirlik içinde olurlar ve onlar kibirliliği adet edinirler.”

Şeytanını tanımayan ve onu kendinden recm etmeyen, yani uzaklaştıramayan kişi “İslâm” olamaz.

Mina’da taşlanan, üç şeytan sırrı nedir?

Üç şeytan, Mina’da taşlanan, üç ayrı dikili taşların olduğu yerde midir?

Bu üç şeytanı taşlamanın altında yatan, asıl hikmet nedir?

Sembolik olarak yapılan şeytan taşlama âdetinin, altında nasıl derin mesajlar yatıyor olabilir.

Hazreti İbrâhîm’in anlattığı ve taşıdığı üç şeytan nedir?

Mina’da olan, küçük, orta, büyük şeytan diye taşlanan o taşları, Hazreti İbrâhîm oraya yerleştirmiş olabilir mi?

Hazreti İbrâhîm bizlere, ne gibi mesajlar vermeye çalışmış olabilir?

Hazreti İbrâhîm’in Mina’da, üç ayrı yerde, üç kez yedişer taş atarak şeytanı uzaklaştırdığı anlatılır.

Burada düşünmek gerekir.

Üç şeytan nedir?

Atılan yedi taş nedir.

Neden üç şeytan, neden yedi taş?

Kâbe’yi yedi kez dönmek ve Safâ Merve arasını yedi kez gidip gelmekle, bazı hakikatler işaret ediliyor olabilir mi?

Mina’da şeytanın taşlandığı yere “Cemerat” denir.

Üç ayrı yerde üç şeytana, yedişer taş atılır.

1- Cemre-i Suğrâ: Küçük cemre, küçük şeytan

2- Cemre-i Vustâ: Orta cemre, orta şeytan

3- Cemre-i Aka’be: Büyük cemre, büyük şeytan

Cemre: Kor, ateş, kül olmak, birleşmek gibi anlamlara gelir. Yani bizi yakan, bizi kibre düşüren üç halden uzaklaşmak. Bu üç halden uzaklaşmayanın, Tevhîd bilinci oluşmaz.

Bu üç hâl nedir, kişiyi kibre düşüren şeyler nelerdir diye inceleysek:

Kişi, Allah'a ait olan nitelikleri kendine nispet etmesiyle şeytani hâle düşer.

Kişi nasıl şeytanlaşır, çok iyi anlamamız gerekir?

İbrâhîm'in oluşturduğu Tevhîd derslerinin, ilk üçünde, kişinin kendine nispet ettiği nitelikler sunulur ve düştüğü gaflet sunulur.

Ve talebe, bu üç derste kendine nispet ettiği niteliklerin, Allah'a ait olduğunu anlamaya başlar.

Bu nitelikler nedir dersek?

Bunlar:

Kendine nispet ettiği fiildir.

Kendine nispet ettiği sıfatlardır.

Kendine nispet ettiği vücûddur.

Hacı Bayram-ı Veli, bunu bir şiirinde dile getirmiştir.

“Kim bildi ef'âlini,

Ol bildi sıfâtını,

Anda gördü zâtını,

Sen seni bil, sen seni.”

İşte kişi, Allah'a ait olan kendi vücûdundaki, işleyişi, sıfatları, vücûdunu kendine nispet ederek, Allah şuurundan uzaklaşır ve eşyaya takılır ve kişi kendi şeytanını doğurur.

Kendi şeytanını doğuran kişiyi, kendi şeytanı esir alır ve şeytanı o kişiyi yönetmeye başlar.

Kişinin şeytanı kişiyi kibre düşürür, kendini üstün, seçilmiş, farklı gösterir.

Artık kişi sadece varlığın eşya boyutunda kalır, eşyanın arındaki Hakk'tan uzaklaşır.

Başkalarını beğenmez, onları küçük görür, gereksiz görür.
Bu bakışı varlığa da yansır.

Artık kendi kibrine, öfkesine, hiddetine, hor görmesine esir olmuştur.

Artık sistemin merkezinde kendisi vardır, her şey onun içindir, her şey ona hizmet etmelidir, diye düşünür

Ve her türlü oyunu oynar, her türlü sinsilik içine girer.

Tasarladığı, kendi şahsi çıkarına ulaşmak için en çok Dini alanı kullanır.

Planını asla önceden belli etmez, planını hep gizler.

Şeytan planını masumlar üzerinden gerçekleştirir.

Şeytan planını inanç, ibadet alanı üzerinden gerçekleştirir.

Şeytan masumları Allah diyerek aldatır.

Şeytan masumları Allah diyerek, kitap diyerek, din diyerek, ibadet diyerek, farz, sünnet diyerek aldatır.

Kendini Allah yolunda mücahit gibi gösterir.

Asıl amacı çok gizlidir, hiç belli etmez.

Hadîd Sûresi 14: "Ve garrekum bi Allâh el garûr."

Meâli: "Ve aldatıcılar sizi Allah diyerek aldatı."

Âyetle belirtildiği gibi, aldatıcı gizli planını, ibadet alanında masumlara kendini Müslüman gibi göstererek gerçekleştirir.

Kâh namazda, kâh Kur'ân okumada, kâh oruçta, kâh hacc'ta görünür.

Amacı; makâmıdır, saltanatı, şöhetir, otorite kurmaktır, insanları kendine köle etmektir.

Asıl amacını hep gizler.

Asıl amacını yanındaki kimse bile bilemez.

Oyununu din üzerinden oynar.

Amacına ulaşmak için, yavaş yavaş sinsice hareket eder.

Amacında, gençlerin masum Allah inancı çok önemlidir.

Onları yavaş yavaş kendine bağlar.

Onlara, yavaş yavaş inanç boyutunda ne kadar önemli iş yaptıklarını hissettirir.

Her kesimden insanları kendine bağlar.

Yolunu vazifesini kutsallık adı altında işler.

Çünkü onun şeytani hâli, âlemin sahibini anlamaktan, O'na teslim olmaktan onu uzaklaştırmıştır.

Ve o varlığın eşya boyutunda kalmıştır, eşyanın özünü görmekten uzaklaşmıştır.

İşte kişi, öncelikle kendindeki şeytani hallerin ne olduğunu bilmelidir.

Ve onu esir alan üç hâli recm etmelidir, yani uzaklaştırmalıdır.

İşte üç şeytan, kişideki;

Kendine nispet ettiği fiil,

Kendine nispet ettiği sıfat,

Kendine nispet ettiği vücûd, zannıdır, gafletidir, kibridir.

İşte bu zanlar; “Fenâyı Efâl, Fenâyı Sıfat, Fenâyı Zât” dır.

Kişi kendindeki, bu üç zannın kendini şeytanlaştırdığını anladığında, bu üç zanna dayalı bilişi uzaklaştırması gerekir.

Bunu da ancak, yedi İlm-i Tevhîd meratibi gördüğü zaman gerçekleştirilir.

Bunun için her üç şeytana yedişer taş atar.

Kâbe'yi yedi defa dönmedeki hikmet de budur.

Safâ Merve'yi yedi defa koşmakta budur.

Eğer kişi kendini esir alan o üç şeytanı, İlm-i Tevhîd dersleri ile uzaklaştırabilirse, onun bakışı, hali, davranışı, sözü değişir.

Kişi kendine nispet ettiği kendi vücûdundaki; “ben işlerim”, “benim sıfatlarım”, “benim vücûdum” zanlarından kurtulması üç şeytanı taşılama sırrıdır.

Sâd Sûresi 37: “Şeytani hallerde olanlar, büyüklük taslayıp işleyişi kendine nispet edenler.”

Nûr Sûresi 21: “Şeytani hallere tâbi olmayın. Kim şeytani hallere tâbi olursa; artık o haller sizi, muhakkak ki kendini büyük

görmeye ve kötü hallerle, inkâra sürükler. Sizin üzerinizde olanlar Allah'ın sıfatları değil midir?"

Mâide Sûresi 97: "Size armağan olarak verilen vücûdunuzu sahibine teslim edin ve hep O'na teslimiyet içinde olun."

Kendini şeytanlaştıran o üç zandan kurtulan kişi, şeytanını Müslüman eder.

Kendi şeytanını kendinde esir alan kişi, varlığa Hakk gözüyle bakar.

Varlıktaki işleyişin, niteliklerini varlığın vücûdunun Hakk'a ait olduğunu anlar ve o şuurla hareket eder.

Çevresindeki kimselere ve varlığa baktığında artık eski bakışıyla bakmaz.

Varlığın toprak boyutunda kalmaz, toprağın özünü görür.

Çevresindeki bir ağaca, bir kuşa, bir insana baksa: "Allah'ım o bedendeki işleyiş sana ait, o bedendeki sıfatlar sana ait, o vücûdu tutan sensin" der.

Artık o kişi bilir ki, hiçbir vücûdun sahibi kişinin kendisi değildir, varlığın kendisi değildir.

O vücûdların sahibi bizzat Allah'tır.

İşte bu şuura ulaşan kimsenin bakışı, davranışı, sözü, hâlleri ona göre olur.

O kişi artık zerre kadar da olsa kimseye zulmetmez.

O kişi kulluk makâmına gelir ve çevresine hizmet eder, çevresine saygılıdır.

Nahl Sûresi 50: "Kendilerini vücûdlandıranı ve kendi üzerindeki sıfatların ve kendi vücûdundaki işleyişin sahibini bilenler, tüm varlıkta O'ndan başka işleyen olmadığını bilenler, her an her şeye karşı bir saygı içindedirler."

İşte Mina'da taşlanan üç şeytan, kişinin kendine nispet ettiği; "ben işlerim", "benim sıfatlarım", "benim vücûdum" zannından uzaklaşmasıdır.

Bu üç zandan uzaklaşamayan kişinin kibirli halleri devam eder.

Hâlâ varlığın toprak boyutunu görür, eşyada kalır, toprağın aslını göremez.

Üç şeytanını kendinden uzaklaştıramayan kişi:

Başkalarını küçük görmeye, kendini büyük görmeye...

Dışlamaya, önemsememeye, bana ne demeye...

Dedikodu yapıp çekiştirmeye, yalan söylemeye, iftira atmaya...

Mal mülk sevdasına, çıkarları için zulüm etmeye, başkalarının hakkını yemeye...

Kendini inancını ibadetini büyük görmeye devam eder, kendini seçilmiş, üstün, farklı görmeye devam eder.

Ve böylece bir kibrin, bir gaddarlığın içine düşer.

Çevresine kibirli davranır, gaddar davranır.

Çevresine acımasız, merhametsiz, duygusuz, hissiz davranmaya devam eder.

Furkân Sûresi 29: “İşte; duygusuz, hissiyatsız insandan şeytan olur.”

Kendindeki üç şeytanı uzaklaştıran kişide, bu haller asla olmaz.

O kişi ise:

Her varlığa Hakk gözüyle bakar.

Her varlıktan görünen yüzün “Semme vechullâh” olduğunu bilir.

Her varlıkta her an tecelli edenin Allah olduğunu bilir.

Ve hâli, yaşantısı, davranışı, sözü, çalışması ona göre olur.

Ve o kişi, şefkat doludur, huzur doludur, sevgi doludur.

Hazreti Muhammed’in “şeytanımı Müslüman ettim” sözü iyi anlaşılmalıdır.

Kişi şeytanı dışarıda değil, kendinde aramalıdır.

Ve kendini tartmalıdır, “Benim aklıma şeytan hâkim olmuş olabilir mi? Diye.

Şeytan akla hâkimse, düşünce ve eylemler kötülük üzerinedir.

Allah, şeytanımızı Müslüman etmeyi nasip etsin.

CEHENNEM NEDİR, KUR'ÂN'A GÖRE İNCELENMESİ

Cehennemi bizlere hep, öldükten sonra günahkâr olanların, günah derecelerine göre yanacağı yer olarak anlattılar.

Cehennem ölüm öncesi midir, öldükten sonra mıdır, yoksa her ikisi midir? Çok iyi araştırmak gerekir.

Ateşte yanmanın hakikati nedir?

Cehennem bir ateş kuyusu mudur?

Cehennem denilen şey nedir?

Öldükten sonra mı ateşte yanmak vardır?

Yanmanın birçok boyutu var mıdır? Ateş, su, kimya, hava, toprak boyutunda yanmak var mıdır?

Allah bizi öldükten sonra cehennemde yakacak mıdır, yoksa biz yaşarken yaptığımız zalimliklerle kendimizi mi yakacağız?

Kur'ân'da birçok âyeti incelediğimiz zaman, gelecek zaman değil, şimdiki zaman olarak karşımıza çıkar.

Bir örnek vermek gerekirse:

İnfîtâr Suresi 14. âyet: "Kötüler de cehennemdedirler." (El-malî Meâli)

Kötüler öldükten sonra cehennemde yanacaklardır denmiyor, cehennemdedirler deniyor. Yani şimdiki zamana göre bir sesleniş var.

Demek ki cehennem denilen şey her an vardır?

Anlıyoruz ki, çevremize kötülük yapıyorsak, yaşarken kendi bedenimizde cehennemi yaşıyoruz.

Öldükten sonra, delilleriyle, ispatlarıyla cehenneme şahit olmuş kişi yoktur, bu yalnızca bir inançtır.

Öldükten sonra böyle bir yer var mı yok mu inançtan öte geçemez.

Ama Kur'ân bizlere ölüm öncesi yaptığımız kötülüklerle, vücûdumuzun nasıl bir cehenneme düştüğünü âyet âyet açıklıyor.

Birine kötülük yapan kişinin, vücûdunda kimyasal dalgalanma değişir.

Hücreleri farklı çalışır, beyin farklı çalışır.

İşte bu salınımlar kişiye cehennemi yaşatır.

Kişi kendi yaptığı zalimliklerle kendini yakar.

Kendini strese, bunalıma, sıkıntılara sokar.

Cehennem denilen şey nedir ve bunun Kur'ân'a göre açıklanması nedir?

Cehennem kelimesi, kelime olarak: "Ceh جه" "Cehl جهل" "Cehûl جهول" "Câhim, جحيم" "Cehennem جهنم" aynı kökten gelen kelimelerdir.

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki, cehennem kelime olarak "Cehl جهل" "Cehûl جهول" kelimesinden geliyor.

Cahil kelimesi aynı kökten geliyor.

Kişinin kendi cehaleti sonrası kendi düştüğü durum onun cehennemi olur.

Çünkü cahillik, ilimden uzak olmaktır, ilimden uzak olan kendi cahilliğiyle kendini yakar.

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde; cehennem ve cehennemin tabakaları şöyledir.

Cehennemin tabakaları: Cehennem, sair, sekar, cahim, hütame, leza, haviye, veyl.

Meâllerin hemen hemen tümünde bu kelimeler cehennem diye çevriliyor.

Oysa her kelimenin ayrı taşıdığı anlam vardır.

Şimdi bunları incelersek:

1-Cehennem:

Derin kuyu, cehaletin derin kuyusu, cehalet ateşi, yakıp yıkıcı olan..

Kur'ân'da 77 yerde geçer.

Nar kelimesini de cehennem diye çeviriyorlar,

Nar kelimesi ateş, yakıp yıkıcı olan demektir, kişinin ateş hali yani yakıp yıkıcı halleri Kur'ân'da bazı yerlerde nar kelimesi ile belirtilir.

Araf 36: "Vellezîne kezzebû bi âyâtinâ vestekberû anhâ ulâike ashabun nâr hum fihâ hâlidûn"

Meâli: "Âyetlerimize karşı yalanlarda kalanlar ve kibirli hallerde olanlar, işte onlar yakıp yıkıcı hallere sahiptirler, onlar devamlı o hallerde hareket ederler."

Buradan anlıyoruz ki, cehennem tabakası, kişinin kendi cehalet kuyusuna düşmesidir, kendi cehaletiyle kendini yakmasıdır.

Kendini; benlik, gurura düşürmesi, kendi bâtil inancında kalmasıdır. Bâtil inançla zalimliklere düşmesidir.

2- Sâir cehennemi:

Sâir: Öteki, öbürü görme, ayrımcılık içinde olmak, Allah ayrı kendini ayrı görme, başkası, diğeri görmek, yani ötekileştirmek, varlığı ayrı ayrı görmek, varlığı tutanı görememek.

Öteki görme, ötekileştirme durumu.

Kendini yüce görme, başkasını hâkir görme durumu.

"Biz ve onlar" diye bakma, gafletine düşmek.

Varlığın özünde olan Hakk'ı göremeyip, varlığın eşya boyutunda kalıp, ayırtırma gafleti.

Yani, bir başkasını, Allah'ın kulu olarak görememe gafletine düşme durumu.

Kur'ân'da 17 yerde geçer.

Şurâ Sûresi 7: "Ve ferîkun fîs sâir."

Meâli: “Ve bir kısmı da ötekileştirmenin cehaletinde kalır.”

Varlığın bütünlüğünü anlayamama sonrası, kendini varlıktan ayrı görüp, ötekileştirme cehaletinde kalmak, sâir cehenneminde kalmaktır.

Ve sair ve sair, yani başka, öbürü, öteki de var sözü, dilimize buradan geçmiştir.

3- Sekâr cehennemi:

Sekâr: Şaşırmış, yanlış değerlendirmeler yapmak, kendi bildikleriyle hakikatler arasında kalıp şaşırmışlık durumu.

Kur’ân’da 4 yerde geçer.

Velid bin mugire, Hazreti Muhammed’e gelir onu dinler, ondan etkilenir ve ona inanmaya meyil gösterir.

Bu etkiyle Amr bin hişama gider ve Hazreti Muhammed’in dediklerini övgüyle anlatır.

Fakat Amr bin hişam, Mugire’ye çok tepki gösterir. “Atalarının inancını mı terk ediyorsun?” diyerek Mugire’yi azarlar ve ona eski bildiklerini hatırlatır ve Velid bin Mugire, şaşırmış bir hâlde eski bildiklerine geri döner.

İşte sekar; şaşırmış hâli ve eski bildiklerinden vazgeçememe durumudur.

Hakikat bilgileriyle, atalardan gelen bilgiler arasında gelgit yaşamak” Sekar-şaşırmışlık” durumudur.

Cehalet bilişleri terk edilmeden, hakikat bulunamaz.

Müddessir Sûresi 27: “Ve mâ edrâke mâ sekar.”

Meâli: “İdrak ettin mi şaşırmışlığı?”

4- Câhim cehennemi:

Câhim: Kendini farklı görüp, üstün görme hali. Azmışlık hâli.

Allah’ın sıfatlarını kendine nispet edip bir azmışlık içinde olma hâli.

Tevhîd şuurunu idrak edemeyip kendi çıkarlarına göre hareket etme hâli

Azmışlığın cehaletinde olma hâli.

Kâlbleri saran cehalet hâli.

Kendilerini üstün görenler, hep bu hâlin içindedirler.

Kur'ân'da 26 yerde geçer.

Saffat Sûresi 64: "İnnehâ şeceretun tahrucu fî aslil cahîm."

Meâli: "Muhakkak ki o fena hallerin geldiği yerin kaynağı, benlik içinde olup kendine varlık isnat etmenin cehaletidir."

5- Hutame cehennemi:

Hutame: Kırıp geçirmek, parçalamak, Tevhîd edememek, ikilikte kalmak. Kâlinde hem Allah var hem ben varım durumu taşıyan hâli.

Araplarda bir söz vardır çobanların en kötüsü hutâme olan derler.

Yani koyunları bir arada tutamayan, dağıtan anlamında kullanılır.

Kişiyi hakikatler sunulmuştur fakat kişi eski cehalet bilişlerinde kaldığından dolayı, bir türlü Tevhîd şuuruna ulaşamamıştır.

Varlığın birliğini anlayamaz, tüm varlığı bir arada tutan Zâtı idrak edemez.

Hatim kelimesi de buradan gelir.

Hatim: Birliğe ulaşan, birliği anlayan, bitiren demektir.

Hutame: Birlikten uzaklaşan, birlik şuurunda olmayan, demektir.

Hümeze Sûresi 4: "Kellâ le yunbezenne fl hutameh."

Meâli: "Hayır, o halde olanların içlerinde dışlanmışlık, parçalamışlık halleri vardır."

6- Lezâ cehennemi:

Lezâ: Zaaf, kendi suret varlığında kalmak, benlik yapmak, cehennemin tam ortası.

Kendi vücûd varlığının gururunda, zaafında kalan, kolay kolay bu cehaletten kurtulamaz.

Sûret boyutunda kalan, sîreti göremeyen.

Tende kalan, câna eremeyen.

Meâric Sûresi 15: “Kellâ, innehâ lezâ.”

Meâli: “Hayır muhakkak ki onlar, fenayı vücûd zaafılarında kalanlardır.”

7- Hâviye cehennemi:

Hâviye: Huvîy kelimesinden gelir.

Hûviyet kelimesi de buradan gelir.

Hûviyet, kişinin vücûdunu tutan asliyettir.

Hâviye ise, aslının ne olduğunun şuurundan düşmektir.

Hâviye; yukarıdan düşmek, uçurum, hakikatten düşmek, kendi öz varlığının ne olduğunun şuurundan uzaklaşmak, gibi anlamlara gelir.

Kur’ân’da 3 yerde geçer.

Kişî Hakk ve Halk birliğinin idrakine vardığını düşünür ama eski cehalet bilişleri tekrar ortaya çıkar ve böylece ikiliğe düşer ve Halkiyet şuurundan eski cehalet bilişlerine düşer.

Her varlık kuldur şuurundan uzaklaşır.

İşte, eski cehalet bilişlerini aklından ve gönlünden tamamen temizlemeyen, gönlünde zerre kadar da olsa kibir taşıyan, bu hale düşer.

İnsanın ve tüm varlığın hûviyeti Allah’tır.

Güzel insan Hazreti Muhammed: “Kâlbinde zerre kadar kibri olan, iman etmiş sayılmaz” der.

İşte iman makâmı, Hûvviyet makâmıdır.

Yani kendini ve cümle âlemi tutan zâtı mutlak olan Allah şuurunda durmak.

Bu şuurdan düşen Hâviye cehennemindedir.

Kâria Sûresi 9: “Fe ummuhu hâviyetun.”

Meâli: “İşte o aslını anlayamaz, hakikatlerden cehalet hal-lerine düşer.”

8- Veyl cehennemi:

Veyl: Helak olmak, yazık etmek.

Kişiye hakikatler sunulmuştur, Tevhîd şuurunun tüm dersleri sunulmuştur, fakat o kendine üstünlük çıkarmıştır, kendini makâm sahibi görmüştür.

İman sahibi olmuşken, o imanı kendine mahsus görmüştür, kendini imanlı bazılarını imansız görmüştür, kendini seçilmiş üstün görmüştür.

Kendini ilahlaştırmak veyl cehennemine düşmektir.

Kâinatın sahibi Allah iken, kişi kendini üstün, farklı, seçilmiş, evliya, gavs, veli, âlim görmekle, veyl cehennemine düşer.

Mürselat Sûresi 37: “Veylun yevmeizin lil mukezzibîn.”

Meâli: “Her an her şeyde yetkili olanı yalanlayanların yazık o hallerine.”

İşte Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki cehennem: Kişinin kendi cehaletiyle yaptığı zalimlikler sonrası düştüğü durumdur.

Cehennem, kişinin yaptığı kötülüklerle kendini yakmasıdır.

Cehennemin olduğu yerde huzursuzluk, sıkıntı, bunalım, isyan, kavga, gibi kişiyi yakan haller vardır.

Cehennem halinde yaşayan kişiler; sözlerinden, yaşantılarından, davranışlarından kendilerini belli ederler.

Cehennem ehli, kendi yaptığı kötülüklerle kendini yakandır.

Cehennem ehli, etrafına ateş saçandır, zulüm saçandır.

Öfke, hiddet, kavga, dedikodu, fâsıklık, çalıp çırpma, kul hakkı yemek, gibi halleri olan kişi cehennem ehlidir.

Cehennem ehli etrafına huzursuzluk verir.

Cehennem ehli, kendi içindeki kibir ateşini, zalimlik ateşini etrafına saçan kişidir.

Her kişinin içinde hem cennet, hem cehennem boyutları vardır.

Cennet de, cehennem de kişinin akıl boyutunda, bir sanduka içinde durmaktadır.

Kişi içindeki cenneti dışarı çıkarırsa, her yeri cennet eyler.
Eğer kişi, içindeki cehennemi dışarı çıkarırsa, her yeri cehennem eyler.

Cennet de cehennem de, kişinin akıl boyutunda, kapalı bir sanduka gibi durmaktadır.

O sandukanın anahtarı, kişinin duygularında, isteklerinde gizlidir.

Kişi, duygu ve isteklerinin kökenini iyi anlamalıdır.

Cehennem ehli, etrafına ateş saçar

Cennet ehli etrafına huzur sunar.

CENNET VE MAKÂMLARI

Cennet nedir?

Kur'ân ölçüsüyle cennetin açılımı nedir?

Cennetten kovulmak nedir?

Cennette erkeklere; hûriler, dullar, bâkireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kızlar mı verilecek?

Cennette şarap ırmakları, altın takılar, köşkler çeşitli süsler mi verilecek?

Cennette erkekler 33 yaşında olacak, istediği kadar kadınla, istediği kadar cinsel ilişkiye mi girecek?

Cennette, yorulma, yaşlanma, dışkılama, uyuma olmayacak, sonsuza kadar yaşam mı olacak?

Cennet nedir, Kur'ân'î mânâda cennet nedir?

Cennet kelime olarak bahçe anlamında kullanılır.

Buradaki bahçe denilmesinden maksat, huzur bulunan yer anlamındadır.

Arapça karşılığı "Cnn-Cân'na" kelimesidir.

Ve bahçe anlamında kullanılır.

İbrânice "Gena" kelimesinden gelir.

Kelime kökeni "Cnn-Cân" kelimesinden gelir.

Cân, Cin, Cenin, Cinnet, Cennet, Câni, Câni, aynı kökten gelen kelimelerdir.

Cân: Hareketli, hareketliliği sağlayan, canlı olan, diri olan, yaşam, öz, varlığın özü, varlığı tutan, güç.

Cin: Cândan uzaklaşmak, bilinmeyen, tanımlanamayan, bilemeyen, yabancı, gizli.

Cenin: Cândan doğmak, bilinmeyen âlemden gelen bir cân, saklanmış, görünmeyen canlı, cândan gelen.

Cinnet: Bilinmeyen bir şeye kapılan, bir şeyin etkisinde kalan, kendisine varlık nispet etmek, egoya düşmek, ben benim demek.

Cennetten kovulmak da, kendine varlık nispet etmenin cinnet halidir.

Cennet: Câna ulaşmak, cânı hissetmek, cânda huzura ulaşmak, cân şehrine teslim olmak, cemâle ermek, gibi anlamlara gelir.

Cânib: Her yeri saran cân.

Câni: Câna kıymak, aziz, cândan sevmek, câna feda olmak, kendindeki cân boyutunu görememek, gibi anlamlara gelir.

Yakıcı çölde kalan kişi, bir vaha bulduğunda yani yeşilliği, suyu olan bahçe gibi bir yer bulduğunda, hemen oraya koşar gider. İşte o bahçeye cennet denilmiştir.

Bahçenin huzur vermesine cennet denilmiştir.

“Nâim cennet” İbrânice “Hoş bahçe” demektir

Cennet; kişinin huzur bulduğu, mutlu olduğu, ilâhi aşka ulaştığı yer anlamındadır.

Kur’ân’da geçen cennet mertebelerini incelersek

Me’vâ, Adn, Firdevs, Nâim, Daru’l-Huld, Dâru’s selâm, Dâru’l mukâme, Rıdvan ve İlliyyûn’dur

1- Me’vâ Cenneti:

Necm Sûresi 15: “İnde hâ cennetul mevâ.”

Meâli: “Varılacak yer olan huzur O’nun katında.”

Me’vâ: Barınak, mekân, varılacak yer, her nesnenin evveli, kaynağı, aslı, sığınmak, dost edinmek, gibi anlamlara gelir.

Her kim Allah’ın hâkimiyetine sığırsa o huzura ulaşır.

Her kim Allah’ın mekânının kendi vücûdu ve cümle varlığın vücûdu olduğunu anlar ve bu idrake ulaşırsa ve bu hissi gönünde hissederse, o kişi içinde bir huzur hisseder.

Kişi kendi enfüs yolculuğuna başlar ve enfüsünde Allah'ın âyetlerine şâhit olur, bu şahadetten duyduğu huzur, kişinin cennetidir.

Kişi, aslı olan Allah'ı kendinde bulur ve varılacak olanın, dost edinilecek olanın O olduğunu anladığında, o kişiye me'vâ makâmı açılır ve kişi me'vâ mâkâmının huzuruna ulaşır.

İşte bu me'vâ cenneti; Allah'a sığınmanın huzurudur.

2- Adn cenneti: Tevbe Sûresi 72: "Fî cennâti adnin."

Adn: Tüm tecellileri idrak etmek, vatan tutmak, mûkim olma, işaretlere ulaşmak, ikametgâh gibi anlamlara gelir.

Kişi kendi vücûd varlığında, kendi vücûdunun varoluşuna şâhit olur, kendi vücûdunun ve varlığın vücûdunu tutanın Allah olduğunu anlarsa bu anlayıştan doğan huzur "Adn cenneti"dir.

Allah kuluna şah damarından yakındır.

Allah her kulun vücûdunu zâtıyla tutar ve o vücûdu mekân edinir.

Allah'ın mekânı, cümle vücûdlardır, cümle kâinattır.

Allah cümle varlığı tecellileriyle mûkîm edinir.

Mûkîm, ikâme edinmek demektir.

Allah, her varlığı sınıksız tutandır.

İşte Adn cenneti; varlığı tutanın Allah olduğunun ve varlık-taki işaretleriyle Allah'a şâhit olmanın huzurudur.

3- Rıdvan cenneti:

Allah'ın rızasına ulaşmak, o rıza üzere hareket etmek, o rızanın huzurunu gönlünde hissetmek.

Tevbe Sûresi 72: "Rıdvânun minallâhi."

Rıdvan: Rıza, razı olmak, mutluluk, huzur gibi anlamlara gelir.

Kişi niçin yaratıldığını bilmiştir.

Yaratıcısına teslim olmuştur.

O'na ait olan tecellileri anlamıştır.

Rabbinin rızasını anlamıştır ve o rıza üzere hareket eder.

İşte bu rızadan ve seyirden aldığı hazzı “Rıdvan cenneti” denir.

4- Firdevs Cenneti:

Kehf Sûresi 107: “Cennâtul firdevsi nuzulâ.”

“İnnellezîne âmenû ve amilûs sâlihâti kânet lehum cennâtul firdevsi nuzulâ.”

Meâli: “Muhakkak ki iman edenlerin ve dosdoğru Hakk yolunda çalışanların bulundukları hâl, tüm Halk’a Hakk zevki ile bakmanın huzurudur.”

Firdevs: Halk’ta Hakk zevki, bostan, bütün âlem, bütün Hal-kiyet gibi benzer anlamlara gelir.

Firdevs cenneti:

Tüm kâinatı Halk zevkiyle seyretmektir.

Halk’ta Hakk’ı görebilmektir.

Hakk nazarıyla Halk’a bakabilmektir.

Damlanın derya ile birliğinin sırrıdır.

5- Nâîm Cenneti:

Kur’ânda 13 âyette geçer.

Nâîm: Nimetler, lütuflar, bolluk, uyuyan, kendinden geçen, nitelikler, sıfatlar.

Şuarâ Sûresi 85: “Vecalnî min veraseti cennetin nâîm.”

Meâli: “Bendeki tüm niteliklerin, sana ait olduğunun idra-kine varmanın huzurunu nasib kıl.”

Kişi, kendi vücûdundaki tüm niteliklerin, tüm sıfatların, tüm lütufların Allah’a ait olduğunu bilmesiyle ulaştığı huzur nâîm cennetidir.

6- Dârüs’s-Selâm cenneti:

Dar: Yurt, oda, bulundukları yer, konak, o halde olmak, gibi benzer anlamlara gelir.

El Selâm: Barış, huzur içinde olmak, selamet anlamındadır.

Yûnus Sûresi 25: “Vallâhu yed’û ilâ dâris selâm ve yehdî men yeşâu ilâ sırâtin mustekîm.”

Meâli: "Allah, barış ve huzur içinde olmaya davet eder. İsteyen kimse dosdoğru hakikatin yolunu bulur."

Kişi, Hakk yolunun arayışında, Hakk kapısına gelir teslim olur ve dosdoğru Hakk üzere hareket ederse, selamete ulaşmış olur.

Kişi, bir mürşit kapısından, her varlığın Allah'ın bir konağı olduğu idrakine ulaşır.

Allah'ın her varlıkta tecelli ettiğine şahit olur.

Kendi vücûd şehrinde mûkîm olan Allah'a, bütün her şeyle teslim olur.

7- Dârü'l-Mukâme cenneti: İkâme edilen yer, asıl durulacak yer.

Fâtır Sûresi 35: "Ellezî ehallenâ dêrel mukâmeti."

Meâli: "Ki O bizi sıfatlarıyla donatıp vücûd evimize yerleştirendir."

Kim bunu idrak ederse, yani kendi vücûdunun sistemini kim layıkıyla anlarsa, o huzur bulur.

Kişi kendi vücûdunu ve cümle vücûdları tutan Allah idrakine ulaşırsa, bu idrakten duyduğu huzur "Mukâme cenneti"dir.

8- Dâru'l-huld cenneti:

Furkân Sûresi 15: "Cennet el huld."

Meâli: "De ki: Bu sizin hâlleriniz mi daha hayırlı, yoksa fenalardan sakınan, Allah'a ortak koşmayanlara vaad edilen, onlara karşılık olarak verilen ve makâmlarında devamlı kalacakları yer olan huzur mu?"

Huld: Ebedi, devamlı, bitmeyen huzur demektir.

Kişi, üflenen rûh sırrına ermiştir.

Cümle âlemin o rûhtan açığa çıktığını zevk edinmiştir.

Muhammed mâkâmının zevkine ermiştir.

Kişi, her an Muhammed mâkâmının zevkiyle yaşar, bu zevkten bu heyecândan bir an olsun ayrılamaz.

İşte bu devamlı olan huzura "Huld cenneti" denir.

Her yerde Allah'ın vechîni seyretmenin huzuru "Huld cenneti"dir.

9- İlliyyûn cenneti.

İlliyyûn, iliyy, ulûvv, âliyy kelimesinden gelir, yücelik, ululuk mânâsına gelir.

Mutaffîfin Sûresi 19: “Ve mâ edrâke mâ illiyyûn.”

Meâli: “İdrak ettin mi, nedir yüksek makâm?”

Bu mâkâm bitmeyen hayretin, bitmeyen heyecânın hissedildiği makâmdır.

Âliyy olan, âliyy olanı seyrederek, âliyy olan Allah’tır, kul o seyrin içinde seyrane olmuştur.

İşte Cennet:

Allah’ın cemâlidir.

Varlığın ardında olanın Allah olduğunu bilmenin huzurudur.

Ölümün sırrına ulaşmanın huzurudur.

Kendi varlığından geçmenin huzurudur.

Allah’a teslim olmanın huzurudur.

Allah’a ait olan işaretlerle Allah’a şâhit olmanın heyecânıdır.

Gönlünde Allah’ı hissetmenin huzurudur.

Varlıkta Allah’ı seyretmenin huzurudur.

Kendinin ve varlığın sahibinin Allah olduğunu bilmenin huzurudur.

Allah’a ait olan işaretlere ulaşmanın huzurudur.

Cümle âlemin, O’ndan geldiğine, O’na döndüğüne şâhit olmanın huzurudur.

Evvel olanın, âhir olanın, zâhir olanın, bâtın olanın Allah olduğunu bilmenin huzurudur.

KUR'ÂN'A ABDESTSİZ DOKUNULMAZ DENMESİNİN HİKMETİ

Toplumda hep “Kur’ân’a abdestsiz dokunulmaz” diye söylenir.
Abdestsiz dokunulmaz denmesinin hikmeti nedir?

Abdest nedir?

Abdest vücûdun dışını mı yıkamaktır, yoksa aklını ve gönlünü mü temizlemektir?

Abdestsiz dokunulmaz denilen, okuduğumuz Mushâf-ı Şerîf midir, yoksa canlı bir kitap olan vücûdumuzun hakikatleri midir?

Abdestsiz dokunulamaz denilen, Allah’ın hakikatleri olabilir mi?

Yani aklı ve gönlü kirli olan kişi, hakikatlere eremez denilmek istenmiş olabilir mi?

Abdest, vücûdumuzun dışını suyla yıkamak mıdır, yoksa aklımızı ve gönlümüzü temizlemek midir?

Abdestden murad nedir?

Kur’ân nedir?

Mushâf-ı Şerîf nedir?

Burada bizlere belirtilen, suyla alınan abdest mi yoksa aklımızın ve gönlümüzün temizlenmesi midir?

Suyla olan temizlenme, bedenimizin dışını temizler.

Oysa aklımızın ve gönlümüzün temizlenmesi, aklımızda olan tüm kötü düşüncelerden, bâtıl bilgilerden ve gönlümüzde olan, kötülüğe yol açan, hâl hareket ve eylemlerden kendini temizlemektir.

Vâkıa Sûresi 79. âyet tecelli ettiğinde, ortada henüz kitap haline getirilmiş bir Mushâf yoktu.

Yazılanları incelediğimizde görüyoruz ki, Vâkıa Sûresi 79. âyet, Mekke’de tecelli etmiştir.

Ki ortada henüz Mushâf yoktur.

Abdest bile hicretten sonra emredildi diye yazılır.

Mushâf-ı Şerîf, Hazreti Muhammed’in vefatından sonra toplanmaya başlanmış ve kitap haline getirilmiştir. Bu konu çok hassas bir konudur.

Vâkıa Sûresi 79: “Lâ yemessuhû illel mutahherûn.”

Meâlî: “Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz.”

Vâkıa Sûresi 79 u delil göstererek “Kur’ân’a abdestsiz dokunulmaz” söylemini iyi incelersek, aslında söylenen hakikatin ne olduğunu anlarız.

Kur’ân nedir diye, Mushâf-ı Şerîf’i incelediğimizde anlıyoruz ki, Kur’ân denilen kitap, her bir varlıktır ve tüm kâinattır.

Mushâf-ı Şerîf; değerli bilgiler taşıyan, yani manevi bilgiler taşıyan sayfalar demektir.

Kitap haline getirilmiş sayfalar demektir.

Mushâf-ı Şerîf; kulların matbaada basarak oluşturduğu kitaptır.

Kur’ân; Allah’ın oluşturduğu canlı kitaptır, yani her varlıktır, tüm Kâinattır.

Mesela göz adına yazılan tüm kitapları insanlar yazmıştır.

Ama gözün kendisi, yani göz adına yazılan kitapların kaynağı, canlı kitap olan başımızdaki göz organı Allah’ın oluşturduğu kitaptır.

Dünyada göz adına yazılan tüm kitapların kaynağı, canlı kitap olan göz’ün kendisidir.

Vâkıa Sûresi:

77: “Muhakkak ki tüm varlık elbette Kur’ân’ı Kerîm’dir.”

78: “O varlık kitabının içinde gizli bir âlem vardır.”

79: “Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz.”

İnsanın vücûdu bir Kur’ân’dır.

Her varlık bir Kur’ân’dır.

Tüm kâinat bir Kur’ân’dır.

İnsan, canlı Kur’ân’dır.

Kur’ân; birlik içinde okunan şey demektir.

Okunacak olan kişinin kendi vücûd kitabıdır.

Her varlık, her kişinin vücûdu, tüm kâinat, zerreden küreye olan tüm varlık okunabilecek, anlaşılabilir bir şekilde var olmuştur.

Her kişinin vücûdu bir Kur’ân’dır.

Tüm gerçekler kişinin vücûd kitabında satır satır yazılıdır.

Her varlık bir Kur’ân’dır.

Her varlığın içinde olan nitelikler, hakikatler birer âyettir.

Âyet: İşaret, delil, iz, belirti, hakikati gösteren deliller demektir.

Yûsuf Sûresi 105: “Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâtî vel ardı yemurrûne aleyhâ ve hum anhâ muridûn.”

Meâli: “Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar.”

Anlıyoruz ki, her varlık bir âyettir, her varlığın içinde olan deliller birer âyettir.

Eğer kişinin gönlü kirli ise, yani abdestsiz ise, kişi kendi vücûdunda ve her varlıkta olan hakikatlere temas edemez, hakikatleri anlayamaz.

Kişinin hakikatleri anlaması, onlara temas edebilmesi için öncelikle gönlüne abdest aldırmalıdır.

Gönlümüzde olan;

Gurur, kibir, benlik,

İnat, hasetlik, fesatlık, fâsıklık,

Dedikodu, çekiştirme, iftira, yalan,
Birine hor bakma, birini yüce görme,
Makâm hırsı, şan hırsı,
Para, mal, mülk esareti,
Aldatmak, hak yemek, almak,
Birine zarar vermek, kötülük yapmak,
Kişilerin, makâmına göz dikmek, ekememek,
Kişilerin, zerre miktar olsa da, parasına, malına mülküne
göz dikmek,

Bunlar ve bunlar gibi bizleri kirleten tüm kötü hallerden temizlenmek gerekir.

Ve böylece gönül abdestine ulaşmak gerekir

Yoksa vücûdumuzun dışındaki kiri görür de, içindeki bu kirleri grmezsek, asla abdestli olamayız.

Abdestten murad; aklımızı, gönlümüzü temizlemektir.

Gnl temiz olmayanın, Kur’ân’ın sunduğu mnya ulaşması, o mnya temas etmesi olamaz.

Bin defa suyla vücûdun dışını yıkasak, gönül temiz olmadıktan sonra kişi hep kirlidir, kişi abdestli sayılamaz.

Hakikatlere, ancak ve ancak gönlünü temizleyenler ulaşabilir.

Gönül temiz olmadan, Allah şuuruna ulaşmak mümkün değildir.

Gnl temiz olmayan kişi; her gün bin defa suyla abdest alsa, bin rekat namaz kılsa, Allah hakikatini anlayamaz, gönül cennetine adım atamaz.

Gnl temiz olan, çevresinde iyi hallerle hareket eder, hiç kimseye zerre kadar zarar vermez, tertemiz düşünceler ve tertemiz huylar içindedir.

Enfl Sresi 37: “Temiz huylu olanla, kötü huylu olan; Allah’ın hakikatlerini anlayıp anlamadığına göre ayırt edilir.”

Gönlüne abdest aldırان kişi, Allah’ın hakikatlerine temas eder, hakikatlerin mânâlarına ulaşır.

Eğer kişi çevresine zarar içindeyse, işte o kişi abdestsizdir.

Kişi, suyla abdest alsa bile, çevresine zarar veriyorsa, dedi-kodu yapıyorsa, birilerine hor bakıyorsa, hasetlik, fesatlık içindeyse, bulunduğu makâmda gurur, kibir içindeyse, çalışıyor çırpıyorsa, dünya malına mülküne esir ise, işte o kişi abdestsizdir.

Allah'ın; "Temizlenin, gönlünüzü temizleyin, kirlilikten geçin öğütlerini" anlamamış demektir.

İşte, abdestsiz Kur'ân'a dokunulmaz denilmesinde ki hikmet; gönlü abdestli olmayan, yani akli ve gönlü temiz olmayan kişi, kendi vücûdundaki ve cümle varlıktaki Allah'ın hakikatlerini anlayamaz demektir.

Vâkıa Sûresi 79- "Ancak tertemiz olanlardan başkası ona temas edemez, onu anlayamaz. "

Bu âyetdeki mesaj çok anlamlıdır.

Aklımız ve gönlümüz kirli olduğu müddetçe, Allah'ın hakikatlerine ulaşmamız, o hakikatlerle temas içinde olmamız mümkün değildir.

Abdest; vücûdun dışını yıkamak değil, aklını ve gönlünü temizleme hakikatidir.

Abdest; tüm bâtil bilgilerden arınmaktır, ilmi olarak hareket etmektir.

Eğer kendi vücûdumuzdaki ve cümle varlıktaki hakikatlere temas etmek, o hakikatleri anlamak istiyorsak, aklımızı ve gönlümüzü temizlemeliyiz.

Aklımızı temizlemek, tüm bâtil bilgilerden temizlenmekle mümkündür.

Gönlümüzü temizlemek; ancak ve ancak yaptığımız hatalardan dönmek, kimseye zerre kadar zarar vermemek, kendimize varlık isnat etmekten vazgeçmek ve vücûdumuzun hakikatlerine dayanarak, ilmi bir yol almakla olur.

Abdest; tüm fenâ hallerden temizlenmektir.

Allah'ı idrak etmek isteyen kimse, vücûdunun dışını değil, aklını ve gönlünü tüm cehalet hallerinden temizlemelidir.

Aklı ve gönlü temizlenen kişi, kendi vücûd Kur'ânını okur, onu anlar.

Nisâ Sûresi 49: "Nefslerini anlayan, fenalardan temizlenen o kimseleri gördün değil mi? Ancak Allah'ı anlamak isteyen kimse-ler cehaletten temizlenirler ve onlarda zerre kadar zulüm yoktur."

Aklı temiz olan kişi, bâtil bilgilerle hareket etmez, her an ilim ile hareket eder.

Gönlü abdestli olan kişi, hâl ve hareketleriyle Sâlih amelde olan kişidir.

Gönlü abdestli olan, herkesin derdiyle dertlenir, kişilerin sıkıntılarını içinde hisseder, elinden geldiğince yardım için koşar.

Asla zengin olma, mal-mülk edinme derdine düşmez, kimseyi kandırmaz, kimseye zerre kadar zarar veremez.

Aklı ve gönlü temiz olan, abdestlidir, Müslüman'dır.

Müslüman olan kişinin içi de dışı da temizdir.

Aklı ve gönlü kirli olan, ne yaparsa yapsın, abdestsizdir, iman makâmına ermemiştir.

İşte, abdest denilince bedenimizin dışını yıkamak olarak düşünmemeliyiz.

Aklımızın ve gönlümüzün, her türlü gurur kibirden, kötülük düşüncesi ve eylemlerinden temizlenmesi olarak düşünmeliyiz.

Gönül erlerinden, Hasan Fehmi Tezdoğan, bir şiirinde abdest konusunu dile getirmiştir.

Abdest alan su ile onun dışı pâk olur

Kâlbî zikir olursa onun içi pâk olur

Bir odanın içinde bir süpürge olmazsa

Ona giren bir kişi bir daha girmez olur

Bir bardağın üstüne yaldız cilâ verseler

Necis olsa içinde suyu içilmez olur

Evet, suyla ne kadar abdest alırsak alalım, aklımız ve gönlümüz temiz olmadığı müddetçe, abdestli sayılmazız.

ALLAH DİYEREK ALDATTILAR

Allah adını kullanarak, Allah diyerek bir şeyler söylemek için başladılar.

Allah dediler, peygamber dediler, Kur'ân dediler, âyet, ibadet dediler.

Allah adına anlattılar, din adına anlattılar.

Emirler koydular, yasaklar koydular, korkular koydular.

Oysa niyetler farklıydı.

Onlar da duyduklarını Allah adına aktarıyordu.

Arkadaki asıl niyeti çözemedik.

Kur'ân'ın mesajını anlayamadık.

Kur'ân'da yüzlerce; düşünün, akledin, araştırın, gözlemleyin, tefekkür edin, tezekkür edin, şâhit olun gibi uyarılar vardı.

Düşünmek dinden çıkmaktır dediler.

Düşünmek Allah'ı inkâra götürür dediler.

İbadet etmeyen öldürülür dediler.

Sen ne bileceksin dediler.

Sen ne anlayacaksın dediler.

Gavslar bilir, evliyalar bilir, mürşitler bilir dediler.

Oysa Kur'ân; anlayasınız, düşünesiniz, akledesiniz diye âyetleri sunduk derken, bize düşünmeyi Allah'ı inkâr diye öğrettiler.

Din adına, Allah adına, Allah diyerek aldattılar.

Fâtır Sûresi 5: "Ve lâ yegurrennekum bi Allâh el garûr"

Meâli: " Ve aldaticılar sizi Allah diyerek aldatmasın"

Âyetini hep okuduk ama uyanamadık.

Bizi Allah ile bağladılar, Kur'ân ile bağladılar, sünnet diyerek, hadis diyerek bağladılar.

Korkuttular, Allah emri dediler, sorgulamadan yap dediler. Allah adıyla aldattılar.

Allah kadını dövün der mi? Diye düşündük.

Allah'ın emri dediler, Kur'ân'da var dediler.

“Darabe” kelimesini dövmek diye öğrettiler.

“Öyle mi acaba” diye düşünürken bile korktuk.

Böyle düşünmekle, Kur'ân kelimelerini incelemekle “Allah'ı inkâr mı ediyoruz, dinden mi çıkıyoruz acaba” diye tedirgin olduk.

Allah, kadını neden dövün demiş olabilir ki?

Bir hikmeti mi var acaba? Diye düşündük.

“Bu doğru olabilir mi?” Diye düşünürken, çekindik.

Nisâ Sûresi 34. âyetdeki “Darabe” kelimesini dövmek diye çevirmek doğru muydu? Diye düşündük araştırdık.

Korkumuz bizi bırakmadı ama yinede düşündük, çünkü aklımıza gönlümüze yatmıyordu.

Oysa darabe kelimesi: Vurgulamak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, kendine getirmek, ortaya koymak, çıkarmak, hakikati göstermek, hakikati sarsıcı şekilde ortaya koymak, gibi anlamlara geliyormuş, araştırınca anladık.

İbrâhîm Sûresi 45: “Ve darabnâ lekum” ” Size hakikatleri vurguladık.”

Tâ-Hâ Sûresi 77: “Fe edrib lehüm” ”Onlara hakikatleri vurgula.”

Oysa darabe kelimesi; vurmak, dövmek değildi, vurgulamaktı.

Hakikatleri vurgulamak, hakikatleri delillerle ortaya koymaktı.

Allah adıyla aldattılar, Allah diyerek aldattılar.

Kadınları dövün, ikişer üçer dörder alın, istediğiniz zaman boşayın dediler, onların rûhu yoktur dediler.

Altı yaşında kız çocukları ile evlenebilirsiniz dediler.

İstediğiniz kadar cariye alın dediler.

Bunlar Allah'ın sözleri, dediler.

Allah'ın sözleri olabilir miydi bunlar?

Allah adıyla aldattılar, Allah diyerek aldattılar.

Allah'tan korkun dediler.

Oysa Kur'ân, Allah sevgisinden bahseder.

Korku şeytanın dostlarına aittir, der.

Â'lî İmrân Sûresi 175: "Şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar."

Allah adıyla aldattılar, Allah diyerek aldattılar.

Namaz kılmaz isen, oruç tutmaz isen, hacca gitmez isen kâfir olursun dediler.

Oysa Kur'ân bizlere ibadetlerin şekli yönünü değil, kâlbî yönünü tarif etti.

Sâlat'ın derin mânâlarına işaret etti.

Salât (Bakara Sûresi 43 ve birçok Sûrede)

Salâtı ikâme (Nisâ Sûresi 103. Bakara Sûresi 110)

Salâtı vustâ (Bakara Sûresi 238)

Salâtı dâimûn (Meâric Sûresi 23)

Salâtı sâhûn (Mâûn Sûresi)

Kada salât (Nisâ Sûresi 103)

Salâtı hafızun (Meâric Sûresi 34)

Tayr salât (Nûr Sûresi 41)

Musalli (Bakara Sûresi 25, Mâûn Sûresi)

Sallî (Âl-i İmrân Sûresi 39)

Salâh (Nahl Sûresi 119)

Salavât (Bakara Sûresi 238)

Secdenin, kıyamın, rükû'nun mânâsal boyutlarına işaret etti.

Cümle varlığın her an secde halinde olduğuna işaret etti.

Neydi varlığın secdesi?

Her an olmakta olan secde neydi?

R'ad Sûresi 15- "Ve lillâhi yescudu men fis semâvâti vel ardi tavan ve kerhen ve zilâluhum bil guduvvi vel âsâl."

Meâli: "Göklerde ve yerde olan ne varsa, istese de ve istemese de ve onların gölgeleri dâhil, sabah, akşam hiç durmadan Allah'a secde ederler. "

Allah adıyla aldattılar.

Sadaka'yı, fitre'yi, zekâtı hep para yardımı olarak öğrettiler.

Oysa sadaka: Doğru olan, gerçek olan, sadık olan, dosdoğru hareket eden, demektir.

Allah rızası için sadaka, Allah rızası için, Allah hakkında doğru bilgi verir misin, demektir.

Oysa Fitre: Fâtır kelimesinden geliyordu.

Fâtır, Fâtara, Fitrât, İftâr, Fıtır, Fitre aynı anlamlar taşıyan kelimelerdi.

Oysa zekât, zekâ kelimesinden geliyordu, temizlenmek demektir.

A'lâ Sûresi : "Kad efleha men tezekkâ."

Meâli: "Cehalet hallerinden temizlenen kimse ise kurtuluş erer."

Allah adına aldattılar.

Kurban kesmeyi hayvan kesmek diye öğrettiler.

Oysa Kurban; "Kurb" kökünden geliyordu, yakınlık demektir.

Kâf Sûresi 16: "Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîdi."

Meâli: "Biz ona şah damarından daha yakınız."

Oysa kurban; hayvan kesmek değildi, kendi hayvaniyetini kesmek, kendine varlık nispet etmekten vazgeçmek.

Allah'a olan yakınlık sırrına ermek.

Allah adıyla aldattılar.

Kur'an'ı, kitap olarak öğrettiler.

Âyeti, Mushâfta yazılan yazı olarak öğrettiler.

Sûreyi, Mushâfta başlıklar olarak öğrettiler.

Oysa Kur'ân; tüm kâinatı kitap bilmekti, tüm kâinatı okumaktı, kurulu bir nizam olan kâinatı incelemekti.

Oysa âyet; her varlıkta ki sonsuz işaretlerdi, delillerdi.

Oysa sûre; sûretlerimizdi, tensel bedenlerimizdi, varlığın sûret yönüydü, bedenlerde olan okunacak yöndü.

Sünnet'i Hazreti Muhammed'in sünneti, yaşamı diye öğrettiler.

Oysa sünnet; "Sünnetullâh" kelimesinden geliyordu.

Allah'ın sünneti, yeryüzünde Allah'ın işleyişi demekti.

Güzel gönüllü Hazreti Muhammed, bu yolda ne güzel örnekler sunmuştu.

Onun için Mushâfta" Onda, sizin için güzel örnekler vardır" diye bildirilir.

124.000 peygamber geldi, hepsi erkek, kadından peygamber olmaz dediler.

Rical kelimesini erkek diye öğrettiler.

Oysa Resûl, Nebî boyutunda cinsiyet olmazdı.

Kölelik cariyelik vardır, dediler.

Oysa Kur'ân; kölelik cariyelik yoktur, der.

Kişi ve tüm varlık sadece Allah'ın kuludur.

Kulun kula kulluğu, yani köleliği yoktur.

Hep Allah adına, din adına aldattılar.

Masumdu çünkü gönüller, Allah deyince hemen inanıyordu.

Zaten şeytanın asıl amacı, Allah diyerek kandırıp kendine şan, şöhret, saltanat kurmaktı.

Masum gönüllerden kendine saltanat kurmaktı.

Râhman, râhim, cemâl, celâl, hamd, şükür, bismillah, Resûl, Nebî, melek, iblis, şeytan ve yüzlerce kelimeyi, hep başka anlamlarda anlattılar.

Düşünmeyin inanın dediler.

Düşünürseniz Allah'ı inkâra gidersiniz, dinden çıkarsınız dediler.

Oysa Allah'a hiç şahit olamamıştık, Din nedir hiç bilememiştik.
Oysa, düşünün dedi Kur'ân düşünün.

Şâhit olun, şahit olmadan inanmayın,

Bir ilim ifade etmeyen şeyin ardına düşmeyin,

Tefekkür edin,

Size anlatılan her şeye inanmayın,

Atalardan gelen bilgilere hemen inanmayın, araştırın,

Cümle varlık âyettir,

Aradığınız tüm hakikatler varlığın bizzat kendisinde,

Kendinizi bilin,

Düşünmeyenin, akletmeyenin imanı olmaz,

"Aldatıcılar sizi Allah diyerek aldatmasın" dedi.

Bu yazı da sizi aldatmasın.

Gerçek, ancak ve ancak sizin şahit olduğunuz, gördüğünüz, kokladığınız, en ince noktasına kadar ilmi olarak tanıdığınız, aslına ulaştığınız, gönlünüzün tattığı alandır.

Başkalarının söylediği değil, kitapların yazdığı değil, sizin tanıştığınız, bildiğiniz, şahit olduğunuz alandır.

Ezanda günde yirmi defa okunan "Eşhedü" buna işaret eder.

Bizler aktarılan her bilginin, aslını bilmediğimiz müddetçe, sorgulamadığımız, araştırmadığımız, düşünmediğimiz, şahit olmadığımız müddetçe, aldatıcılar bizi Allah adını kullanarak aldatmaya devam edecektir.

Kimseye değil sözümüz.

Kimsenin inancına, ibadetine yoktur bir sözümüz.

Kendi gönlümüz iledir muhabbetimiz.

Kendimizedir sözümüz.

HAZRETİ MUHAMMED'E ATILAN İFTİRALAR

Bir kaç yazımızda, Hazreti Muhammed'e atılan iftiraları delillerle ortaya koymaya çalışacağız.

Hazreti Muhammed'e neden iftiralar atıldılar ve bunları kim yaptı?

Asıl niyetleri neydi?

Hazreti Muhammed hakkında iftira atanlar kimlerdi?

Elh-i Beyt'i katledenler aynı zihniyetler olabilir mi?

Hazreti Muhammed'i kadın düşkünü gibi gösteren zihniyetlerin asıl amaçları neydi?

Hazreti Hatice döneminde, ikinci bir eşden bile bahsedilmezken, daha sonra neden çok eş yalanını ortaya attılar.

Hazreti Muhammed hakkında; 9, 11, 15 evlilik yaptı, birçok cariyesi vardı, sabahlara kadar defalarca cinsel ilişkiye girerdi, yalanlarını ortaya koyan kişi veya kişiler kimlerdi?

Peygamber 30 erkeğin cinsel gücüne sahipti" (Buhari, MuhtasanTeciûd-i Sarih, hadis no: 192.)

"Peygamber bir gecede dokuz hanımıyla ayrı ayrı cinsel ilişki kurardı" (Buhari, MuhtasanTeciûd-i Sarih, hadis no: 192.)

Muhammed, sabah ve ikindi namazlarından sonra karılarını sırayla dolaşırdı. Öyle ki, zaman zaman dokuz (veya onbir) karısını bir saat içerisinde tek tek ziyaret edip, cinsi münasebette bulunurdu. (Buhari)

İmam-ı Buhari ismiyle meşhur olan bu kişi; 810 yılında Buhara'da doğdu. 870 yılında Semerkand'ın Hartenk kasabasında öldü.

Buhari kimdir?

Hadis diye toplayıp yazdığı eser, Hazreti Muhammed'den yaklaşık 230 yıl sonradır.

Sahih-i Buhari adıyla bilinen, meşhur hadis kitabının yazarıdır.

Kur'ân'dan sonra en sağlam kaynak Buhari'dir diye bildirenler kimlerdir? Çok iyi araştırmalıyız.

Buhari'nin İmam-ı Azam ile ilgili söylediği sözleri çok iyi araştırmalıyız.

Neden böyle şeyler söylemiş, çok iyi düşünmeliyiz.

Buhari'nin İmâm-ı Âzam hakkında aktardıklarını lütfen araştıralım ve çok düşünelim.

Önce, İmâm-ı Azâm (699-767 Kufe) kimdir? İnceleyelim.

Asıl adı Numân b. Sabit b. el-Numân Zuta'dır.

Ehl-i beytten Zeyd bin Âli'den ve Muhammed Bakır'dan ve İmam-ı Câfer-i Sâdık'tan ilm-i Tevhîd dersleri ile yetişti.

Babası Sabit de, Hazreti Ali'nin talebesidir.

İmâm-ı Azâm'ın yetişmesinde büyük emeği olan hocaları; İlm-i Tevhîd yolunun hocası, on iki imamlardan beşincisi olan Muhammed el-Bakır ve daha sonra da Silsile-i Âliyye'den olan Câfer-i Sâdık'tır.

Şimdi, Buhari'nin, İmâm-ı Âzam hakkında söylediklerini yazalım:

1- "Güvenilmez Adam." (Tarihul Kebir c. 8 s.81)

2- "Sapık Mürcie Mezhebinin Mensubu." (Tarihul Evsat c.2 s.93)

3- "Küfüründen dönmesi için iki defa tövbeye çağrılan adam." (Kitabuz Zuafa s.132)

4- İslâm'da ondan daha uğursuz biri doğmamıştır." [1420]

5- Ebuşşeyh Tabakat dedi ki: Asım b. Yezid'i şöyle derken işittim Sufyan es-Sevri söyledi ki: Ebu Hanife hem sapık hem de saptırıcı idi. (Ebuşşeyh Tabakat 2/110)

6- Malik b. Enes: "Ebu Hanife az kalsın dini yıkacaktı" der. (Ahmed b.Hanbel Kitabu'l-İlel.II/69/428-32).

Daha onlarca hakaret.

Buhari, İmâm-ı Âzâm'a, deccal, şeytan, süfyan diyen biridir.

Peki, Buhari'nin hadis diye yazdıkları acaba ne kadar güvenilir ve ne kadar sahihtir?

Bunları hep çok düşünmemiz gerekir.

Hazreti Muhammed'e iftiralar atan kişilerin başında, Yuhanna ed-Dımeşkî gelir.

Yuhanna ed-Dımeşkî (m. 655-753) kimdir?

Kıyame Kilisesi'nde papaz olarak görev yapmıştır ve Kudüs'ün en meşhur hristiyan vaizleri arasında yer almıştır.

Yuhanna ed-Dımeşkî asla Hazreti Muhammed'i kabul etmemiş, onun hakkında en ağır sözler söylemiştir.

İslâm'ı asla kabul etmemiş, Müslüman kesime çirkin sözler sarf etmiştir.

O çirkin sözleri burada yazmayı uygun görmüyoruz.

Söyledikleri ve kitaplara geçen bazı yazılardan derlenenler ise şöyledir:

Yuhanna ed-Dımeşkî;

"İslâm, Hristiyanlığın etkisiyle oluşmuş sahte bir dindir" demiştir.

"Hazreti Muhammed kadın düşkünüdür, evlatlığının eşiyle evlenmiştir" diye sözler ortaya atan ilk kişidir.

Hep Hazreti Muhammed'i kötüleyen bu ve bunun gibi zihniyetler kimdir?

Çok ama çok iyi araştırılmalı ve çok ama çok iyi düşünülmelidir.

Hazreti Muhammed'in evlatlığının eşini boşattı, kendine aldı diyen kişi, Yuhanna ed-Dımeşkî'dir.

Jean Damascène, a.g.e, s. 221.

İncelediğimiz zaman görüyoruz ki, Hazreti Muhammed'e iftiralar atan kişilerden biri, işte bu kişidir.

Maalesef, bu yalanlara en çok Müslüman'ım diyen kesimler inanmıştır.

Yuhanna ed-Dımeşkî, Hazreti Muhammed'e "Muhammed" dememiştir, "Mamed" demiştir.

İsteyenler, mamed ne anlama geliyor araştırabilirler.

İsteyenler bu konuları, Jean Damascène eserinde araştırabilirler.

Şimdi başka bir örneğe geçelim:

İhyâu Ulumiddin kitabından bir bölüm:

Muhammed, cinsel ilişkilere ne kadar zaman ayırıyordu?

O dönem Araplarda "şehvet", "erkeklik gücü" en başta gelen bir özellikti.

Bunu Gazali, İhyâu Ulumiddin adlı ünlü kitabının "Kitabu Adabî'n Nikâh" bölümünde uzun uzun anlatır. Bir dolu örnek verir.

Ali'nin oğlu Hasan'ın bir alısta dört kadın birden aldığını, sonra çok geçmeden bunları boşayıp yenilerini aldığını, Muhammed'e bu torunu anlatıldığında, Muhammed'in: "O, yaratılıştan da huyda da bana benziyor!" dediğini, bu oğlanın, 200 kadar kadın elden geçirdiğini anlatan bir hadise, Muhammed'in, "dünyanızdan bana üç şey sevdirdi" dedikten sonra bunlardan birinin de "kadın" olduğunu dile getiren bir başka hadisine ve daha nice hadislere, öykülere yer veriyor. (Bkz. Gazali, İhya- u Ulûmiddin Arapça 28-29)

Gazalî, Felâk Suresinin (Diyanet'in çevirisiyle:) "Bastırdığı zaman karanlığın şerrinden de O'na sığınırım, de!" anlamı verilen 3. âyetine "Ve sertleşip kalkmış olan zekerin (erkeklik organının) bu duruma geldiği zamanki bastırmasının şerrinden de Tanrı ya sığınırım, de!" anlamının verilebileceğini, bu anlamı İbn Abbas'ın verdiğini; ünlü gizemci Cüneyd-i Bağdadi'nin (ölm. 910.) "Yemeye, içmeye ne denli gereksinim duyuyorsam, cinsel ilişkiye de o denli gereksinim duyuyorum!" dediğini aktarıyor ve verdiği örneklerle "insanın rahatlaması için şehvetinin

gereğini yerine getirmesinin önemini” anlatmaya çalıştığını belirtiyor. (Bkz. Aynı kitap, s. 27.)

Kitapta yazan bilgiler, uydurmalarla doludur.

Delil ise şöyledir:

Hazreti Hasan’ın doğum tarihi 625 yılıdır.

Hazreti Muhammed vefat ettiğinde, Hazreti Hasan 6, 7 yaşlarındadır.

6 yaşlarında olan Hasan’ın 4 kadın birden almış, çok geçmeden onları boşanmış yerine yenilerini almış, bu nasıl olabilir?

6 yaşında bir çocuk nasıl olurda 4 kadın almıştır?

Ve dedesi Hazreti Muhammed’e gelmişler, bu durumu anlatmışlar.

Hazreti Muhammed’de güya demiş ki: “O, yaratılıştan da huyda da bana benziyor!”

Lütfen düşünelim, 6 yaşında Hasan ile ilgili, 300 hanım aldı da denir.

Ve Hazreti Muhammed’de “Bana çekmiş” dedi, yalanını ortaya attılar.

Ve bir de uydurma bir hadisle bunu desteklemeye çalıştılar.

Hazreti Muhammed; “Dünyanızdan bana üç şey sevdirdi” demiş ve bunlardan biri de kadınmış.

Hazreti Muhammed’in son dönemlerinde, Hasan daha çocuktur, 6, 7 yaşlarındadır.

Lütfen araştırırken, dikkatli araştıralım.

Tarihler, yaşlar, uyumlu mu değil mi? Birçok esere bakalım ona göre karar verelim.

Hazreti Muhammed’in sevgisi, üç şeyle kısıtlanabilir mi?

Lütfen düşünelim.

Bunları yapanların asıl niyetini iyi bilelim.

Hazreti Muhammed'i kadın düşkünü gibi gösteren zihniyetlerin asıl amaçları elbette başkaydı.

Ne yazık ki bugün İslâm dünyası o yalanlara inanıyor ve birbirlerine doğruymuş gibi aktarıyorlar.

Hazreti Muhammed'in amacı;

İnsanlara okumayı, düşünmeyi, araştırmayı öğretmektir.

Varoluşu ve var edeni düşünmenin yolunu açmaktır.

Kendini bilmenin ve sâlih kişi olmanın yolunu açmaktır.

O insanlara:

Kimse kimseye zulüm etmesin.

Kimse açlıktan ölmesin.

Zengin fakiri kandırmasın.

Zengin fakirin hakkını yemesin.

İhtiyacı olana yardım edin.

Genç kızlar zorla evlendirilmesin, onların da eşlerini seçme hakkı olsun.

Kul hakkına girmeyin.

Dini ticaret haline getirmeyin.

Dinden para kazanmayın, menfaat edinmeyin.

İnsanların inançlarına, ibadetlerine laf etmeyin.

Kimseyi kötülemeyin.

Kölelik cariyelik yoktur.

Öldürmeyin.

Fitnelik, fâsıklık, yapmayın.

Bâtıl olan şeylere yönelmeyin.

Allah'ı kendinizde arayın.

Birbirinizi sevin.

Kendinizi diğer varlıktan üstün görmeyin.

Siyah tenli beyaz tenliden, beyaz tenli siyah tenliden üstün değildir.

Bunlara benzer nice eşsiz sözleri insanlara sunmuştur.

Hazreti Muhammed'in sunduğu bilgiler, o günün zihniyetine uymadı.

“Ben neysem Bilal odur” dediğinde, Mekke sarsıldı.

Hayvanları bitkileri sevin.

Biriniz diğerinden üstün değildir.

Hepiniz Allah'ın kulusunuz, dediğinde alaya alındı.

Bilal ve bazı İnsanları köle görenler bundan asla hoşlanmadı.

“Bilal bizimle nasıl eşit olabilir, Allah bizi Mekke'nin sahipleri olarak yaratmış, onu ise köle olarak yaratmış” dediler.

İşte Hazreti Muhammed'in evrensel sözleri, birilerinin hoşuna gitmedi.

Hazreti Muhammed'in sözleri insanların gönlünde yer bulmaya başlayınca, Hazreti Muhammed'i kötülemeye başladılar onunla ilgili aslı olmayan şeyler söylediler.

Ve ne yazık ki, İslâm dünyası hâlâ bunlara inanıyor.

Hazreti Muhammed'e atılan iftiralar konusuna, diğer yazılarımızda devam etmeye çalışacağız.

ÜMMÎLİK MAKÂMI

Kur'ân'î mânâda ümmîlik nedir?

Ümmîlik makâmına nasıl ulaşabiliriz?

Hep bizlere; ümmî okuma yazma bilmeyen, diye öğretiler.

Hazreti Muhammed ümmî idi yani okuma yazma bilmiyordu dediler.

Ümmîlik gerçekten, okuma yazma bilmiyor demek midir?

Ümmîlik diye bir makâm var mıdır?

Hakikatler, ümmîlik makâmına gelene mi açılıyor?

Ümmîlik makâmı nedir?

Önce ümmî kelimesini inceleyelim.

Ümmî; Umm kökünden gelir.

Umman kelimesi de buradan gelir.

Umm: Ana, aslı, esası, asliyeti, özü, merkez, kaynak, saf, doğa, gibi anlamlara gelir.

Ümmî; Aslına uygun, merkeze bağlı, kaynağından beslenen gibi anlamlara gelir.

Ümmî; Anasından doğduğu saflıkta hareket eden, saflığını korumuş demektir.

Ümmü'l-kurâ, bütün şehirlerin, kasabaların merkezi demektir.

Ümmü'l-Kitâb kelimesi de ummî kelimesinden gelir.

Ümmü'l-Kitâb; ana kitâb, bütün kitapların kaynağı, aslı ve esası hiçbir şekilde değişmeyen, asıl kitâb, anlamındadır.

Bir örnek vermek gerekirse; göz ile ilgili kitapların ana kitabı gözün kendisidir.

Gözün ve tüm organların, açığa çıkmadan önceki korunan sistemdeki durumu Levh-i Mahfûz'dur.

Ümmü'l-Kitâb; Ana kitap demektir, yani bu âlemin açığa çıkmadan önceki yazılı olduğu sistem, ümmül kitâbdır.

Kâinatta var olmuş ve var olacak olan tüm varlığın sistemi, ana kitapta vardır ve zamanı gelince bir bir açığa çıkar.

Râd Sûresi 39: "Ve inde hu ummul kitâb."

Meâli: "Ana kitap O'nun katındadır."

Bakara Sûresi 78: "Ve minhum ummiyyûne lâ yâlemûnel kitâbe illâ emâniyye ve in hum illâ yezunnûn."

Meâli: "Onlardan kitap nedir, geldikleri asliyet nedir bilmeyenler vardır. Onlar sadece inanırlar ve onlar ancak zanlara tabidirler."

Âl-i İmrân Sûresi 20: "Vel ummiyyûne e eslemtum."

Meâli: "Aslınızın geldiği yere teslim oldunuz mu?"

Âl-i İmrân Sûresi 75: "Kâlû leyse aleynâ fil ummiyyûne sebîl."

Meâli: "Derler ki: Biz o saflık içinde olanlardan değiliz."

Cum'a Sûresi 2: "Fî el ummiyyûne." "Anasından doğduğu saflıkta."

Kur'ân'ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki, ümmîlik, okuma yazma bilmeyen demek değildir.

Kur'ân'da ümmîlik; asliyet, asıl olan, ana kaynak anlamında, anasından doğduğu saflıkta anlamında kullanılmıştır.

Ümmî, anlıyoruz ki okuma yazma bilmeyen demek değil, aslına bağlı olan, tüm saflığıyla Hakk'a bağlı olan demektir.

Yani akli ve gönlü kirlenmemiş, tüm saflığıyla aslına bağlı olan demektir.

Ümmîlik makâmına ancak ve ancak, tüm fena hallerini temizleyen, anasından doğduğu saflığa ulaşan, gönlünde zerre kadar kötü bir hâl, düşünce taşımayan kişi gelebilir.

Gönlünü tertemiz etmeyen, saflığa ulaşmayan Allah'ın hakikatlerine ulaşamaz.

Kendi fena halleri hakikatlere perde olur.

Bir hor bakış bile hakikatleri anlamaya perde olur.

Ümmîlik makâmına gelen, hakikatleri zahirde din adına yazılan kitaplardan değil, Allah'ın canlı kitabı olan varlığın tertemiz kaynağından okur.

Ümmîlik makâmına gelmek için yapılacak olan, gönlümüzü tertemiz yapabilmektir.

Hazreti Muhammed'e, ümmî denmesinin sebebi, onun gönlünün annesinden doğduğu saflığı taşıması ve hakikatleri kaynağından aktarmasıdır.

Çünkü hakikatler ancak ve ancak ümmî olana açılır.

İşte, Hazreti Muhammed hakikatleri bizlere, okuduğu kitaplardan değil, okuduğu canlı kitap olan varlık kitabındaki, vahiy boyutundan aktardı.

Yoksa Hazreti Muhammed okuma yazma bilmiyordu, hesap kitap bilmiyordu diyenler onun beşeri yönüyle ûlvî yönünü karıştıranlardır.

O ûlvî yönüyle tüm saflığıyla Allah'a bağlıydı, onun vahiy sistemine bağlıydı, oradan sunulanları aktarırdı.

Beşeri yönüyle okuma yazma biliyordu, hesap kitap biliyordu, birçok dili biliyordu.

Selman-i Fârisi ile ve yanına gelen yabancılarla onların dilleriyle onlarla sohbet ettiği hep bilinir.

Çünkü onun hayatı kervanlarla ticaret yaparak geçti.

Değişik beldelere, ülkelere yolculuk etti.

Her anı hayatın içinde, ticaretin içinde olan birinin, okuma yazma, hesap kitap bilmiyor olması asla düşünülemez.

O güzel insan, beşeri ilimlere de vâkıftı.

Onun soyundan gelen torununun oğlu Zeynel Âbidin'in oğlu Muhammed Bâkır'ın oğlu Cafer-i Sâdık birçok talebe yetiştirdi.

Câfer-i Sâdık tüm üstatların hocasıydı.

Babası Muhammed Bakır da, ilmi konularda üstat birisiydi, oğlunun yetişmesinde büyük katkısı vardır.

Bu silsileler boyu böyle devam ediyordu.

Dehaların dehası diye bilinen Câbir bin Hayyan'nın hocası, Câfer-i Sâdık idi.

Câfer-i Sâdık Hazreti Muhammed'in eğitiminden gelen torunlarından biridir.

İşte ümmîlik bizlere anlatıldığı gibi değildir.

Ümmîlik okuma yazma bilmeyen demek değildir.

Anasından geldiği gibi kalmış, annesinden geldiği saflıkta olan, hakikatleri asıl kaynağından alan demektir.

Allah'ın kâinattaki vahiy sistemine ulaşmak ancak ve ancak tertemiz gönlü olana, çocuk saflığında olana nasip olur.

Hazreti Mûsâ'ya, Tuvâ'da "Nalınlarını çıkar, asanı bırak" denilmesindeki hikmet; "Dünya esaretinden kurtul, tüm kirlerinden, seni kirleten tüm bâtil düşüncelerden temizlen, aklını gönlünü temizle, çocuk saflığında gel" anlamındadır.

Ancak çocuk saflığına gelen, Allah'ın hakikatlerini kaynağından aslına uygun olarak okuyabilir.

Çocuk saflığına gelmek; içinde zerre kadar kötülük, fitnelik, büyüklük, gurur, kibir, ayrımcılık, çıkarıcılık, yalan, gibi zarar veren haller taşımamaktır.

Hazreti Muhammed, zekâsını işleten zeki bir insandı, güzel gönüllü bir insandı, tertemiz bir gönüle sahipti, bir bebek misali masum bir gönüle sahipti.

Yâni "Ümmî" idi.

Ona, ümmî denilmesindeki hikmet, anasından doğduğu saflıkta bir gönüle sahip olması ve tertemiz halleri taşıdığından dolayı idi ve hakikatleri kaynağından tertemiz aktarması idi.

O bizlere kendi hevâsından asla konuşmadı.

Hep "Vahiy" sisteminden aldığı hakikatleri aktardı.

Necm Sûresi bizlere bu hakikati muhteşem sunuyor.

Bir kişinin hakikati kaynağından okumasına engel olan şeyler; gönlündeki gurur, kibir, bilmişlik, ayrımcılık, dedikodu, birinin arkasından çekıştirmek, mal-mülk, şan-şöhret, dünya menfaati gibi halleridir.

Ümmîlik makâmına gelmek için tüm bu hallerden temizlenmek gerekir.

Ümmîlik makâmına gelen, Levh-i Mahfûz'a ulaşır ve hakikatleri oradaki Ümmü'l-Kitâb'dan okur.

ÜMMÜ'L KİTÂB

Ümmü'l Kitâb nedir?

Ehl-i Kitâb nedir?

Ümmilik nedir?

Ümmü'l Kitâb, kitapların kaynağı, aslı, anası demektir.

Ümmü'l Kitâb'dan Kur'ân okumayan, Kur'ân okumuş sayılmaz.

Ümmü'l Kitâb'dan okuyabilmek için "Ümmi" olmak gerekir.

Bu görünen âlem var olmadan önce, ümmü'l kitâb boyutunda var idi.

Nasıl bir ağaç, ağaç olmadan önce tohumun içinde var ise, işte görünen her varlık, ümmü'l kitâb boyutunda var idi.

Râd Sûresi 39: "Ve inde hu ummu'l kitâb."

Meâli: "Ana kitap O'nun katındadır."

Bu âlem, her bir varlık, bir kitâbtır, bu kitâbların ana kitâbı ise "Ümmü'l kitâb"tır.

Ümmü'l kitâb, bu âlem açığa çıkmadan önce, bir özde, yani bir Levh-i Mahfûz'da satır satır yazılı idi.

Ümmü'l kitâb, Allah'ın katındadır ki, "Kûn fe yekûn" emriyle, var olan her şey, Levh-i Mahfûz'dan bir bir tecelli etmeye başladı.

Ümmü'l kitâb'da ne varsa, onun Levh-i Mahfûz'unda yazılı idi.

Varlığın varoluş sırları, ümmü'l kitâb'ın levhalarında muhafaza edilmekteydi.

Tüm varlığın; şekli, yapısı, çeşitliliği, ömür süreci, ümmü'l kitâb'da var idi.

Şöyle düşünelim, göz adına yazılan tüm kitâbların ümmü'l kitâb'ı, gözlerin bizzat kendidir.

Cilt adına yazılan tüm kitâbların, ümmü'l kitâb'ı insan derisidir. Kur'ân-ı Kerim, ümmü'l kitâb'tan inzal olmuştur. (Âl-i İm-rân Sûresi 7)

Kulların yazdığı Kur'ân meâllerinde yüzlerce hatalar olabilir. Ama, ümmü'l kitâb'ta, bir hata, bir eğrilik, bir şaşma yoktur. Ümmü'l kitâb'tan okumayan Kur'ân okumuş sayılmaz.

Ümmü'l kitâb'tan okuyabilmek için, ümmi olmak şarttır.

Ümmilik, toplumun bildiği anlamda, okuma yazma, hesap kitap bilmeyen demek değildir.

Ümmilik, anadan doğduğu saflıkta, hiç kirlenmemiş, bir di-mağa sahip olan demektir.

Ümmilik, ümmî; umm kökünden gelir.

Umman kelimesi de buradan gelir.

Umm: Ana, aslı, esası, asliyeti, özü, merkez, kaynak, saf, do-ğal, gibi anlamlara gelir.

Ümmi; aslına uygun, merkeze bağlı, kaynağından beslenen gibi anlamlara gelir.

Ümmi; Anasından doğduğu saflıkta hareket eden, saflığını korumuş, hiçbir inançla kirlenmemiş olan demektir.

Nasıl ki çocuk doğduğunda, hiçbir inanca tâbi değildir.

Anne baba, daha sonra o çocuğu kendi inancına yönlendirir.

Hakikatleri, kulların oluşturduğu, matbaalarda basılan Kur'ân'dan, ya da diğer kitâblardan öğrenmeye çalışana "Ehl-i Kitâb" denir.

Hazreti Muhammed zamanında, Tevrat, İncil ve diğer kitâb-lardan okuduklarını, orada burada hakikat diye anlatanlara "Ehl-i Kitâb" denirdi.

Hazreti Muhammed döneminde ve öncesinde, ellerinde dini kitâblar olanlar ve o kitâblardan okuyanlara ve Halka, o oku-dukları kitâblardan bir şeyler anlatanlara, Halk arasında "Ehl-i Kitâb" denirdi.

“Ehl-i Kitâb” diye söylenen kesim, ellerinde kitâb olanlar ve o kitâblardan okuyanlardı.

Yani “Ehl-i kitâb” denilen kesimin, hakikat diye anlattıkları, sadece kitâbsal bilgilerdi.

Oysa, hakikatler bizzat varlığın kendinden idi.

Oradan okumayıp, matbaalarda basılan kitaplardan bilgilenen ve onları hakikat diye anlatanların hepsi “Ehl-i Kitap”dır.

Varlığın kendinden okumayan, hakikate ulaşamaz.

Kur’ân okumak, varlığın özünden okumaktır.

Kulların yazdıkları kitâblara, ya da bir inanca teslim olanlara teslim oldu demek doğru değildir.

Teslimiyet, aslınızın geldiği ana kaynağa teslim olmaktır.

Âl-i İmrân Sûresi 20: “Vel ummiyyîne e eslemtum.”

Meâli: “Aslınızın geldiği yere teslim oldunuz mu?”

İşte ümmü’l kitâb’a teslim olmayan, hakikatleri okumaya başlayamaz.

Ümmü’l Kitâb’dan okuyabilmek, ümmilik makâmına ermekle mümkün olur.

Ümmîlik makâmına ancak ve ancak, inanç ayrımcılığından temizlenmekle ulaşılabilir.

Çocuk, annesinden doğduğunda hiçbir inanç ayrımcılığı bilmez.

İşte o saf hale ulaşmak, ümmilik makâmına ermektir.

Aklından, tüm ayrımcılığı, tüm fena hallerini temizleyen, anasından doğduğu saflığa ulaşan, gönlünde zerre kadar kötü bir hâl, düşünce taşımayan kişi ümmilik makâmına ermiştir, ümmi olmuştur.

Ümmîlik makâmına gelmek için yapılacak olan, aklımızı, gönlümüzü tertemiz yapabilmektir.

Gönlünü tertemiz etmeyen, saflığa ulaşmayan Allah’ın hakikatlerine ulaşamaz.

Ümmîlik makâmına gelen, hakikatleri zahirde din adına yazılan kitâblardan değil, Allah'ın canlı kitâbı olan varlığın tertemiz kaynağından okur.

Kitâbullah denilen kitâb, insanın canlı vücûdudur, varlığın kendisidir.

Her varlık ve insanın vücûdu kitâbullah'tır, okunası kitâb odur.

Kulların derlediği kitâblar, Allah'ın kitâbı olan varlık kitabından esinlenilmiştir.

Kulların yazdığı kitâblarda, hatalar eksikler vardır.

Allah'ın kitâbı olan, kitâbullah'ta yani canlı varlık kitabında hata yoktur.

İşte, Ümmü'l Kitâb, bu âlem kitâbı açığa çıkmadan önce, Allah'ın kendinde olan kitâbdır.

Her bir varlık, ümmü'l kitâb'ın açığa çıkmış boyutudur.

Okunası kitâb, hakikatlerin satır satır yazılı olduğu kitâb, varlığın özüdür.

Kulların derlediği kitâblardan, hakikatlere şahit olunamaz.

Şâhitlik makâmı, canlı kitâb olan varlığı okumak, varlıktaki değerleri görmekle mümkündür.

KADINLARI DÖVÜN DİYE YAPILAN MEÂL DOĞRU MUDUR

Ülkemizde her yıl yüzlerce kadınıımız öldürölmekte, tecavüz edilmekte, dövölmekte, işkence görmekteyir.

Örnekler vermek gerekirse:

2017 yılında 409 kadınıımız öldüröldü.

2018 yılında 440 kadınıımız öldüröldü.

2019 yılında 474 kadınıımız öldüröldü.

Ve her yıl binlerce kadınıımız, dövölmekte, kovulmakta, işkence görmekte ve zulüm görmekteyir.

Beyinlere, din adına sokulan “kadınları dövöbilirsin” sözü doğru olabilir mi?

Bunu Allah’ın emri gibi göstermek, Kur’ân âyeti diyerek, dini sohbetlerde gençlerin beyinlerine zulüm getirecek bir bilgiyi ekmek doğru mudur?

Nisâ Sûresinde 34 de geçen, “Darabe” kelimesini dövün diye çevirmek doğru mudur?

Hemen hemen tüm müellifler, “Darabe” kelimesini dövmek diye çevirmişler.

Oysa darabe kelimesi dövmek anlamına gelmiyor.

“Darabe”: Vurgulamak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, kendine getirmek, ortaya koymak, çıkarmak, hakikati göstermek, hakikati sarsıcı şekilde ortaya koymak, gibi anlamlara gelir.

Kadınları dövün diye meâl yapılırsa, kadınların dövölmesinin ve öldürölmesinin önüne geçemezsiniz.

Her yıl ölkemizde yüzlerce kadın öldürölüyor.

Binlercesi dövölüyor, kötölüğe maruz kalıyor.

Dövölen, zulme uğrayan kadın sayısı yüzbinleri buluyor.

Dövüldüğünü gizleyen kadın sayısı ise belli değil.

Bir inanç düşünün ki, kadınların dövülmesini dini yaptırım sayıyor.

Bir meâl çevirisi düşünün ki, orada kadınların dövülmesi diye yapılan çeviriyi Allah'ın âyeti sayıyor.

Yine meâl çevirisi düşünün ki, kadını insan yerine koymuyor, insan denilince erkek algılanılıyor.

Düşünün ki! Çeviriler, kadını erkeğe kullanacağı mal gibi sunuyor, hatta yetmiyor öldükten sonra cennette sayısız bakireler, dullar, iri gözlü huriler, memeleri yeni çıkmış yaşıt kızlar, hem de istediği kadar sunuyor.

Gerçek böyle mi peki? Bu anlayışlar Hazreti Muhammed'in sunduğu din hakikati elbette değil.

Bu anlayışlar, Hazreti Muhammed'e karşı çıkan Mekke'li müşriklerin din anlayışında var.

Ve ne yazık ki bu anlayış, Hazreti Muhammed vefat ettikten sonra, Kur'an'a meâl olarak sokulmuş.

Kadını insan yerine koymayan meâlleri insanlar, Allah'ın kitabı diye okuyor.

Ve bunu İslâm adına yorumluyor.

Gerçekten Kur'an'da kadınları dövün âyeti var mıdır?

Yoksa bu erkekerkil bir zihniyetin uydurması mıdır?

Lütfen okuyun inceleyin.

Nisâ Sûresi 34: "Er ricâlu kavvâmûne alân nisâi bi mâ fad-dalallâhu badahum alâ badın ve bi mâ enfekû min emvâlihîm. Fes sâlihâtü kânîtatun hâfîzâtun lil gaybi bi mâ hafîzallâh Vel-lâtî tehâfûne nuşûzehunne fe ızûhunne vahcurûhun fil medâ-cı vadribûhunne fe in ata'nekum fe lâ tebgû aleyhinne sebîlâ innallâhe kâne aliyen kebîrâ."

Diyanet Meâli: "Allah'ın kimini kimine üstün kalmasından ötürü ve erkeklerin, mallarından sarfetmelerinden dolayı erkekler kadınlar üzerine hâkimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğenler ve Allah'ın korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zaman da koruyanlardır. Serkeşlik etmelerinden endişelendiğiniz

kadınlara öğüt verin, yataklarında onları yalnız bırakın, nihâyet dövün. Size itaat ediyorlarsa aleyhlerine yol aramayın. Doğrusu Allah Yüce'dir, Büyük'tür."

Tevhîd-i Kur'ân Meâli: "Ehil kimseler; nefsini bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler. Onlar birbirlerine Allah'ın lütuflarını anlamak istediklerinden dolayı yardımcı olurlar ve onlar kendi varlıklarının sahibini bilip infak ederler. Sonra da onlar salihlerden olma yolunda teslim olurlar. Allah'ın bilinmeyen görünmeyen âlemi muhafaza ettiği gibi, onlarda hakikatlerin bilgilerini muhafaza ederler. Ki onlar itaatsizlik etmekten çekinirler ve onlar öğütlere uyarlar. Artık bulundukları makâmlardan hakikatlerin dışına çıkanlar olursa, onlara bulundukları yerde hakikatleri vurgulayın. Bundan sonra onlar, sizin söylediğiniz şekilde hakikatlere uyarlarsa, artık onlara başka bir yol göstermeyin. Muhakkak ki Allah tüm varlıkta ilmiyle yüce olandır."

Müellifler, yani meâl yapanların tümü; kadınları dövün diye meâl yapmışlardır

"Darabe" kelimesini dövmek diye çeviriyorlar.

Tabii burada dövülecek olan kadın, erkek değil.

Bunu yorumlayanlar, erkeği insan yerine koyanlar, kadını ise insan yerine koymayanlardır.

Yüzyıllardır meâlleri; kadını dövün diye okuyoruz ve kadınları dövüyoruz hatta öldürüyoruz.

Ve toplum tarafından ne yazık ki bunu Allah'ın emri sayıyoruz.

Oysa Allah'a ne kadar büyük iftira ettiğimizi anlamıyoruz.

Yalnızca ülkemizde her yıl ortalama dört yüz kadın, ama kocaları ama sevgilileri tarafından öldürülüyor.

Dayak yiyen kadınların ise sayısı belli değil.

Çünkü evlerinde dayak yiyen kadınlar ve kız çocukları seslerini çıkaramıyor.

Beyinlerimizi, kadınları dövün diye kirletirsek bunlar olacaktır ve olmaya da devam edecektir.

"Darabe" kelimesini dövmek diye çevirmişler.

Oysa darabe kelimesi; vurgulamak, uyarmak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, kendine getirmek, ortaya koymak, çıkarmak, hakikati göstermek, hakikati sarsıcı şekilde ortaya koymak, gibi anlamlara gelir.

Kur'ân'dan bazı örnekler:

Hacc Sûresi 73: "Darabe mesel" "Vurgulayıcı misal" "Vurgulayıcı örnek"

Zümer Sûresi 27: "Darabna "Ortaya koyduk" "Açıkladık" "Vurguladık"

Haşır Sûresi 21: "Emsalu nadribu" "Misallerle hakikatleri vurguluyoruz"

Bakara Sûresi 26: "Yadribe mesel" "Örneklerle hakikatler gösterilir"

İbrâhîm Sûresi 45: "Ve darabnâ lekum" Size hakikatleri vurguladık"

Tâ-Hâ Sûresi 77: "Fe edrib lehu" "Onlara hakikatleri vurgula"

Tahrîm Sûresi 10: "Darabe Allâh"

Onlarca yerde geçen "Darabe" kelimesini dövmek diye çevirmek doğru değildir.

Kur'ân-ı incelediğimizde "Darabe" ile ilgili âyetleri, dövmek diye çevirmek, anlamına uygun düşmüyor

Ama maalesef müellifler "Darabe" kelimesini dövmek diye yalnızca kadını dövmek diye meâl etmişler.

Ki onlar bile "Darabe" kelimesinin diğer geçtiği âyetlerde dövmek kelimesini kullanmamışlar.

"Rical" kelimesini de erkek olarak çevirmişler.

Oysa "Rical" kelimesi: İleri gelen, ehil kimse, er kişi, devlet adamı, yönetici, üst derecede yönetici, Kâmil insan, Mürşidi Kâmil, gibi anlamlara da gelir.

"Nisâ" kelimesini de kadın olarak çevirmişler.

Nâs: İnsan.

Oysa Nisâ: İnsan olma yolunda olan, nefsinin bilme yolunda anlamında kullanılmıştır.

Yani nisâ makâmından geçmeden, nas makâmına ulaşamayız.

Evet, yüzyıllardan beri beyinlerimize, bilinçlerimize tecavüz ettiler.

Meâllerde kadını insan yerine koymadılar, kadın dövülsün, ikişerli, üçerli, dörderli alınsın, istenildiğinde boşanılsın diye öğrettiler.

Erkekerkil zihniyetler kadını insan yerine koymadılar.

Meâllere de bunu böyle işlediler.

İnsan denince erkek diye çevirdiler, kadını adeta alınır satılır mal yerine koydular.

Hazreti Muhammed; kadın erkek eşittir, kadın da bir insandır dediğinde, güldüler alay ettiler.

Hazreti Muhammed vefat ettikten sonra, Kur'ânın meâllrine kendi zihniyetlerini soktular.

Evlerde kadınları dövdüler, kovdular, yaraladılar ve öldürdüler.

Toplumun içinde bile acımadan dövdüler, öldürdüler.

Devleti yönetenler; kadın ölümlerini, dayakları durduracağız, diye nutuklar attılar.

Ama hiçbir şey yapamadılar.

Çünkü her gün, ülkemizin her yerinde yapılan sohbetlerde, Kur'ân'ı da alet ederek, kadınları dövebilirsin diye yapılan, doğru olmayan meâlleri okudular.

Toplumda beyinlere zulmü işlediler.

Kadın insan değildir, dövülür zihniyetini işlediler.

Dayakla dövdüler.

Yumrukla dövdüler.

Söz ile aşağıladılar.

Bıçakla yaraladılar, öldürdüler.

Silahla yaraladılar, öldürdüler.

Arabayla üstüne yürüdüler, çiğnediler.

Evet, beyinlerimize, din adına kadını dövün algısını soktular

Dayaktan kadınların gözlerini morarttılar, vücûdlarını morarttılar.

Hele hele gönüllerini aşağıladılar ki bu dayaktan bile beterdi.

Evet, kadın dövülür diye yüzyıllardır meâl okudular.

Küçücük beyinleri zehirlediler, dayağı normal gibi kabul-
lendirdiler.

Ve bunun adına İslâm dediler.

Ve hâlâ da hergün okunmakta, beyinlere kazınmakta.

Ne yazık ki bu, din adına yapılmakta.

Bu, asla ve asla Hazreti Muhammed'in sunduğu değildi.

O güzel insan:

Kadınlara haklarını verin.

Kadınlara kötü davranmayın.

Kadın erkek eşittir.

Onları zorla evlendirmeyin, eşlerini seçme hakları olsun.

Onları evlerinizden atmayın, kovmayın.

Onlara yediğinizden yedin, giydiğinizden giydirin, onları
dövmeyin, onlara çirkin demeyin, fenâ söz söylemeyin, diye on-
larca güzel tavsiyede bulundu.

Evet, o güzel insan o dönemde, kadınların hakları verilsin
diye adeta çırpınmıştır.

Peki, hangimiz duydu bunu, hangimiz hayata geçirdi?

Aslında bir kişi duydu ve o da yasalara geçirdi.

Ey İnsan dünyası:

Ey kendini İslâm sayan dünya:

Bu öğrendiğin din değil.

Bu öğrendiğin İslâm değil.

Bu öğrendiğin, cânımız efendimiz Hazreti Muhammed'in
sunduğu öğretiler değil.

Artık Allah rızası için biraz düşün, biraz araştı, biraz da olsa
dini anlamaya çalış, Allah'ı anlamaya çalış.

LÂT, MENÂT, UZZÂ

Lât, Menât, Uzzâ ne demektir?

Put, putperestlik ne demektir?

Dünya, mal mülk, makâm, şan, şöhret, para hırsı putperestlik olabilir mi?

Hiç şâhit olmadan inandığımız bir inanç putperestlik olabilir mi?

Atalarımızdan miras olarak gelen ve hiç şâhit olmadan inandığımız inanç ve o inanca bağlı yapılan uygulamalar putperestlik olabilir mi?

Necm Sûresi 19-20: “E fe reeytum el lâte ve el uzzâ ve menât sâlisetel uhrâ.”

Meâli: - “Lât ve uzzânın ve üçüncüsü olan menâtın ne olduğunu anladınız mı?”

Önce put ve putperestlik nedir? Araştıralım, düşünelim.

Eski dönemlerde, peygamber diye bilinen kimselerin, gökte olduğuna inanılan tanrıdan haber alıp, bunu topluma bildirdiğine inanılırdı.

Mesela, firavun ve firavunun din adamları, “Haman” a peygamber derlerdi. Haman’ın gökteki tanrıdan haber aldığına inanılırdı.

Firavun bir şey yapacağı zaman, Haman’a danışır ve “Ey Haman! Bize bildir bakalım göklerin tanrısı ne diyor, savaşa çıkalım mı çıkmayalım mı?” derdi.

Haman’da bir müddet yalnız kalır ve konuyla ilgili bir bilgi sunardı.

Firavun'un ya da yaşayan Halkın yüce gördüğü kimseler zamanla öldüğünde, bunların bedenlerinin öldüğüne, ama rûhlarının yaşadığına inanılırdı.

Zamanla yüce görülen kimselerin heykelleri yapıldı ve onların rûhları ile irtibat kurmak, onlar aracılığıyla tanrıya yakarmak için zeminler oluşturuldu.

Onların yüzü suyu hürmetine, tanrının topluma yardım edileceğine inanıldı.

Putperestlikte; daha önce yaşayan, toplumun yüce gördüğü kimseler asla bir tanrı yerine konmadı.

O yüce görülen kişinin, tanrı tarafından seçilmiş özel bir rûh olduğuna inanılırdı.

Ve o kişi sayesinde tanrı ile irtibat kurulacağına inanılırdı.

Bu durum binlerce yıldan beri böyle sürüp gelmektedir.

Her toplum yüce gördükleri kişileri, Allah ile aralarında bir aracı olarak görmüşlerdir.

O yüce gördükleri kişilere sıkı sıkıya bağlanmışlar ve onlara kutsiyet vermişlerdir.

Bu inancı, Zümer Sûresi 3.âyet en açık bir anlamda ortaya koyuyor.

Zümer Sûresi 3: "Ve ellezînettehazû min dûnihî evliyâ mâ nabudu hum illâ li yukarribûnâ ilallâhi zulfâ innallâhe."

Meâli: "Ondan başka evliya edinenler: Biz onlara kulluk etmiyoruz, ancak Allah'a yaklaştırsınlar diye onlara yakın oluyoruz, derler."

İşte putperestlikte her zaman Allah inancı vardır.

Yüce görülen, yaşayan ya da ölmüş evliya diye bilinen kişilerin Allah ile aracılık etmesine inanıldığı için o kişiye kutsiyet atfedilmesi"Putçuluk" tur.

Putperestlikte, kutsal atfedilen kişilerin ve onların yaşadıkları yerlerin, yüce görülmesi vardır.

Varoluş ve var eden idrakinden uzak olan kişilerde, birilerini yüce görme inancı tarihsel olarak hep olmuştur.

İşte, her varlıkta sonsuz olan, nitelikleriyle kâinatın sahibi olan Allah'ın yüceliğini göremeyip, birilerine ya da bir şeye kutsiyet ithaf edip, yüce görmenin adına putperestlik denir.

Yani, Allah'ın yüceliğinin yanında, bir şeylere ya da birilerine yücelik isnat etmek, putperestlik alanının kapısını açar.

Kişiler, yüce gördükleri birilerini ya da mekânlarını put haline getirirler.

Ve ayrıca:

Kendi şahsiyetlerini,
Sevgilerini ya da sevdiklerini,
Nefretini ya da nefret ettiklerini,
Duygularını,
Korkularını,
Beklentilerini,
Malı-mülkü,
Şanı, makâmı, şöhreti,
Parayı,
İnancı, ibadeti,

İnandığı ama şâhit olmadığı, zannında var ettiği tanrıyı, put haline getirebilir.

El lât- El lâh putu inancı:

El lât-el lâh putu, inandığı ama şâhit olmadığı tanrıyı put haline getirmektir.

Kişi, atalarından miras olarak gelen, hevâsına göre inandığı Allah'ı put haline getirir.

Onu kendi yanında görür, diğer inançlarda olan kişileri cehenneme atacağına ve onları cezalandıracağına inanır.

İnandığı Allah'ın, onu ayrı bir özellikte yarattığına inanır.

Ve kimi kendini Müslüman, kimi Mûsevi, kimi İsevi olarak özel yarattığına inanır ve kendini diğerlerinden üstün görür.

İşte asıl yaratıcıya değil de, atalarından bir mirasla gelen hevâsına göre inandığı bir Allah’a inanır.

İşte bu inanca “El Lât- El lâh” putu inancı denir.

Furkân Sûresi 43. âyet buna delildir.

Furkân Sûresi 43: “E raeyte menittehaze ilâhehu hevâh.”

Meâli: “Hevâyı ilâh edinmeyi anladın değil mi?

Eğer kişi, şâhit olmadığı, bilmediği, bir Allah’a inanıyorsa, o inandığı Allah’ı put haline getirmiştir.

Artık onunla ilgili her inanç, her ibadet bir puttur.

Menât-menâ putu:

Menât kelime olarak, Sâmi dilinde “ölüm, kader, talih” anlamlarına gelir diye bilinir.

Menat’ın ölüm, kader tanrıçası olduğuna inanılır.

Ölen kimseyi musallâ taşından alıp, ona binek olup, ahirette rehber olan, yol gösteren, yöneticilik, idarecilik yapan tanrıça olduğuna inanılır.

İngilizcede ki “menager” kelimesi de buradan geliyor olabilir.

Hazreti Muhammed’in büyük dedesinin adı da” Menâf” dır.

Ve Mekke’li müşrikler, onun da heykelini yapıp ondan şefâat ummuşlardır.

Menât-menâ kelimesinin; Mina, Minna, Men, Menân, Menun kelimesi ile bağlantılı olduğuna inanılır.

Şahsiyet, kimlik, kişi, anlamlarına gelir.

Burada anlıyoruz ki; gerek kendi şahsiyetini, gerekse bazı şahsiyetleri, daha yüce görüp, ön plana çıkarmak “Menat putu”meydana getirmektir.

Her varlıktaki, o varlığı tutan şahsiyete”Zât” diyoruz.

Ve tüm varlığı tutan şahsiyet, kimlik Allah’ın kimliğidir.

İşte kişi;

Kendi milletini,

Kendi cinsiyetini,
Kendi kimliğini,
Kendi bilgisini,
Kendi mesleğini,
Kendi inancını, üstün görürse, bu durumu ilâh edinmiş, put
edinmiş demektir.

Onun için Yunus Emre: "72 Millete aynı gözle bakmayan,
Halk'a müderris olsa, Hakk'a asidir" demiştir.

Yani her varlığa Hakk'ın kimliğiyle bakmayan, putperesttir
demek istemiştir.

Uzzâ-âziz putu

Uzzâ, "El âziz" kelimesinden gelir.

Âziz, yüce olan demektir.

Âziz gördüğümüz, yüce gördüğümüz, evliya gördüğümüz,
her kişi uzza putudur.

Çünkü, âziz olan, yani yüce olan, her varlıkta sonsuz nitelik-
leriyle yüceliğini gösteren zâtı mutlak olan Allah'tır.

Allah'ın yüceliğini göremeyip, bir kulu yüce görme durumu,
Allah'ın her varlıktaki yüce niteliklerini göremeyip yalnızca bir
kişiye ya da kişilere ya da mekâna ya da eşyaya yücelik nispet
etmek,"Uzzâ" putculuğudur.

Bir kişiye, bu kimse çok yüce demek, Allah'ın yüceliğinin ya-
nında ona da yücelik nispet etmektir.

İşte bu uzzâ putperestliğidir.

Hubel putu:

Mekke'li müşriklerin en önemli yüce gördüğü putlardan biri
"Hubel" putudur.

Hubel'e, göklerin yeryüzüne açılan kapısı, bağlantısı ola-
rak inanılırdı.

Hubel, daha önceki yıllarda yaşayan, peygamber olduğuna
inanılan bir kimseydi.

Hubble Uzay Teleskobunun adı da buradan geliyor olabilir.

Mekkeli müşrikler; Kâbe’de her tavafta, bu putların önünden geçerlerken aynı telbiyeyi tekrar ederlerdi.

Lât, menât ve uzzâ için “Lât hakkı için, Uzzâ hakkı için, onlar yüksek turnalardır, onların şefâatlerine ümit bağlanabilir.” derlerdi.

İs’af ve Naile putları için şöyle telbiye ederlerdi:

“Çağrına cevap vererek sana geldik ey Allah, çağrına cevap vererek sana geldik.”

Hâlâ günümüzde Hacc’ta söylenen de aynısıdır”Lebbeyk Al-lâhümme lebbeyk, lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk, innel hamde vennimete leke vel mülk, lâ şerîke lek.”

İşte putperestlik, Allah’ı idrak edemeyip; inancımızı ya da kendimizi, ya da birilerini, ya da varlığı, eşyayı, parayı, malı, mülkü, makâmı, bilgileri, sevgileri, nefreti, kini, ilah edinmek demektir.

La ilâhe: Edindiğiniz ilâhları yani putları yok edin demektir.

Edindiğimiz ilâhları yok etmeden, kâinatın hakikatine ulaşamayız.

İşte El lâh-El lât putu:

Şâhit olmadan, idrak etmeden, atalarımızdan gelen bir mirasla inandığımız Allah inancını put haline getirmektir.

Menât putu:

Tüm varlığı tutan şahsiyet, kimlik, Allah’ın kimliğidir hakikatini bilemeyip, kendimizin ya da birilerinin kimliğini ön plana çıkarıp, diğerlerini hor görme durumudur.

Uzzâ putu:

Yüce olanın Allah olduğunu idrak edemeyip, kendimizi ya da birilerini yüce görmektir.

Bir kulu yüce görüp, tüm kullarda yüce olanı görememe durumudur.

Onun için Hazreti Muhammed: “Sakın beni yüce görmeyin, bende sizin gibi bir beşerim” demiştir.

HEPİMİZ HIRSIYZIZ

Bu sesleniş hepimize idi!

Ama duymadık, ama işimize gelmedi, ama bilemedik.

Yûsuf Sûresi 70: “İnne kum le sârikûn.”

Meâli: “Muhakkak ki siz, elbette hırsızlık yaptınız.”

Yûsuf Sûresi’nde ki bu sesleniş, hepimize değil miydi?

Hepimiz hırsız değil miydik?

Ama Allah’a ait olanı kendimize nispet etmekle, ama kul hakkı yemekle hepimiz hırsız durumuna düşmedik mi?

Vücûdun sahibi biz olmadığımız halde “Benim vücûdum” diyerek, Allah’a ait olanı kendimize nispet ederek hırsız olmadık mı?

Allah’a ait olanı kendimize nispet etmedik mi?

Allah’a ait olan niteliklere benim demekle, kendimize nispet etmekle, hırsız olmadık mı?

Vücûdumuzda olan nefes alıp vermeyi kendimize nispet etmedik mi?

Vücûdumuzda her an olan işleyişe “Ben işliyorum” diyerek, fâil olan Allah’ın fiilini kendimize nispet etmedik mi?

Vücûdumuzda olan sıfatları kendimize nispet etmekle, hepimiz hırsız olmadık mı?

“Benim hayatım” “Benim ilmim” “Benim iradem” “Ben görüyorum” “Ben işitiyorum”

“Ben kudretliyim” “Ben kelam ediyorum” diyerek, Allah’a ait olan sıfatları kendimize nispet ederek, hırsız olmadık mı?

Mâlikü'l-Mülk" yani malın mülkün sahibi Allah olduğu halde, "Benim malım benim mülküm" diyerek, Allah'a ait olanı kendimize nispet ederek, hepimiz hırsız olmadık mı?

Nice kulun hakkını yiyerek hepimiz hırsız olmadık mı?

Devletin, nice malını yiyerek hepimiz hırsız olmadık mı?

Kurdun kuşun hakkını yiyerek hırsız olmadık mı?

Kurdun, kuşun içeceği suyu kirleterek, hepimiz hırsız olmadık mı?

Havayı kirleterek, nice canlının nefes almasını engelleyerek, hırsız olmadık mı?

Yûsuf Sûresi 70: "Onlar için hazırlanan yüklerinin içine bir su kabı koydurdu. Sonra bir seslenen kişi ile onlara seslendi: Ey kabile! Elbette sizler hırsızlık yapmışsınız." Bu âyette mesajını çok iyi anlamalıydık.

Eskiler, her an su içtiğimizden dolayı, bedene "Su kabı" demişler.

Ya da, vücûdu tutan Zât'tan dolayı, altın kâse demişler.

Vücûdu tutan Zât, altın ile remz edilmiştir.

Allah'ın zâtı, altın ile remz edilmiştir.

Onun için altın, er kişiye haram denilmiştir, er kişi yani kâmil kişi, vücûdu tutan Zât'ın Allah olduğunu bilendi, o vücûdu kendine nispet edemezdi.

Bir gaflete düşüp, o vücûdu kendine nispet etmesi ona haramdı ve o gafletten hemen dönmeliydi.

Vücûdu tutan zât Allah idi, o vücûd Allah'a aitti, hiç "benim" denebilir miydi?

Ama dedik ve hâlâ da demekteyiz.

İşte, Allah bedeni yaratmış, ona kendi Zât'ını koymuş.

Ama insanoğlu o bedene sahiplenmiş "Benim" demiş ve hırsız durumuna düşmüştür.

Vücûdun sahibi biz miyiz?

Vücûdu tutan ilâhî kudret bize mi ait?
Vücûdda, nefes alıp veren, kâlbî attıran, kanı dolaştıran, hücreleri her an çalıştıran biz miyiz?
Değiliz değil mi?
Vücûd bize ait olsa, hiç onu yaşlandırır mıyız?
Vücûd bize ait olsa, hiç onu öldürür müyüz?
Hiç hastalandırır mıyız?
Bize ait olmayan vücûda “Benim vücûdum” demekle, hırsız olmadık mı?
Yûsuf Sûresi’nde ki bu sesleniş boşuna mıydı?
“İnne kum le sârikûn” “Muhakkak ki siz, elbette hırsızlık yaptınız” seslenişi ne kadar anlamlıydı.
Ama duymadık, anlamadık, düşünmedik.
Hep hırsız olduk, bir türlü fark etmedik.
Sesleniş kulağımızdan girdi, ama gönlümüze girmedi.
Duyduk ama işitmedik.
Hepimiz hırsızdık, ama fark etmedik.
Allah’a ait olanı çalan, hırsız olan, kulların hakkını çalmaz mıydı?
Hırsız olmaz mıydı?
Oldu da, hırsız oldu, Allah’a ait olanı da çaldı, kulun da hakkına girdi.
Allah’ın hakkına giren, kulun hakkına girmez miydi?
Girerdi elbet, hem de hiç acımadan girerdi.
Nicesinin sevgisini, umudunu, hayallerini çalmadık mı?
Nicesinin makâmını, mevkisini, adını, bilgisini çalmadık mı?
Nicesinin emeğini, yiyeceğini, içeceğini, geleceğini çalmadık mı?
Hırsızlıktan kurtulmanın yolu, her varlıktan her an seslenenin sesini duymak değil miydi?
O ses: “Bana ait olan vücûdu, kendinize nispet etmekle hırsızlık yapmayın” seslenişi değil miydi?

Elest meclisinden gelen sesleniş; “Vücûdunuzun Rabbi benim” seslenişi değil miydi?

Hırsızlıktan kurtulmak, vücûdun sahibine vücûdu, teslim etmek değil miydi?

Düştüğümüz gafletten, dönmek gerekmez miydi?

Allah’a ait olanı kendimize nispet etmekle, hepimiz hırsız durumuna düşmedik mi?

Kul hakkı yiyerek, hepimiz hırsız olmadık mı?

Ufacık çocukların beyinlerini kirleterek, onların hakikatleri anlamasına engel olmakla, onların saf düşünmesini çalarak hırsız olmadık mı?

O çocukların öğrenme hakkını, sorgulama hakkını çaldık mı?

İnsanları huzursuz ederek, mutlu olma haklarını çaldık mı?

Öyle veya böyle, bir şekilde hepimiz hırsız olmadık mı?

“Elbette sizler hırsızlık yapmışsınız.” âyeti, hepimize değil miydi?

ÖLDÜRMEYECEKSİN

Hakk yolunda “Öldürmeyeceksin” diye öğretilir.

“Öldürmeyeceksin, zulüm etmeyeceksin, kötülük yapmayacaksın”, diye öğretilir.

Ama birileri ortaya çıkıp; “kâfirler, dinsizler, imansızlar, namaz kılmayanlar öldürülmeli” diyorsa, bil ki bu söz şeytanın sözüdür.

Bunu Kur’ân meâllerinin çevirisine bağlıyorsa, bil ki o meâl doğru bir şekilde çevrilmemiştir.

Bil ki Kur’ân’ın bir âyeti, diğer âyetiyle çelişmez.

Çelişiyorsa, meâl yapan doğru meâl yapmamıştır.

Hakk yolunda:

“Sakın öldürme”

“Bir kişiyi öldüren, tüm insanları öldürmüş gibi olur”

“Asla kötülük yapmayacaksın.”

“Fitnelik yapmayacaksın”

“Asla haset, fesat olmayacaksın” diye öğretilir.

Kötülük Allah’tandır diyenlere asla inanmayacaksın.

Kötülüğü kendinde, kendi şeytanında arayacaksın.

Ve o şeytanını Müslüman edeceksin.

Öldürmeyeceksin.

Zulüm etmeyeceksin.

Kul hakkı yemeyeceksin.

Dedikodu yapmayacaksın, çekiştirmeyeceksin.

Kâlb kırmayacaksın.

Ah dedirtmeyeceksin

Kimseyi; kâfir, dinsiz, imansız, namazsız, diyerek hedef göstermeyeceksin.

Bil ki kâlb kırmak da öldürmektir.

Zulüm etmek de öldürmektir.
Kul hakkı yemek de öldürmektir.
Hedef göstermek de öldürmektir.
Sinsi düşünceler de öldürmektir.
Kıskançlık, hasetlik, fesatlık, ayrımcılık da öldürmektir.
Sana, kâfirler öldürülmeli, diyenlere sakın inanma.
İman etmeyenler öldürülecek, diyenlere kanma.
Namaz kılmayanlar öldürülür, diyenlere inanma.
Sana, öldürme kodlaması yapanlara dikkat et.
O kodlamayı yapan şeytanın kendisidir.
Şeytanı da dışarıda arama.
Bil ki o senin kendinde ki, zalimlik boyutudur.
Mâide Sûresi 32: “Bir kişiyi öldüren, sanki tüm insanları öldürmüş gibi olur.”

Tevrat On Emir: “Öldürmeyeceksin.”

İncil, Matta 19: İsâ şu karşılığı verdi: “Adam öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere tanıklık etmeyeceksin, annene babana saygı göstereceksin ve komşunu kendin gibi seveceksin.”

Gel kardeşim:

Sana din adına mezhep adına; kâfir, imansız, dinsiz, namaz kılmayan öldürülmeli diyenlere sakın inanma.

Bil ki bu öğretiler, şeytanın öğretilerdir.

Hakk yolunda öldürmek yoktur, yaşatmak vardır.

Hakk yolunda kötülük yapmak yoktur, iyilik yapmak vardır.

Düşün bir bak, İslâm kelimesi bile barıştır.

Gel kardeşim;

Kötülük yapma isteğinin, içgüdüsünün kaynağını keşfet.

Öldürme içgüdüsünün kaynağını keşfet.

Kendi şeytanını keşfet.

Aklına gelen, kötülük düşüncelerinin kaynağına in ve o düşünceleri yok et.

Aklına gelen, gurur, kibir, üstünlük, seçilmişlik, hor görmek, düşüncelerinin kaynağına in ve o düşünceleri yok et.

Bil ki eyleme dönüşen zalimliklerin ana kaynağı düşüncelerdir.

Bil ki kötü düşüncelerin ana kaynağı öğretilerdir.

Gel kardeşim:

Öğrendiğin bilgilere dikkat et.

Sana sunulan bilgilerin açtığı kapıları düşün.

Sana emir ve yasaklar sunanların asıl niyetlerini düşün.

Sakın kötülük Allah'tandır diyenlere kanma.

Kur'an'da Allah kötülük vermez âyeti vardır.

Nisâ Sûresi 40: "İnnallâhe lâ yazlimu miskâle zerreh."

Meâli: "Şüphesiz Allah zerre kadar kötülük vermez."

Kâf Sûresi 29: "Ve mâ ene bi zallâmin lil abîd."

Meâli: "Kullarım için bir kötülük veren değilim."

Kötülüğü, zulmü kendinde arayacaksın ve bunun kaynağına ereceksin.

Kişiyi öğretilen, beyinlere kodlanan bilgileri düşüneceksin.

O bilgiler iyi eylemlere mi kapı açıyor, kötü eylemlere mi kapı açıyor? Önceden bu durumu sezeceksin.

Nisâ Sûresi 79: "Ve mâ esâbeke min seyyietin fe min nefsike."

Meâli: "Ve kötülük gibi şeyleri kendinizde arayın."

Kötülüğün kaynağını düşün.

Senin beynine ekilen bilgilerin, nasıl bir şey ortaya çıkaracağını iyi düşün.

Aileden, toplumdan, arkadaşlarından, gittiğin topluluklardan öğrendiğin bilgilere dikkat et.

Aklına ekilen, zulme kapı açan bilgileri reddet.

Kendi yolunu üstün gösteren, başkalarının yoluna hor baktıran, her türlü bilgiyi reddet.

İnancını, milletini, mesleğini üstün gösteren her türlü bilgiyi reddet.

İkilik getiren, ayrımcılık yapan, küçük gösteren, hor baktıran, bozgunculuk kapısı açan, her türlü bilgiyi reddet.

Hakk yolunda boşuna "Öldürmeyeceksin" denilmez.
Önemli olan savaş değil barıştır.
İslâm kelimesinin özü barıştır.
Müslüman, barış üzere yaşayan demektir.
Toplumdaki, Müslümanlık kavramını gözden geçireceksin.
Yaşantısına yansıyor mu bakacaksın.
Sakal bırakmakla, cübbeyle, namaz kılmakla, Allah demekle Müslüman olunup olunamayacağını düşüneceksin.
"Allah şeklinize bakmaz, kâlbınıza bakar" sözünü unutmayacaksın.
Kâlb ile tasdik nedir? Çok düşüneceksin.
Varlığın dış yüzünde kalmayacaksın, iç yüzünü göreceksin.
Tüm varlıkta tecelli edene şâhit olacaksın.
Ezanda her gün okunan, günde 20 defa söylenen "Eşhedü" kelimesini çok iyi düşüneceksin.
Ayrımcılık değil, birlik üzere olacaksın.
Kur'ân'ın, İncil'in, Tevrat'ın; " Öldürmeyeceksin, zulüm etmeyeceksin, kötülük etmeyeceksin, kul hakkına girmeyeceksin, aldatmayacaksın, hor bakmayacaksın, dedikodu yapmayacaksın, yargılamayacaksın" âyetlerini çok ama çok düşüneceksin.
Toplulukların din diye, inanç diye öğrettiği; aklına öldürme ile ilgili bilgilerin ekilmesine asla izin vermeyeceksin.
Gel kardeşim, içinde olan, her türlü; kötülük, benlik, gurur, kibir, üstünlük gibi düşünceleri yok et.
Gel kardeşim, para uğruna, makâm uğruna, kendini şeytanına esir etme.
Gel kardeşim; zulme kapı açacak olan her türlü düşünceyi, inancı reddet.
Gel kardeşim, İslâm kelimesinin mânâsına er ve bunu yaşamına geçir.

MÜSLÜMAN KİMDİR, GERÇEKTEN MÜSLÜMAN MIYIZ

İslâm nedir, Müslümanlık nedir?

Yaşantımızda İslâm üzere mi yaşıyoruz?

Hâl ve davranışlarımızla, yaşantımızla, çevre ilişkilerimizle, gerçekten İslâm üzere mi yaşıyoruz?

Dil ile, bir kez kelimeyi şehadet getirmekle, Müslüman olunur mu?

Yoksa Hazreti Muhammed’le bir dönem kapandı mı?

Kâlbî cihetle Müslüman olan, Hazreti Muhammed ve ona yakın olan, az sayıda olan kişiler miydi?

Bir dönem onlarla kapandı mı?

Dil ile ikrar kâlb ile tasdik dediğimiz hakikat nedir?

Hucurât Sûresi 14: “Kendi inançlarından gelenler: Biz iman ettik, dediler. Henüz iman etmediklerini anlat. Lâkin teslim olduk, desinler. İman henüz kâlblerinize girmedir.”

Kâlb ile tasdikten amaç: İmân ve İslâm şuuru, yaşantısına yansımış olma durumudur.

Yani hâl, hareket ve eylemleriyle yaşantısında, İslâm şuurunu göstermiş demektir.

Önce İslâm ve Müslüman kelimelerini inceleyelim:

İslâm kelimesi Arapça “سَلام: Slam, Seleme” kökünden geldiği söylenirse de İslâm kelimesinin Hazreti Âdem’e kadar gittiği de söylenir.

Slam “سَلام, İslâm اِسْلَام”

Slam; Sin, Lamelif, Mim harfleriyle yazılır.

İslâm اسلام kelimesinin ise başında"Elif" harfi vardır.

Bu her bir harf neyi sembolize eder, ne anlamlarda kullanılmıştır, çok iyi araştırmak gerekir.

Tüm araştırmalar şunu gösteriyor ki İslâm: Barış, huzur, selâmet, sulh, anlamına gelen bir kelimedir.

Müslüman da: Barış ve huzur veren, selâmet içinde olan, zarar vermeyen, kavga etmeyen, çevresine huzur veren kişi demektir.

Hep savaş, yağma, öldürme dönemlerinde ortaya çıkan bir kelime olan "İslâm"kelimesi, savaş ve yağmalara karşı çıkan Resûl ve Nebî'ler, "İslâm" kelimesini insanlığa sunmuşlardır.

Peki, bizler gerçekten Müslüman mıyız?

Müslüman: Barış ve huzur üzere olan, selâmet üzere olan, zerre kadar zarar vermeyen, hep çevresine huzur sunan kişi anlamında ise acaba bizler böyle miyiz diye sormak gerekir...

Kur'ân başından sonuna kadar, kâinatı okumayı, araştırmayı, anlamayı tavsiye eder.

Ve "Salih amel"de olmayı emreder.

Yani iyi çalışmalarda olmayı, iyi insan olmayı, kimseye zerre kadar zarar vermemeyi emreder. Yani "İslâm" şuuruna ulaşmayı ve o şuurda yaşamayı emreder.

Şimdi hepimiz kendimize soralım: Ben Müslüman mıyım?

Müslümanlığın vasıflarını hayatıma geçirdim mi?

Müslüman kimdir?

Kur'ân şöyle tarif ediyor:

Kâinatı okuyan, inceleyen, varoluşu ve var edeni anlayandır.

Allah hakikatine erendir.

Kulluk şuuruna ulaşan, o şuurdan asla ayrılmayandır.

Allah'a güvenendir

Allah'ın adaleti üzere hareket edendir.

Karamsarlığa, ümitsizliğe kapılmayan, kapılsa da hemen Allah'a sığınandır.

Hâl ve yaşantısı “İslâm” üzere, yani çevresine huzur veren, herkesle barışık yaşayan, kavga halinde olmayandır.

Anne babasına öf bile demeyen, yakınlarına yardım için koşandır.

Kibirli olmayan, kendini büyük görmeyendir.

Bölücülük, ara bozuculuk içinde olmayandır.

İnsanların ardından dedikodu yapmayan, onları çekiştir-meyendir.

Kimini küçük görüp, kimini yüce görmeyendir.

Kimseyi kırmayan, bağırmayan, kavga etmeyen, bilmişlik içinde olmayandır.

Dünya malı, mülkü, şanı, şöhreti için yaşamayan, bir makâma gelmek için düzen içine girmeyen, insanları kullanmayandır.

Birilerinin hakkını yemeyen, malını mülkünü çalmayandır.

İnsanların sıkıntılarında, samimi olarak hiçbir beklentiye girmeden onlara yardım için koşandır.

İnsanları inançlarına, ibadetlerine göre ayırmayan, onları inançlarını ibadetlerini hor görmeyen, onları cehennemlik gör-meyendir.

İnsanlara kötü lakaplar takmayan, ayıbını aramayandır.

İnsanlarla alay etmeyen, hatalarını aramayan, özelini araştırmayandır.

İnsanlara güler yüzlü davranan, onların hâl, hatırlarını so-randır.

Tartıda, alıp vermede dürüst davranandır.

Otoriteye çıkar için yakın olmayandır.

Devlet yönetiminde Halk'ın çıkarlarını koruyan, kendi şahsi çıkarı için koşmayan, rüşvet yemeyen, bahşiş bile kabul etme-yendir.

İnsanlar için ve çevresi için koşan, bir şeyler üreten, bir şey-ler keşfeden, insanların yaşamlarını kolay kılan, onlara hep fay-dalı olan, hiçbir beklenti içinde olmadan yardım edendir.

Evet, Kur'ân başından sonuna kadar Müslüman olmanın vasıflarından bahseder.

Kur'ân'dan bazı örnekler vermek gerekirse:

Hûd Sûresi:

Sabredenlerdir.

Dosdoğru hak yolunda çalışanlardır.

Dünya hayatını süsünü, yani makâm şan, şöhret peşinde olmayanlardır.

İftira atmayanlardır.

Yalanları aktarmayanlardır.

Ölçüyü ve tartıyı tam olarak yerine getirenlerdir

İnsanların mallarının karşılığını eksik vermeyenlerdir

Çalmayanlardır

Zarar vermeyenlerdir.

Fesatlık çıkarmayanlardır.

Hucurât Sûresi:

Kimseyi alaya almayandır.

Kimsenin ayıbını aramayandır.

Birbirine kötü isim, lakaplar takıp çağırmayandır.

Kimsenin arkasından çekiştirmeyendir, dedikodusunu yapmayandır, gizli yönlerini, hatalarını araştırmayandır.

Birbirine yardım için koşandır.

Kendi bildiğinin inadında durmayandır.

Aslı olmayan şeylere inanmayandır.

Lokmân Sûresi:

Her an Hakk'a bağlılık şuuru üzere hareket edendir.

Temizlenme içinde olup, kendilerindekini paylaşanlardır.

Sonlarının geleceğini bilerek yaşayanlardır.

Bilgisi olmadığı şeyler hakkında konuşmayanlardır.

Kibirlenmeyenlerdir.

Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmeyenlerdir.

Varlığının sahibini bilip teslim edenlerdir.

Allah'a ait nitelikleri kendine nispet etmeyenlerdir yani asla şirk içinde olmayanlardır.

Anne, babasına her zaman minnettarlık içinde olanlardır.

Hep iyi haller içinde yaşayanlardır.

Hep hakikatlere arif olmaya çalışıp hakikatleri inkâr etmeyenlerdir.

İnsanlara suratını asmayandır.

Yeryüzünde böbürlenerek yürümeyendir.

Büyüklenme, övünme halleri olmayandır.

Hep tevazulu bir şekilde hareket edendir.

Konuşurken sesini yükseltmeyendir.

Asla kendi çıkarına göre hareket etmeyendir.

Her an saygı içinde olanlardır.

Dünya hayatına aldanmayandır.

Mâide Sûresi

Verdiği sözü yerine getirenlerdir.

Hep yararlı haller içinde olanlardır, zerre kadar da olsa zarar vermeyenlerdir.

Varoluşu araştıranlar, hep hakikatler peşinde olanlardır.

Hep fenalardan uzak duranlardır.

Fedakârlıktan vazgeçmeyenlerdir.

Gösteriş peşinde olmayanlardır.

Kan dökmeyenlerdir.

Kötülük için yardımlaşmayanlardır.

İyilik üzere yardımlaşanlardır.

Zerre kadar da olsa düşmanlık içinde olmayanlardır.

Öfkeyle hareket etmeyenlerdir.

Vurup zarar vermeyenlerdir.

Bozup dağıtmayanlardır.

Fakir bırakmayanlardır.

Sıkıntılar, kederler vermeyenlerdir.

Gereğinden fazla yemeyenlerdir, içmeyenlerdir.

Büyü, fal gibi asılsız şeylerle uğraşmayanlardır.

Adalet üzere hareket edenler hiç adaletten ayrılmayanlardır.

Asla çalıp çırpmayanlardır.

Rum Sûresi

Varlığın suretinde kalmayandır.

Ümitsizlik içinde olmayanlardır.

Huzur dolu, sevgi dolu, merhamet dolu hallerle hareket edenlerdir.

Dinin, Allah'a ait olduğu şuuruyla yaşayanlardır

Tevhîd üzere yaşayanlardır.

Dini bölen kimselerden olmayanlardır.

İnsanları Dine göre ayırmayanlardır.

İnsanları tarikatlara, mezheplere, cemaatlara bölmeyenlerdir.

Benim inancım doğru senin ki yanlış demeyenlerdir.

Kendi inancıyla böbürlenmeyenlerdir.

A'râf Sûresi

Şeytani hallere uymayanlardır

İblislik halinde yani varlığın dış suretine bakmayanlardır.

Asla kibirlilik içinde olmayandır

Hep iyi haller güzel haller içinde olanlardır

Kimsenin ırzına namusuna tasallut etmeyenlerdir.

Haddi aşmayanlardır.

.....

.....

Evet, şimdi hepimiz kendimize soralım biz gerçekten bu âyetleri yaşantımıza uyarladık mı?

Biz gerçekten bu emirlere uygun mu yaşıyoruz?

Biz gerçekten Müslüman mıyız?

Yoksa sadece lafzında kaldık, kâlbî bir yaşantı içine giremedik mi?

Müslüman kelimesinin telaffuzunda kaldık da, kâlbî bir şekilde imanî ve İslâmî boyuta geçemedik mi?

Evet, telaffuzda kaldığımızda, yani dil ile ikrarda kaldığımızda iman etmiş, Müslüman olmuş sayılır mıyız?

Mesela günde bin kez doktorum desem, doktor olabilir miyim? Elbette olamam.

Doktorluk eğitimini almadan, o eğitimi başarı ile geçmeden ve hayata yansıtmadan yani hasta tedavi etmeden doktor olunamaz.

İşte dil ile ikrar kâlb ile tasdik de böyle bir şeydir.

Dilimizle istediğimiz kadar Müslümanım diyelim, yaşantımızda bunu göstermediğimiz müddetçe Müslüman olamayız.

Evet, yazmaya gönlüm varmıyor, ama yazmam gerektiğini de biliyorum.

Müslümanlık dediğimiz bir devir, Hazreti Muhammed ve Ehl-i Beyt sonrası kapandı diye düşünüyorum.

Hepimiz, dünya malı, makâmı, şanı şöhreti peşine düştük.

İbadetlerimizi bile nefsimiz için yapıyoruz, yani cennete varmak, cehennemden korunmak için yapıyoruz.

Bedenimizin derdine düştük, sahibini anlayamadık, ona teslim olamadık.

Evet, hepimiz kendimize soralım:

Ben gerçekten Müslüman mıyım?

Ben İslâm şuuruna ulaşabildim mi?

O şuuru yaşantıma geçirebildim mi?

MÜSLÜMANIZ ÖYLE Mİ

İki rekât namaz kıldık diye, Müslüman mı olduk?
Oruç tuttuk, Hacca gittik diye, Müslüman mı olduk?
“Elhamdülillah Müslüman’ım” demekle Müslüman mı olduk?
Müslüman bir anne babadan doğdum diye, Müslüman’mı olduk?

Biz gerçekten Müslüman mıyız?
Evet, Kur’ân ölçüsüyle bizler gerçekten Müslüman mıyız?
Yoksa bizler, Müslüman kılığına girmiş şeytanlar mıyız?
Dilimizle söyleyip, hayatımıza geçiriyor muyuz?
Allah’ın emri diye niye ibadetleri gösteriyoruz da bu emir-
lerden bahsetmiyoruz?

Lütfen yavaş yavaş okuyun ve kendinize deyin ki, ben Müs-
lüman mıyım?

Kur’ân:

“Kimsenin dedikodusunu yapıp çekiştirmeyin”, der. Bunu ya-
panın da ölü kardeşinin etini yemiş gibi olduğunu belirtir. (Hu-
curât Sûresi 12)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Kimsenin gizli yönlerini, hatalarını araştırmayın” der. (Hu-
curât Sûresi 12)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’ân:

“Kimseyle alay etmeyin, kimsenin ayıbını aramayın, yani onu
küçük görmeyin, hor görmeyin, inancını, ibadetini aşağılamayın,

toplumda bir kişi veya bir topluluğu k  t  lemeyin, kimsenin özelini araştırarak onun ayıbını aramayın” der.

(Hucurât S  resi 11)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’  n:

“Birbirinize kötü isimler, kötü lakaplar takıp çağırmayın” der. (Hucurât S  resi 11)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’  n:

“Size bir bilgi geldiğinde hemen inanmayın aslı var mı yok mu, emin oluncaya kadar araştırın” der. (Hucurât S  resi 6)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’  n:

“Kendi bildiklerinizde kalıp inatlaşmayın, birbirinize karşı da bağırarak konuşmayın, çalışmalarınızı boşa ge  cirmeyin ve sizler, kendinizi ve çevrenizi anlamayı terk etmeyin” der. (Hucurât S  resi 2)

Peki, biz bunu yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’  n:

Kibirlenmeyin.

Bilginiz olmadığı şeyler hakkında konuşmayın.

Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmeyin.

Anne babanıza iyi davranın.

  nsanlara suratınızı asmayın.

B  b  rlenerek yürümeyin.

  v  nmeyin, b  y  klenmeyin.

Hep tevazulu olun.

Asla kendi   ıkarınızda olmayın, insanları aldatmayın, der.

(Lokmân S  resi)

Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur’  n:

Asla çalıp çırpmayın.
Verdiğiniz sözü yerine getirin.
Zerre kadar da olsa zarar vermeyin, hep iyi haller içinde olun.
Fedakârlıktan vazgeçmeyin.
Gösteriş peşinde olmayın.
Kan dökmeyin.
Kötülük için yardımlaşmayın.
İyilik üzere yardımlaşın.
Zerre kadar da olsa düşmanlık içinde olmayın.
Öfkeyle hareket etmeyin.
Vurup zarar vermeyin.
Bozup dağıtmayın.
Fakir bırakmayın.
Sıkıntılar, kederler vermeyin.
Gereğinden fazla yemeyin, içmeyin.
Büyü, fal gibi asılsız şeylerle uğraşmayın.
Adalet üzere hareket edin, hiç adaletten ayrılmayın, der.
(Mâide Sûresi)
Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?
Kur'ân:
Varlığın suretinde kalmayın.
Ümitsizlik içinde olmayın.
Huzur dolu, sevgi dolu, merhamet dolu hallerle hareket edin.
Dinin Allah'a ait olduğu şuuruyla yaşayın.
Tevhîd üzere yaşayın.
Dini bölen kimselerden olmayın.
İnsanları dine göre ayırmayın.
İnsanları tarikatlere, mezheplere, cemaatlere bölmeyin.
Benim inancım doğru senin ki yanlış demeyin.
Kendi inancınızla böbürlenmeyin, der.
(Rum Sûresi)

Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur'ân:

Hep iyi haller, güzel haller içinde olun.

Kimsenin ırzına namusuna tasallut etmeyin.

Haddi aşmayın.

Kimseyi küçük görmeyin.

Benlik içinde olmayın.

Ara bozucu olmayın.

Islah edici olun, ara bulucu olun, barıştırın, der.

(Â'râf Sûresi)

Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Kur'ân:

Dini alanda ücret almayın, zerre kadar karşılık beklemeyin.

Bir ilim ifade etmeyen şeyin ardına düşmeyin.

Aslı olmayan şeylere yönelmeyin.

Anne babanıza öf bile demeyin.

Zina etmeyin.

Câna kıymayın.

Alış verişte kimseyi aldatmayın, adaletle davranın.

Dosdoğru hareket edin.

Cemaat, tarikat, mezheplere bölünmeyin.

Allah ismini alet ederek kimseyi aldatmayın.

Edepli, ahlaklı, tevâzû içinde olun, alçak gönüllü olun.

Hayvanları sevin, varlığı sevin, der.

Peki, biz bunları yaşamımızda uyguluyor muyuz?

Böyle yüzlerce Kur'ân emrini, hangimiz hayatımıza geçiriyoruz.

Hangimiz bunları okuduğumuzda sarsılarak düşünüyoruz.

Evet, biz bu emirlerin hangisine uyuyoruz?

Allah'ın emri diye, niye ibadetleri gösteriyoruz da, bunları anlatmıyoruz?

Neden korkulardan, emirlerden bahsediyoruz da, İslâm şurunun toplumda oluşması için bunlardan bahsetmiyoruz?

Evet, biz gerçekten Müslüman mıyız?

Ülkemizde ya da Dünyada bunları hayatına geçiren bir Müslüman var mıdır?

Varsa gidip elinden öpelim, onun yanından ayrılmayalım.

Yoksa bizler Müslüman kılığına girmiş zalimler miyiz?

Yoksa bizler Müslüman kılığına girmiş şeytanlar mıyız?

Kendimizdeki şeytanı Müslüman etmeden, nasıl Müslüman oluruz ki?

Lütfen kendimize soralım, bunları uygulamayan Müslüman sayılır mı?

Lütfen kendimize soralım, ben Kur'ân'ın emirlerine uyuyor muyum?

Lütfen kendimize soralım, ben gerçekten Müslüman mıyım?

NEFESİNİ TEMİZLE

Nefesini temizle.

Bil ki yol, nefesle açılır.

Bil ki yol, nefesi temiz olana açılır.

Hakikat yolunda olmak istersen, nefesin sırrına ermen gerek.

Hakk kapılarının açılmasını istersen, nefesinin temiz olması gerek.

Kendi aslını bilmek isteyen bir talebe, kâmil bir kişiye varır.

Ve der ki: “Efendim! Ben kimim, aslım nedir, nereden geldim, nereye gidiyorum, bu kâinat nedir, Allah nedir, Allah var mıdır, bunun gibi hakikatleri nasıl öğrenebilirim?”

Kâmil kişi der ki: “Önce nefesini temizle. Bil ki hakikat yolculuğu temiz nefesle yapılır.”

Talebe der ki: “Efendim benim nefesim kirli midir? Kirli ise, nefesimi nasıl temizlerim?”

Evlat! Eğer dedikodu yapıp, birilerini çekiştiriyorsan,

Kötü sözler ediyorsan,

İçinde kin, nefret, öfke, hiddet, kavga varsa,

Birilerini övüp, birilerine sövüyorsan,

Birilerinin hakkını yiyorsan,

Çalıp çırpıyorsan,

Birilerine çıkar amaçlı yaklaşıyorsan,

Kişilere şehvani duygu ile bakıyorsan,

Birileriyle alay ediyorsan,

Birilerini küçük görüyorsan, kendini büyük görüyorsan, bu gibi duygular, eylemler içindeysen nefesin kirlidir.

Nefesin kirliyse, bunları yapma ve nefesini temizle.

Bil ki yol temiz nefesli olana açılır.

Kirli nefesle kapı açılmaz.

Talebe der ki: Evet efendim, anladım ki benim nefesim kirli-
dir. Bunları yapmayacağım ve nefesimi temizlemeye çalışacağım.

Evet evlat!

Aldığın hava, sana tertemiz sunulmakta, sen soluduğun ne-
fesi tertemiz almaktasın.

Fakat nefesini verirken; içindeki tüm kötü hâli, duyguyu, dü-
şünceyi, nefesinle dışarı vermektedirsin.

Verdiğin kirli nefesle bil ki ortama kötülük tohumları ek-
mektedirsin.

Çevrende olan kötülüklerin hepsi verdiğin nefesdeki akışta
gizlidir.

Nefesini temizlersen, gönlün temizlenir.

Gönlün temizlenirse, kendi vücûdunun hakikatleri sana açılır.

Bil ki yol da sensin, yolcudansensin.

Ve bil ki yol temiz nefesle gidilir.

Kendi enfûsuna atacağın her gönül adımı, temiz nefesle atılır.

Evlat! Nefesin sırrına varırsan, kendi aslına erersin.

Unutma ki yol da sensin yolcu da sensin, yol temiz nefesle
gidilir.

Hakikatin yolu, nefesini temizleyebilirsen sana açılır.

Allah'ın lûtfuna, temiz nefesli olan erer.

Yol nefesle açılır.

Yol temiz nefesle gidilir.

Hayvani vücûdumuzda ciğerlerimiz yaşamak için, her an ne-
fes alıp vermektedir.

Gönlümüz ise yaşamın sırrına ermek için, temiz nefes alıp
vermeyi beklemektedir.

Gönül temiz nefese ulaştığında kapılar bir bir açılır.

Gönül bir nefesle kapısını aralar.
Gönlün aldığı her bir nefes, kişideki üç hâli bir bir temizler.
Bir bir temizlenen üç hâl, vücûdun üç deryasının tecellisine kapı açar.
Her temizlenen bir hâl sonrası, üç deryanın sırrı kendini açmaya başlar.
Her deryanın da dört şehri vardır.
Her şehirde nice niteliklere şâhit olunur.
Ezanda ki “اَشْهَدُ” “Eşhedü” “Elif’in sırlarına şâhit olmak” sırrı da budur.
Üç derya kendi içinde bir nüfûs taşır.
Bu nüfûs”Muhammed” sırrıdır.
Ezanda ki “مُحَمَّدًا” “Muhammed’e şâhitlik” sırrı da budur.
Üç derya, dört şehadete kapı açar.
Ancak kendi varlığından geçenler, yani “şehit” olanlar her deryada nefes sırrına ererler.
Nüfûs, nefes ile birleşir.
Nefes, nüfûs’a dönüşür.
Nüfûs, her deryadaki Hakk kimliğidir.
Bir nefes üç verilen nefâ’ya,
Üç verilen nefâ, bir olan “Hayy” sırrına dönüşür.
Nefes sırrı; enfûsten âfâka çıkışın sırrıdır.
Yolculuk nefesle başlar nefesle biter.
Yaşam nefesle başlar, nefesle devam eder.
Kişi kendindeki nefesten, kâinatın nefesine erer.
Şâhit olur ki, kâinatta bir nefes alıp veren vardır.
Anlar ki tüm nefesler, bir nefesten gelmektedir.
Anlar ki tüm kâinat her an nefes alıp vermektedir.
Nefes kişinin nefsinin oluşturmaktadır.
Nefes cândan gelir.
Cân nefes elbisesi giyer.

Nefs, ten elbisesi giyer.

Her tenin içinde nüfûs vardır.

Tüm bunlar nefesten gelir.

Nefes- Nefs- Nüfûs- Nefha- Enfûs- Nefsânî- Nefis aynı kökten gelen kelimelerdir.

Tüm kâinat bir nefesten oluşmaktadır.

Ve nefes, tüm kâinatının sahibine aittir

Nefes O, O nefestir.

Mâide Sûresi 3: "Aldığınız nefesin farkında olmamak."

Kehf Sûresi 96: "Dedi ki: O'nun size nefes alıp verdirdiğini anlayın."

Zuhruf Sûresi 5: "Sizin her an nefes alıp vermeniz bizim zikrimiz değil midir?"

Zâriyat Sûresi 41: O nefes alıp vermenin hikmetini."

Kâlem Sûresi 16: "Onlar, burunlarından nasıl nefes alıp verdirdi-ğimizi hiç düşünmezler mi?"

Hâkka Sûresi 13: "Nefes alıp verdiğinizde, bedenlerde nefes aldırıp verdiren O tek gücü anlayın."

Nebe Sûresi 18: "İçinizde her an nefes aldırıp verdiren gücü anladığınız vakit, tüm varlığın birliğini bileceksiniz."

Nefesler temiz olursa, toplumda zulüm olmaz.

Nefesler temiz olursa, kimse kimseyi kandırmaz.

Nefesler temiz olursa, toplumda sıkıntılar olmaz.

Temiz gönüllü kişilerin, havaya verdiği nefes temizdir.

Kirli nefesler, çevrelerine hep kirlilik saçarlar, bunları soluyan kişilerde de hep kötü haller, kötü duygular oluşabilir.

Kirli nefesler, toplumda haksızlıkları, zulümleri, sıkıntıları arttırır.

Gelin nefeslerimizi temizleyelim.

Gelin gelecekte ki evlatlarımıza güzel miras bırakalım.

SON DEĞERLENDİRME

Yıllardan beri, araştırmalarımızı ve düşüncelerimizi yazılara dökmeye çalıştık.

“Kur’ân’dan Damlalar” kitabımızda, kâleme aldığımız birçok konudan, 40 âdetini yazmak için gayret gösterdik.

İnşAllah, bu serimizi devam ettirmeye çalışacağız.

Bu kitabımızda, gönlümüzün yettiğince konuları açıklamaya çalıştık.

Elbette yorumlarda hatalarımız, tespit edemediklerimiz olmuştur.

Konuların, kelimelerin, derinliklerinde yatan anlamlara, elbette layıkıyla ulaşamadıklarımız olmuştur.

Her inceleyişte, yeni keşifler olduğunu biliyoruz.

Her an, öğrenmenin, keşfetmenin hissiyatı içindeyiz.

Bir şey öğretme derdinde değiliz.

Bir iddia derdinde değiliz.

Bir din, cemaat, tarikat, mezhep kavgasında değiliz.

Birini üstün görüp, diğerini hor görme gibi bir derdimiz yok.

Yazılanlar, okunsun, araştırılsın, düşünülsün, bizim için yerlidir.

Kur’ân kelimeleri çok derin anlamlar taşır, her bir kelimenin taşıdığı anlamı tastamam yakalamak elbette kolay değildir.

Bizler de, defalarca okuyup, derin derin düşünüp, yoğun araştırmalar sonucu bu konuları anlamaya gayret etmekteyiz.

Hazreti Âdem'den Hazreti Muhammed'e akıp gelen, İlm-i Tevhîd hakikatini anlamak için gece gündüz gayret gösterdik ve göstermekteyiz.

Hakikat yolunda nice gönül erinin, hayatlarını, eserlerini, gönüllerini anlamaya çalıştık.

Üzerimizde emeği olan, öğretmenlerimize ne kadar teşekkür etsek azdır.

Biliyoruz ki öğrenme hissiyatı, son nefese kadar devam eder gider.

Öğrenmenin ana kapısı, görünen varlığı incelemektir.

Akla düşen soruların tüm cevapları, varlığın özünde vardır.

Biz de hep, varoluşu ve var olan varlığı anlamaya çalıştık.

Hep, varlık nasıl var oldu, hangi kaynaktan var oldu, nasıl şekillendi, nereye gidiyor? Sorularının cevaplarını aradık.

Ben kimim, aslım nedir? Sorusunun cevabını aradık.

Allah nedir? Sorusunun cevabını aradık.

Gönlümüzün bizi yönlendirmesiyle; merakımız, sorgulamamız, araştırmamız, hiç bitmedi, İnşAllah hiç bitmez de.

Gönlümüzün heyecânıyla araştırdığımız konuları, bu konulara meraklı olan dostlara sunmaya çalıştık.

Kur'ân'da ki konuların tefsirini yapmaya çalıştık.

Gönlümüz izin verdiği müddetçe, ömrümüz yettiği müddetçe, din adına sunulan konuları, araştırmaya, anlamaya ve anladığımız kadarıyla yazmaya çalışacağız.

Bu yazılan kitabımızı inceleyen dostlarımız, bize görüşlerini bildirebilirler.

Katılmadıkları konuları, ilmi olarak neden katılmadıklarını bizimle paylaşabilirler.

Biliyoruz ki her eleştiri, konunun tekrar araştırılması açısından çok önemlidir.

Kişi, eleştiriye açık olmalıdır.

Eleştiriye açık olan kişiler, ilimsel olarak ilerler.

Dostlarımız burada yazılan konuları, alabilirler, başka yerlerde paylaşabilirler.

Hatta, gönüllerine uyan konuları, daha da genişleterek kitap haline getirebilirler.

Yeter ki, insanoğlu düşünsün, araştırsın.

Gönüller sevgi üzere olsun, gönüller rahmet üzere olsun.

Yeter ki kimse kimseye zarar vermesin, kimse kimseyi aldatmasın.

Yeter ki, bir sıkıntısı olana koşulsun, yardım edilsin.

Yeter ki, birlik beraberlik, güven oluşsun.

Yeter ki İslâm şuuru oluşsun.

Sizleri seviyoruz.

21-12-2020

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	3
KİTABIMIZA NEDEN KUR'ÂN'DAN DAMLALAR İSMİNİ VERDİK	7
KONULAR	8
SUS	8
DİNLE.....	13
İKRÂ-OKU.....	21
KUR'ÂN OKUMAK NEDİR	27
ÂYET NEDİR.....	31
SÛRE NEDİR.....	38
VAHİY NEDİR.....	43
DİN NEDİR.....	48
SÜNNETULLÂH NEDİR	53
İSLÂM NEDİR	59
ELİF SIRRI.....	65
HARFLERİN SIRRI	70
ZİKRULLAH	79
ALLAH HAKİKATİ.....	83
HİSSET	87
SEVGİ.....	92
ŞERİAT NEDİR	97
TARİKAT-MÂRİFET-HAKİKAT-ŞERİAT	101
İBLİS, ŞEYTAN NEDİR?.....	106
CİN NEDİR	111
ABDESTİN DERİN MESAJLARI.....	117
ÂDEM SIRRI	125
ÂDEMİN İKİZ ÇOCUKLARI.....	134
ÂDEM'DEN MUHAMMED'E BOYUTLAR	138
HÂBİL KÂBİL VE KARGA.....	145

ÜÇ ŞEYTAN	151
CEHENNEM NEDİR, KUR'ÂN'A GÖRE İNCELENMESİ.....	158
CENNET VE MAKÂMLARI.....	166
KUR'ÂN'A ABDESTSİZ DOKUNULMAZ DENMESİNİN HİKMETİ.....	172
ALLAH DİYEREK ALDATTILAR.....	178
HAZRETİ MUHAMMED'E ATILAN İFTİRALAR.....	184
ÜMMÎLİK MAKÂMI	191
ÜMMÜ'L KİTÂB.....	196
KADINLARI DÖVÜN DİYE YAPILAN MEÂL DOĞRU MUDUR.....	200
LÂT, MENÂT, UZZÂ	206
HEPİMİZ HIRSIZIZ.....	212
ÖLDÜRMEYECEKSİN.....	216
MÜSLÜMAN KİMDİR, GERÇEKTEN MÜSLÜMAN MIYIZ	220
MÜSLÜMANIZ ÖYLE Mİ.....	227
NEFESİNİ TEMİZLE	232
SONDEĞERLENDİRME	236